சிவமயம

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸமபந்ததீர்த்தசரணாயநமஃ.

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இரண்டாவது பாகம்.

இஃது

உபயவேதாந்தபிரவாததகாசாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாய்

ஸ்ரீகாஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமது,

முத்துகு[illegible]பேசுவரசிவாசாரியஸ்வாமிகளது

திருவருளபெற்றுவிளங்கும்

ஸ்ரீ @ ஸ்ரீ

சூ. சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருவண்ணாமலைத்தேவஸ்தானம், தர்மகர்த்தரும்

சென்னைககமிசெரிஜனரல் ஆபீசுமானேஜா

ம-ள-ள-ஸ்ரீ,

ஆ. ஆறுமுகமுதலியார்சுபுத்திரருமாகிய

ஸ்ரீமாந்,

ஆ. அனுஷ்கோடிமுதலியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS.

Madras. 1881.

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியபாடல்கள்.

பூவெங்கும போற்றுரோ பொய்ப்பாஞ்ச ராத்திரிக
ளாவடங்கத் தாகக நயந்தயங்கத – தாவில்சிவ
சுந்தரனார் சொல்சிவா திக்யரத் நாவளியைச்
சிந்தையினா வல்லோர் தெளிந்து.

சூட்டுவர்புன் வைணவப்பொய்ச் சூதார் *கடையி
மாட்டு வினையை மறித்துரபபி-யோட்டுஞ்
சிவாதிக்ய ரத்நா வளியைச் சிரமேற்
றவாது தலைப்புலவர் தாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* வைணவருள்ளுந 'தலைப்புலவர் சிவநிந்தை புரிநதில
விற் கடையிலடையர் தொழிலே இஃதாயிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்தசரணாயநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி

இரண்டாவது பாகம்.

காப்பு.

(நஸிமதி [illegible] ணிக்கடவுளை வியந்தது.)

నమామిసాంబంకరుణాకరంహరం
వాగీశలక్ష్మీశసురేశపూజితం
శ్రీరామకృష్ణాద్యవతారవందితం
యోగీశహృద్యంవరచంద్రశేఖరం ||

(ஞானசம்பந்தநாதனை வியந்தது)

సర్వజ్ఞత్వముఖాఖిలాద్భుతగుణోపేతోగుహోయత్తనుం
సంప్రాప్తోగిరిజాస్తనామృతరసాస్వాదేనసంవర్ధితః
శ్రీవేదేషుపరాన్బహూన్ స్వచరితైర్నారోప్యపాండ్యప్రజా
శ్చాత్రకృత్తమహంనమామిసుగురుంసద్జ్ఞానసంబంధినం||

(அப்பயதீக்ஷிதன் சீருணை வியந்தது.)

విష్ణుశ్చాంశితదంశాహయవదనముఖాశ్చేతరేయస్యశిష్యా
శ్చిన్ముద్రోత్ఫుల్లపాణేస్సితభసితతనోస్సద్గురోశ్చంద్రమౌళేః
అంశోదుష్పాంచరాత్రప్రబలగురుశిరోన్యస్తవామాంఘ్రిపద్మ
శ్శ్రీమానప్పయ్యయజ్వాజయతిఖిలుతరాంసద్గురుంతన్నమామి ||

வேறு.

ஏவனுயர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும
எவனெளிசிவமரி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநனமனனே.

நூல்.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவாததகாசாரியருமா, சிவாகம சித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளி யிருந்த காட்டாலூர் ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால் (சிவாதித்ய ரத்நாவளி முதற்பாகம்) என்னும் பெயர் புனைந்து சைவகிரந்தமொன்று செய்யப்பட்டது. அது, நன்மதிவிளக்கம் என்னும் போலிப்பெயரிட்டு ஓர்பாஞ்சராத்திரி வெளியிட்ட சைவநிந்தையைப் பரிகரிக்க வெழுந்த நூலென வெளிப்படுகின்றது. அந்நூலை யெமது ஆப்தரத்னமாயிருந்த பரசமய கோளரியாராகிய ஸ்ரீமாந, சூளை, சபாபதிமுதலியாரவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். அந்நூலாலுண்டாகிய பெரும்பயனை நோக்குங்கா லதனிரண்டாவது பாகத்தை விவேகிகள் பலரும விரும்புகின்றனர். இங்ஙனமாக, அவ்விரண்டாம்பாகம் ஷை சைவாசாரிய மூர்த்திகளால் செய்யப்பட்ட விஷயமொன்றும் புலப்படவில்லை. அதனல், சிவநேசர் பலருடைய வேண்டுகோளால யாமிந்நூல்செய்ய நேரிட்டதெனவறிக.

சிவாதித்யரத்நாவளி, முதற்பாகத்திற் பரிகரிக்கப் பட்டன வெல்லாம நன்மதிவிளக்கப் போலிச் சுவடியின் பாதியளவேயாகையால், மற்றைப் பாதியையும பரிகரித்துக்கொள்வதே யதனிரண்டாம்பாகமாதலமையும். இதனல், அக்கபோதிதத்திரட்டில் ஷை சைவாரிய மூர்த்திகள் பரிகரித்தபாகம்போக வெஞ்சிநின்ற பாகத்தையே யாமிப்போது பரிகரிக்கத் தொடங்கினும்.

இரண்டாவது பாகம்.

அவ்வழூவாசகத்திரட்டில், பிரணவத்தின் பிரதமாட்சரமான அகாரம் விஷ்ணுவுக்குப் பிரதானமான திருநாமமெனவும், அதற்குப் பிரமாணம் (அகாரோவிஷ்ணுத் பிரதமநாமோச்யதே) என்று சுருதியிலும், (அட்சராணும் அகாரோஸ்மிந்) என்று கீதையிலும் பெறப்பட்டதோ, அவ்வுண்மையையே (அகரமுதல வெழுதெல்லாம் ஆதி பகவன்முதற்றேயுலகு) எனத் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறினாரெனவும, அப்படியே, "மனனகமலமறமலர்மிசை யெழுதரும" என்று கூறிய சடகோபர்கருத்தை "மலர்மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார், நிலமிசைநீடுவாழ்வார்" எனக் கூறி, அந்தமிசை நிலம் (தாமரைக்கண்ணனுலகு) என்றும், அவன் (அடியளந்தான) என்றும் ஐககண்டமாக வந்நாயனார் அருளிசசெய்திருப்பதை யறிமாமல் (எண்குணத்தானருளை வணங்காத்தலை) என்றதற்கு இந்த அஷ்டகுணம் சைவாகமத் துண்டென்று சைவாகூறுவது மேருவினோரறியாதவாகள் வேறொருவெறபை வியந்து மகிழ்வதையொக்குமெனவு மமமலபந்தவாசகர் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இதனை முறையேகளந்தெறிவாம். நானார்த்த ரத்ந மாலையில "[illegible]" என்று கூறுமாற்றால் அகாரத்துக்குப பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், ஆமையெனப பெறப்படுதலால, அது விஷ்ணுவுக்கே யுரித்தென்பது நிரஸ்தம். அன்றியும், காலாகனிருத்ரோபநிஷத்தில் திரிபுண்டர விவரணங் கூறுமிடத்தில், "యాస్య ప్రథమా రేఖా" என்னும் வாக்கிய முதல் "[illegible]" என்னு மிறுதியாக ரேகாத்ரய நிரூபணஞ்செய்து, முதலிரேகை அகாரமென்றும், அதற்கு அக்னி ஆஹவநீயமும், குணம்ரஜசும், அதிதேவதை பிரமனுமாகு மென்றபடியே யிரண்டாவது மூன்றாவது ரேகைகளுக்கு உகார மகாரங்களை விளக்கி, அவற்றிற்கு முறையே அக்னிகள் தக்ஷிணகார்

ஹுபத்யங்களும், குணங்கள் சத்வதமசுகளும், அதிதேவதைகள் விஷ்ணுருத்ரர்களு மாகும்படியை யினிது பிரவசனம் பண்ணலால், ஈண்டு அகாரம் பிரமன் பரம் சாதிக்கப்பட்டது. இனி, "అకారాదిస్సర్గాంతాః స్వరాః షోడశ శక్తయః" என்னுஞ் சாரதாதிலகவசனப்படி அகாரம் பிரகிருதி ரூபிணியான சக்தி பரம் சமர்த்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க, "అకారో వై సర్వా వాక్" என்னுஞ் சுருதி பரியாலோசனையில் சர்வவர்ணப் பிரதமமான அகாரம் சர்வசப்த ரூபிணியான சரஸ்வதிபரம் சாதிக்கப் பட்டது. இதுநிற்க, சிவாஷ்டோத்தர சதநாமங்களில் "సామప్రియస్స్వరమయః" என்று படிதமா யிருத்தலால் (ஸாமப்ரியः) என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தத்தால் (ஸ்வரமயः) என்னு நாமம் அநுதாத்தாதி ஸ்வரமயனெனவும், அகாராதி விஸர்ககாந்தஸ்வரமயனெனவும் பரசிவ சம்பந்தமாகப் பெறப்படுகின்றது. இன்னும், சிவதர்மாதநாகரத்தில் "అకారస్స్వస్వరూపాఖ్యః ప్రకాశః పరమశ్శివః" என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்வபரப்பிரகாச ரூபராகிய சிவபெருமானே அகாரவாசய ரென்பது வெளிப்பட்டது. இப்படி யநந்தப் பிராகாரமாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவுக்கே மானியம்விடப்பட்ட தென்பது சாட்சி விசாரபலத்தால் தடுமாறிப் போய்விட்டதெனவறிக. மேல்விவகாரத்தால் அகாரத்துக்குப் பொருளாவார் பிரமனும், சக்தியும், சரஸ்வதியும், பரமேசுவரனுமாக வெண்ணப்பட்ட படியே, விஷ்ணுவு மதற்குப் பொருளாத லிழுக்காமையால் மேலப்பேதை காட்டிய வசனங்களா லெமக்கொரு பாதையுமின்றென்க. இப்படிப்பலரை யதற்குப் பொருளாகச் சொல்வதென்னையெனினவர்பரனது தறுவுஞ்சத்திகளு மாகிய சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

ஆகவே, "అకారం బ్రహ్మాణం నాభౌ ఉకారం విష్ణుం హృదయే మకారం రుద్రం భ్రూమధ్యే" என்றற் றொடக்கத்தால் நாபிஹ்ரு

தயபுரூமத்யங்களில் அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்யர்களான பிரழ்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு உபாசனுவிதானஞ்சொல்லியபின்னர் "ஓங்காரம் ஸர்வேஶ்வரம் த்வ்யக்ஷரம்தி" என்று சமஷ்டிப் பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந்தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரிய சாலியாயும், மூர்த்தித்தி யாதீதமாயும் பிரதி பாதிக்கப்படடு விளங்குந்துரியவஸ்துவைப் பிரகாசப்படுத்துந்தாபநீயோபநிஷத்வாக்கிய வுணமையால திரிமூர்த்தி யுதீர்ணமாகிய பரசிவமூர்த்தியே உகாரமகாரஙகளுட னகாரத்துக்கும் வியஷ்டியந்தர்ப்பூதராய்ப் பொருளாவனெபதுசொல்லாமேயமையும. அகாரவுகாரமகாரஙகள் கூடிய சமஷ்டியேபிரணவஸ்வரூபமாகையால், பிரணவாதிதேவதையாகிய பரசிவமூர்த்திககு அப்பிரணவைக தேசமாகிய அகாரம் சொந்தமாகாதென்ப தென்னபேதமை? மேல வியவஸ்தாரூபத்தில் பிரகாசிபபித்தஅகாரவாச்யத்வம, மகாரவாசயராகியருத்ரரிடத்திலுஞ சமர்ததிக்கபபட்டதாகையால,உகாரவாச்யராகியவிஷ்ணுவினிடத்தின்மாத்திரமதுகூடாதெனயாம் கூறுவதெங்ஙனம்? உண்மையிலது பிரமன்பரம கிரகிப்பதே வேதசம்மதம். வியஷ்டியிலது யாவர் பரமாயினும, சமஷ்டியில்துரியமூாத்தியாகிய பரசிவப பிரபுவினிடஞ் சார்தல் திண்ணமாகையால் அகாரவாச்யர் சிவபெருமானென்பதே பசுமரத்தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. பிரணவார்த்த ஸ்வரூபியாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்புதை மேலிடம்வந்துழி விஸ்தரித்துக் கூறுவாம்.

மேல்விஸ்தரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் (அகர முதல வெழுதெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு) என்றருளிய திருவள்ளுவதேவர்வாக்கு மப்பேதை கொண்ட கருத்தை யுதைத்ததென்க. அன்றியும், அந்த வாக்கியத்தின்பொருளை யுணருங்கால் உலகுயிர்களில்விரவி

யியங்கப்பண்ணும் பரனதுபூரணத்தையே விளக்கலா லபூரண பரமாகிய விஷ்ணுவின்பரமத்திருவாக்கைச்சா தித்தல் கூடாது! கூடாது!! அகரம் எல்லாவெழுத்துக களையும் விரவி யியங்கப்பண்ணுதலே யதற்கெடுத்துக் கொண்ட நிதரிசனமாதலால். இவ்வுண்மையை யாம் வெளியிட்டிருக்கும(சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி)யில் (சிவ பூரணரெனபது) என்னும் பகுதியில் விஸ்தரித்திருக்கின் றேமாகையா லாண்டுகண்டுணர்க. முதற்குறளவரை மோசஞ் செயதுவிட்டதா விரண்டாவது காட்டிய (மலாமிசையேகினை மாணடிசேர்நதாா, நிலமிசைநீடுவாழ்வாா) என்னுங் குறளாவதவருக்குபகரிக்குமோ வெனபதைச சற்றே யோசிபபாம். இந்தககுறள (மனனகமலமற மலர் மிசையெழுதரும) என்றுகூறிய சடகோபர்கருத்தையுடன் கொண்ட தொன்றுமொனறூர். ஹ்ருதயகமலதநிற் பர னுக்கிருபபெனறு சடகோபன்றானு சொன்னவன்? அந ததனுப்பற்ற நூலைத் தானு நாயனூர் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்? வேதமும் பிற்படப்பிரகாசிக்கு மப்பெரி யோன் றிருவாக்கைப் பசுபாரம்யநூலாகிய சடகோ பன் வாக்கில் வியாப்பியங் கூறுவது கேவலமசங்கத மென்க. இனியுண்மைவிசாரத்திலது வேதபபிரமாணத் தையே கொண்டு வெளிப்பட்ட தென்பதை விரித் தோதுவாம்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் "பிரமபுரமாகிய இச்சரீர த்தில் உள்ளதகரமாகியபுண்டரீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகா சம்" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தையென்க. புறத்துமிவ்வாறே யிப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும் இப்பிரமாண்டத்தி னுளளேயிருக்குந் தில்லைவனம்புண் டரீகவீடு எனவும, இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய் யும்சிவம் ஆகாசம் எனவுங்கூறப்படும். இத்தகரவித்தை

யையுபாசிக்குமுறைமை கைவல்யோபநிஷத்தில் சிவனது தஹரோபாசனவிதிப்பிரகரணத்திலே "ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுத்தனாகி நேராகிய கழுத்தலையுடம்புகளை யுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையு மடக்கிப்பத்தியால் தனது ஆசிரியனை யிறைஞ்சி யிதய புண்டரீகத்தைத் தூளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரமயோனியராய், தற்பதமாய், அதிமத்தியாந்த விகீனராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய், பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியா யிருப்பவனாகத் தியானித்து, அதனால் முனியாகி யிருளின்மேற்போவான். அவர்பிரமனா, அவர்சிவன், அவர் இந்திரன், அவர்அழிவற்றவர், மேலானவர், சுயம்பிரகாசர், அவரேவிஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர்காலன், அக்கினி, அவர்சந்திரன், அவரே யிருந்ததுமிருப்பதுமாகியவெல்லாமானவர், என்றும் உள்ளவர், அவரையறிந்துஅதனா லமிருத்தியுவைக்கடப்பன் முத்திக்கு வேறுவழியில்லை" என்று கூறப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும், ஜங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சமமாதலால் பிண்டமாகிய சரீரத்திலிடைக்கும் பிங்கலைக்குநடுவிலுள்ள சுழுமுனை நாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விபரீதகண்டத்தில இலங்கைக்குமிமய மலைக்குநடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்யுந் தானமா மென்றபடி விசாரித்துணராம லென்னே வவ்வந்த சிரோமணி புலம்பிய தாச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இம்மட்டேயன்றி, நாராயணோபநிஷத்தில் நாராயணருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையும், அக்கினிமுதலினோருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையுமவற்றாடெழுந்தருளியிருக்கும்பரசிவதர்மாரோபணங்களால் வர்ணித்துத்தத் விசிஷ்டரூபிகளைப்பரப்பிரம்ஹமென்றுபடிக்கப்பட்டிருக்கதலுஞ்சான்றாம். இதனால், ஹ்ருதயகமல வாசியாயுள்ள

வர் பரசிவ மூர்த்தியென்றே துணியப்பட்டமையால்
ஹ்ருதயதாரிகளாகிய வுபாசகர்நாராயணர் முதலினோரு
ம், ததுபாஸ்யமானராயுள்ளவர் சிவபெருமானு மென்
றுநிச்சயிப்பதே வைதிகநிஷ்டராயுள்ள பிரம்ஹவித்து
க்கள துணிபாம். இதனைப்பின்னர் நாராயணோபநிஷத்
விஷயமான விசாரம்வந்துழித் தெளிவுபெறக் கூறு
வாம். இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து ஹ்ருதயகமலத்
திலுபாஸ்யரா யுள்ளவர் நாராயணரெனவும், அவ்வுண்
மையைச சடகோபன் பாட்டால் பொய்யாமொழியா
ரொடுததாண்டனரெனவும புலமப வந்தது புண்பட்டழி
ந்ததென்க. திருவீரட்டானம் போற்றித்திருத் தாண்ட
கத்தில், "புந்தியாயப் புண்டரிகத்துள்ளாயபோற்றி" எனவும,
திருவிடைமருது திருததாண்டகத்தில், "எரியாயதாமரை
மேலியங்கினாரும" எனவுந்திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளருளிச
செய்திருததலாலிவவருமைத்திருவாககுகளையே "மலர்மி
சையேகினான்" என நாயனாருணாந் துரைத்தா ரென்பது
அமையும். அப்பா சுவாமிகளேயன்றி "புண்டரிசத்தவன்
மேவியபுகலியே" எனததிருஞானசமபந்த மூர்த்திகளரு
ளிய வாககானுங காண்க. அபபுண்டரிக மினைத்தென்
பதுதோன்ற "மனைகத்தான, திருமாலகத்தான" எனவும்,
"பையஞ்சுடர்விடுநாகப் பள்ளிகொளவானுள்ளத்தானும்) என
வுந் தனித்திருவிருத்தங்களிலருளிச்செய்தமையுங் கா
ண்க. மேற்புண்டரிகபுரம் தில்லையென்பது விளங்கப
(புண்டரிகபுரததினிறைதாநதமோன போதாநத நடம்புரியும்புனித
வாழ்வே" எனத்தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவுண்மையை
யுங்கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையொன்று மறியாமலசிவம்
பழுத்தொழுகு மஜ்ஞானாகிய சடகோயன்பாட்டை ஞா
னக்கடலாகிய நாயனார் கிரகித்தா ரென்பது துரஹங்
காரமென்க. அப்பர்சுவாமிகள் முதலியசமயகுரவர் கரு
த்தைநாயனாராதரித்தாரென்பதைப் பின் வசனங்களா
லுங்காட்டுவோம். "ஆருரரைக்கையினாற் றொழாதொழிந்து கனி

யிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வ னேனே" எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளருளிச்செய்ததையேயன்றோ "இனியவுளவாக வின்னாதகூறல், கனியிருக்கக்காய்கவர்ந்தற்று" என நாயனாரொடுத்தாண்டனர்? இவற்றுட்காயுங்கனியுமென்றுவமிக்கப் பட்டன வின்னாதவு மினியவுமென்றோர்ப்படலாலவற்றை முறையே சமணம், சைவமெனவன்றோ மேலோர் விவேகிப்பர்? இவ்வுண்மைக்கருத்தைத தழுவினதால் அசிவமின்னாதவும், சிவமினியவுமென்றன்றோ நாயனார் கொண்டு கூறினாரெனபது மமையும? இந்தவிசாரத்தால், நாயனார் சைவாசாரியர் கருத்தையே தழுவியுணர்த்த வந்த சைவரத்னமாயுள்ளவரென்பதே நாட்டப் பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்மிசைநிலம் "தாமரைக்கண்ணானுலகு" எனத்திருக்குறளிற்பெறப்பட்டதாகமயங்கிப்பிதற்றியழுதபாழுரையையுஞ்சற்றே பரியாலோசிப்பாம. "தாம வீழ்வார் மென்றோட்டுயிலினினிதுகொ, றாமரைக்கண்ணானுலகு" என்னுங்குறளே யதுவாகையாலதனை விளக்குதும். "ஐம்புலனகளையுநுகாவார்க்குத்தாம விரும்புமகளிா மெல்லியதோளின கட்டுயிலுந்துயில்போலவருந்தாம லெய்தலாமோ, அவற்றைததுறந்தயோகிகளெய்துஞ்செங்கண்மாலுலகம்" எனப்பரிமேலழகர் கூறியவுரையின் விசேடத்தில் "இந்திரனுலகென வுரைப்பாருமுளர், தாமரைக்கண்ணனென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையின், அஃதுரையன்மையறிக." என விதந்தனராகையான்மேற்றிருக் குறளுண்மை வெளிப்பட்டது.

மேல், தாமரைக்கண்ணான் என்பது இந்திரனுக்குப் பெயரன்மையாலென மறுத்துக்கூறலால் நாராயணரேயதற்குரூடிப் பொருளாயினரென்பது வெளிப்படை. அதனால், நாராயணருலக மெனப்பெறப்பட்டுச்சிற்றின்பத்துக்கெதிரேகமாகிய யோகிகளெய்தும் பேரின்பவீடதுவேயெனவும், அவ்வீட்டுத்தலைவனே பரமபதியா

வனெனவுங்கொள்ளப் பெறுகையாற் பரத்துவநிர்ணயஞ்செய்தமையு மினிதுவிளங்கு மென்பாரை நோக்கிய வராபாசத்தைக் களைந்தெறிவாம். தாமரைக்கண்ணனுலகு என்பது நாராயணருலகென்பதெமக்குமொப்பாம். இதிற்பெறப்பட்டது மகளிரின்பத்தை மறுத்தபெற்றியால் யோகிகளாவாரெய்து மதீத போகத்தைக் குறிப்பித்த தொன்றேயாம். ஆகவே, வீட்டின்பயனைக்கூறுதற்பாலதன்று. வீடு என்பது விடுதலென்றமையாற் றாமரைக்கண்ணனுலகெனனும் பிரகிருதி நிலத்தைப்பற்றுச்சப்பெற்றுச் சேறல் வீடாதல் சொல்லாமையினது பொய்யுரையாம். அல்லதூஉம், "பற்றுகபற்றற்றான்பற்றினையப் பற்றைப், பற்றுகபற்று விடற்கு" எனக்கூறுந் திருவாக்குமுரண்பட்டழியும். இதில் பற்றற்றானென்றமையாலமுதலவற்குப் பரமபதமென்னுமுலகம் பற்றுக்கச்சேறலிழுக்கெனக் காட்டுவதேயாம். இவ்வுண்மையாற் றாமரைக்கண்ணனுலகென்றது மறுமைப்போகத்தைநுகருமுலகின்மேம்பட்டதென வறிந்துரைப்பாமேலோர். தீவினையொழிவானே நல்வினைகோடலுமதுவுமொழியவருங்காலிறைவனதுமெய்ம்மைசேர்ந்த புகழ்விரும்பலுங்கூடும் பெற்றித்தாய பிரமாணமே மகளிர் தோளிணைக்கட்டியிலு மிம்மையின்ப வொழிவே யிந்திரன் முதலினோருலக வாழ்வைக்கூட்டு மறுமையின்பமா மெனவும், இந்திரன் முதன்மாயோனீறான கடவுளருலகவின்பமாகுமம்மறுமையின்பவொழிவே வீட்டின்பமா மெனவுங்காட்டியவாறுகாண்க. அதனாலிம்மை மறுமைவீடென்னுமவற்றிற் றாமரைக்கண்ணனுலகென்றது மறுமையின்பவுலகின்மேம்பட்ட தென்பது மாத்திரமேயாகி வீடென்பதில விரோதம்பயத்தலுண்மை! யுண்மை!!

அங்ஙனமேல், தாமரைக்கண்ணனுலகென்ற திந்திரனுலகென்பாரைப் பரிமேலழகர் மறுத்தலே னெனி

னவனுலகின் மறுமையின்பமத்தனையுமெய்தவரும்பெற்றிசேராமையால். அது விண்டுவுலகிற்றானே சேரும் பெற்றிகண்ட வுண்மையால். அன்றெனில, "இந்திரனுலகென்றுரைப்பாருமுளா, தாமரைககணணனெனபது அவனுக்குப் பெயரனமையின" எனக்காட்டிய சான்றேமறுக்கும்! மறுகரும்!! தாமரைககண்ணனுலகுவீடாதலவாகோளெனனின்றி னுலகு வீடாதல்செலலாமையினெனக கூறல் வேணடும். அங்ஙனமின்றித் தாமரைக் கண்ணனென்பது அவனுக்குப பெயரன்மையி னெனககாடடபபோந்தமையே யவனுககுப்பெயராதல் சாலுமெனினிந்திரனெனவஙகீகரிததலவர் மதமாதலிழுக்காதென வெளிப்பட்டது. இதனல், தாமரைககண்ணனுலகுவீடு எனபது அவர்கோளனறெனத துணியப்பட்டமையாலவ்வுலகுக கிறைவனகிய தாமரைககண்ணன பதியாதலுமிழுக்குண்ட தெனவறிக.

மேற்காட்டிய (பற்றுகபற்றற்றான பற்றினை) என்னுங்குறளுரையில "கடவுள்வாழ்த்திற்கிறப ாணடும பொதுவகைடாற பற்றற்றானெனருர்" எனவுரைக்கப் பட்டமையுந் தாமரைக்கண்ணன் பதியல்லாமையை விளக்கியதென்க. கடவுள் வாழ்த்தினுந் துறவினும் பொதுவகையாற்கூறினெொன் றமையிற பின்னர்சசிறப்பு வகையாற றாமரைககண்ணனென விதந்தாரென்பது செல்லாமையே யமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையேயன்றே "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெணகுணத்தான, றாளை வணஙகாத்தலை" என்னுங்குறளினும்பெற்றமையும்? இத்திருக்குறளுரையில் "எண்குணங்களாவன தனவயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல் முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக கூறப்பட்டது. அணிமாவைமுதலாகவுடையனவெனவும், கடையிளாவறிவை முதலாகவுடையனவெனவும்உரைப்பாருமுளா" எனப் பெறப்பட்டமையை யூகிப்பாம்.

எண்குணங்களாவனவெனத்தொடங்கி யவைசிவாகமத்திற் பெறப்பட்டபடி விதந்தனராகையால் தமது ஸ்வமதம்வெளிப்பட்டது. அணிமாவைமுதலியவெனவும், கடையிலாவறிவைமுதலியவெனவும்பெறுங்கூற்றைப் பிறர்மதமேலேற்றியுரைத்தமையினவை யுரையாசிரியர் கோளன்றெனவொதுக்கப்பட்டன. அதுவே நூலாசிரியர் கோளெனினும் புறமதத்தாருந் தழுவ விடந்தரலாற் பொதுவகையாற் கூறினமையே யமைதிபெறும். வேதபாகியராகிய புத்தர் முதலினோர் கூற்றை நாயனா கொள்ளாரென்பது வைதிகமதத்தார் பலர்க்குமொப்ப முடிதலிற், சிவாகமசித்தமான வட்டகுண முடைய பதியே யவர்கூறியபரதத்துவப்பொருளென்பது நாட்டப்பட்டது. இவ்வட்டகுணத்தையுஞ் சாதித்துக்கொள்ள வெந்தக்கபோதியாழ்வான் பாட்டு மகப்படவில்லைபோலும். ஐயோபாவம்! இன்னும், பற்றற்றானெனக் காட்டியபடியாலுமதுவிளங்கும். திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய வுருத்திரமூர்த்தி யதிகாரஞ் செலுத்துஞ் சுழுத்தியிற் பற்றின்றெனல யாவர்க்குமநுபவத்தால விளஙகுமாயினவனையுங் கடந்து விளஙகுந் துரியசிவனிடம் பற்றுடைமையாண்டுப் பெறும்? ஆகவே, பற்றற்றானென்றதேத்யாதி யியலகளாற் பிரதிபாத்யனாகும்பதியின்னுனெனல பசுமரத்தாணி யறைந்தாலெனன நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையுணராது, சொப்பனத்திற் சுகதுக்கவேறு பாட்டான் மொதத்துண்டுழலு மநுபவதிஷ்டமானநாராயணனைப்பற்றற்றானென்று புகழ்தல்யாண்டமையும்? இப்படி விசாரித்தலைவிட்டுத் திருவள்ளுவநாயனார் சடகோபன்பாட்டைத் தழுவி வெளிப்பட்ட பாஞ்சராத்திரி யாவனெனக் கூறவந்த பேடிவாசகம் சபேடிகைசெய்யப்பட்டது. அத்துன்மதியார்க்கு (நாயனார்) என்னும்பரிபாஷை யெச்சமயச்சார்பினதாகவோ வெடுத்தாளவிடந்தந்தது? இனிச்சடகோபநாயனார்,

திருமங்கைநாயனர், தொண்டரடிப்பொடிநாயனுரோத் யாதிகளாற்கொண்டு குழறுவாரபோலும். ஐயோபா பாவம்! அவனை யறியாமலே திருக்குறளுரைதத பொய் யாமொழியார் சைவரொன்னு முண்மை வெளிப்பட நாயனுரென வவாவாககானே வழஙகப பட்டமையா லவர்களுஙகார மேலிடடுத் தபபிலிததனரு செய்யவந்த தலைமயக்குரை தாடனம பெறறெழுந்தது. இன்னும விரிககிற் பெருகும்.

இனி யொரு விசித்திர விலாசத்தை வேடிக்கை யில விடுப்பாம். இந்நூன முதறபாகம ஸ்ரீசுந்தரசிவா சாரியசுவாமிகளால செயயபபடடதறகு நிரசனமென வெளிப்படட பாஷணடததிரடடுககும ஷை நனமதி விளககககாரரோ யாசிரியராக வதன முதற் பககததி லெழுதபபடடிருககினறது. அதில, (எஉ) வது பககத் தில "தேவாருறளுந் திருநான மறைமுடிவ', மூவர்தமிழு முனி மொழியுந், கோவைத, திருவாசசமுந் திருமூலர் சொல்லு, மொரு வாசக மென்றுணர்" என ஔவையாரருளிய திருவாக்கை விபரீதமாகப் பொருள்கொண்டபடியை யெடுததுரைப பாம். தேவாருறளென்றது, மீமாமஸாசூத்திரஙகளென வும, திருநானமறைமுடிவென்றது, ரஹஸ்யத்திரயமென வும, மூவர் தமிழென்றது, மூவகைபபடட ஆழவார்கள் பிரபந்தமெனவும, முனிமொழி யென்றது, சடகோப முனிசெயத திருவாய மொழியெனவும், கோவைத்திரு வாசகமென்றது, கோவையின்றமிழ்பாடிய கவியனுடை யசூக்திகளெனவும், திருமூலர் சொல்லென்றது, மூலத் திறபிறந்த மணவாளமுனிசெய்த நூல்களெனவும்பிதற றியதேயாம். அன்றியும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானுமெல் லாந்தெரிந்த ஔவையார் பிராம்ஹணுதியராலே யநா தரிக்கப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச சொல்யிருகக மாட்டாரெனவு நியாயங்காடடப்பட்டது. இதைப்பரி

யாலோசிக்கி லொரு வாக்கியத்துக் கொருவர் பொரு ளுரைக்குங்கா லுபப்பிரம்ஹணங்களைக் கொண்டன்றி யமையாது. மேலுரைத்த வியாசப்பொருளைத் தாபித்தற்கு அப்பேதைகாட்டிய பிரமாணங்கள் யாவை? அப்பேதையே யன்றி வேறு எந்தப் பாஞ்சராத்திரியோ வதை யங்கீகரித்தவன்? தேவர் குறளும், திருவள்ளுவதேவர் செய்தருளிய திருக்குறளும், திருநான்மறை முடிவும், உபநிடதங்களும், மூவர்தமிழும், தேவாரத் திருமுறைகளும், முனிமொழியும், வியாசசூத்திரமும், கோவைத்திருவாசகமும், திருக்கோவையார், ஸ்ரீவாசகமென்னும் திருமுறைகளும், திருமூலர் சொல்லும், திருமந்திரத் திருமுறையுமெனப் பொருள்கூறுவது தமிழ் வழங்கு நாடுமுழுதும் பிரசுரியப்பட்டிருத்தலா லிதைத் தாபித்தற்கு வேறு பிரமாணந்தேடவேண்டா. இவ்வுண்மை சைவநூல்களைத் தினுங் கண்டுணரலாமெனக். விரிப்பிற்பெருகும். தமிழ் முனியென்பது அகத்தியரையேயாயிருக்க வியாசரையென்று கொள்வது குற்றமென்றுரைத்தவர் மட்டித்தனத்தை யிவரி மாற்றுவாம். கடலுண்டமுனியென்றால் அகத்தியரெனவும், முலையுண்ட முனியென்றால் ஞானசம்பந்தரெனவும், திருப்பாற்கடலுண்ட முனியென்றால் உபமன்னியரெனவும், புராணமுனியென்றால் சூதரெனவும், வேதமுனியென்றால் வியாசரெனவு மேலோர் கொள்ளுவர். இப்படிச் சந்தர்ப்பங்களை நோக்கிப் பொருள்கொள்வது தமிழருக்கேயன்றி யாரியர்க்கும் பொதுவாதலறியாது தமிழகத்தியரையே கொள்வரெனக் குரைத்ததென்ன பேதைமை? தமிழகத்தியரையே கொள்வரென்று கூறிய கபோதிமகனார் அதைமறந்து ஆண்டுச்சடகோபமுனியென்று தப்புரையாடியதென்னை? "శఠకోపమునిం వందే" எனக்குழறி முக்யமுனித்வ முள்ளது அவர்க்கேயன்றேவென வழுதவர் அதையும் மறந்து மூலத்திற் பிற

ந்த மணவாள மாமுனிகளென வேறொரு வாழ்முனி யைத் தேடிக்கொண்ட தென்னை? "ఆచార్యసుసాంప్రదాయం" என்று எந்தப்புராணத்தில, அலலது எந்தமஹரிஷிகள் வாக்கிற் பெறப்பட்டது? "முழு மூடமாமூடர் கொண்டா டியமுறைபோல" என்றபடிப் பாஞ்சராத்திரப் பசுவர்க் கத்து) மாத்திரமே படிக்கப்பட்டு வருமவ்வசங்கதாப் பிரயோகந்தலையெடுக்காதெனவறிக. வீரமாமுனியென விஷிவியோகதேசமதம்பற்றி நிகழுமதுவே யிதற்குநிதரி சனமாம. மேல்நியாயஙகளால்முனியென்பதுவியாசரை யே பற்றுமென்க. அகததியரிடமு கொள்வாமெனினவ ரால்செய்யப்பட்ட வேதாந்தநூலொன்றுமநுடடானத் தில்வராமையாலதுசெல்லாது. அதவாகிடைப்பினுமஃ தேனையநூல்களோடு பரிவசானமபெறுதலினப பேய்த் தாதர்க்குண்டாகிய சாதகம்யாது? ரண்டெந்தமூனியை த் தேடினும் பரமசாம்பவத்வமே யவர்ககுச சித்திககு மென்க. வியாசர் வேதம, புராணமுதலியவற்றைவெளி பபடுத்தியது போலாது சூத்திரததைத்தாமே செய்த னராகையா லதுவே முனிமொழியென்பது பெறும்.

இதுநிற்க, தேவதைகள் செய்த சூத்திரமேதோ தேட வேண்டுமென வபபேதை குழறியது அதிச யம்! அதிசயம்!! எந்தமூடனோ விந்த நிர்மூடருக் கப்படிப் பொருள் விரித்தவன்? தேவர் = தெய்வ மாயுள்ளவர், தெய்வத்தன்மை யுடையவரெனத் திருக் குறளை யருளிச்செய்த வள்ளுவனாரிடம் வழங்கும் வி சேடங்களை யறியாத மூதேவிமகனாராயினர். இனி "అనన్తావైవేదాః" என்று வேதங்களுக்கு முடிவில்லாதிருக் கத்திருநான்மறைமுடிவென்றலமையாதென்ற வவ்வறி விலி வேதாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள் யாதோவறிந்திலம். இன்னும் பொருண்முடி வைவாசகமென்னக்கூடாதென்றவத்திருமுண்டச்சான்

ருர்திருவாய்மொழியெனத்தாம் வழங்குமதற்கெப்பொ
ருள்கொண்டனர்? பொருண்முடிவு வாசகமென்று எங்
கேபெறப்பட்டது? ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபுவினுடைய
திருவாக்கினின்றும் பிறந்தமையாலன்றோதிரு,ஸ்ரீ, என்
னு முன்னடைகளோடு திருவாசகமெனவும், ஸ்ரீவாசக
மெனவு மேலோர் வழங்காநின்றனர்? இவ்வுண்மை
நியாயங்களா லத்தடிராயர் விபரீதந் தலைக்காட்டா தொ
ழிந்தது. அவ்வந்தப்பசு குறைத்தபடியே விபரீதமேற்
கொண்டவேறுசிலரின்னும்பலவாறு ஏன்பொருள்கொ
ள்ளவில்லார்? ஒருவாசகமென் றுணரோன்பதை ஒருவா,
சகம் எனப்பிரித்து உலகத்தினிலைபேறுயிருக்குமென்ப
தொழிய வவை யொருபொருளைக் குறித்தமையை யா
ண்டு விளக்கியதில்லையென்பாருமுளர். ஒன்றிலொன்று
வேறுபட்ட நூலகள் மேலோர்கழகத்துப் புகழோடு
நிலைபெறுவாகையா னிலைபேறு கூறினமை கொண்டே
யாவுந் தம்முள் வேறுபாடில்லாத வொரோ பொருளை
யுணர்த்து முண்மை நூலகளாயின வென்பது பெறும்.
இதனாலவ்விபரீத வுரையு மெம்முண்மையைப் பாதியா
மை வெளிபபட்டது. இன்னபெரும்பேதைகளைத் திரு
த்துவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! “நோனா பெனபது சொனறுதி
ன்னமை,, என்னும் வாக்கியம் கொன்று தின்பவனுகரு
(அல்லாதமாநதாக கறங்கூறறம்) என்றதற் கேற்பத் தீங்கி
ழைத்தலால் நோனென்பது, கொன்றுதின்னு, ஆமை
யெனவாவது, கொன்றுதின்னு, ஆ,மைஎனவாவதுஏன்
பிரித்து அவன் பொருளுணாக்காமற் போவான்? (கல்லா
தமார்தர்க்குக் கறறுணாநதாா சொற்கூறறம்) என்றதற்கேற்ப
க்கல்லாதமூடனாகியவொருவன் “கற்றதனாலாயபயனென்
கொல்” என.வத்திருக்குறளின் முற்பாதியை மாத்திரங்
கொண்டு ஏன் வெளிவராமற் போவான்? இப்படித் தா
ந்தரமாக வதிகாரிகளுள்ளாகவினவுருண்மூத்தசேயாகிய
வக்கபோதிராயர் கூற்றுச் சிதைவுண்டதெனவறிக.

இப்படிவருவனவற்றை நிஸ்புருஹமாத்திரமாய்க் கழிப் பதே மேலோர்மரபாம.

இங்ஙனநிற்க, ஒளவையாரைப் பூதபவிஷ்யத்வர் த்தமானமெல்லா முணர்ந்தவரெனப்புகழ்ந்தனர். இவ் ஙெதமக்குச் சந்தோஷத்தையே யுண்டுபண்ணிற்றேனும அத்துன்மதியர்ெம தன்னையப புகழ்வதறகுண்டான சாதகமாத்திர மீதெனப் புலப்படவிலலை. மேல்விவகரி ததிருவெண்பாவை யவர்களவாடியது கண்டுபிடிககப் பட்டுதைததுப பிடுஙகிகெகாள்ளபபட்ட தாகையா லக் கலிமகனுரினி வீணைமனபபால் குடிதது மடியாதொ ழிவாராக. அவாசெய்கை யுலகிலழகுமாபபிள்ளைகளெ ல்லா மென்மாபபிள்ளைகளென வாசைப்படு மவிசாரி செயலோடன்றே கொள்ளவரும்? ஒளவையார்பிராம ஹணாகளா லநாதரிககபபடட பண்டாரப்பாட்டுகளை ச சொலலமாட்டாரெனவும், புளியம் பொநதாழ்வா ர, பாழ்ங்கிணறுழ்வாா, பொட்டைககண்ணுழுவார், பூதூரநதயஜாழுவாா, சூளையிற பொடிநதஆழுவாா முத லிய பசுஞானச செலவர்களையே புகழந்தாரெனவு மே லேபிதற்றியவாபாசத்தையு மினியகறறுவாம். இப்பே யாழ்வார்களை ஒளவையின் சரணகமலத் தேனுண்டி றுமாந்து வாழுமெமமனோசெட்டை செய்யாராயினெ மதன்னையோ வவரை யொருபொருளென மதிப்பவா? தாயுமானவர், ஒழிவிலொடுக்கமுதலியசைவநூல்களைப் போலிவேதாந்திகள் தம்மவாகப் பரிந்தழுவது போல ன்றே வெமதன்னையையும், அவர் நூலையு மவ்வனுஞா ன பந்தர் சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்கின்றனர்? மே லே திரிகாலமு முணர்ந்தவராகப் புகழப்படும் ஒளவை யார் சுத்தசூனிய முண்டங்களாகிய வப்பேய்த்தாதா களை மதியார்! மதியார்!! இக்கபோதியாழ்வார் பேரிழ வுக்கட்டுக் கதைகளைக குருபரம்பரையென வவர்புது

மைகாட்டி வரும் அந்தபரம்பரையெனப் பொருட்டரும் குருட்டுப்பரம்பரையிற கண்டுணரலா மென்க. இக்கட டுககதை வடகலையார் புனைந்ததும், தென்கலையார்புனைந்ததுந் தம்முண் முரணிக் கிடப்பதே மேலுண்மையைக் காட்டும்! காட்டுமே!!

மேல், ஔவையாரால் பண்டாரப் பாட்டுகளா தரிககபபடமாட்டாவெனவும, தந்தடிராயா பாட்டுகள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாமெனவுங் காட்டிய வப்பிடைராயர் பிரகடநததைச சற்றேபாரபபோம். தேவாரதிருமந்திரமுதலியன பிராம்ஹணபரிகருஹீத மாகாமையாலவை பண்டாரப்பாட்டாயின வெனவும, தமமபாட்டு பிராம்ஹண பரிகருஹீதமாகையா லவை வியநது துதிக்கும் பெருமை சான்றனவெனவும் வெளிபபடுகின்றது. அப்பேரிழ வாளாபாட்டுகளைப பிராம்ஹணபரிகருஹீதமெனபதுசாவாபத்தமாம். எஙஙனமெனின், பிராம்ஹணா சிவவேதியா, ஆராத்யா, ஸ்மாாத்தா், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னும பிரிவுடையவராய்க காணப்படுகின்றனா். இவருள, முதறசொலலபபடட நால்வகையினரபபேயாழவாா பாட்டுகளைமறந்துந்தொடாா். கடையராகிய வைணவரோ யவறறைககட்டிககொண்டழுவர். அவருளளும் வடகலையாா விசேடம் பாராட்டார். வடகலையாரென்பதே கீர்வாணிக ளென்பதை விளககலால். தென்கலையாரென்னு மொருசாாராரோ யபிமானித்தற் கிடமாகிய வப்பசுப்பாட்டுகளை யெப்படியோ சர்வபிராம்ஹண பரிகருஹீதமெனக கொள்வது? ஐவிதமாகப் பிரிந்த பிராம்ஹணருள் வைணவர் வெகு அல்பம். அவருட்டென்கலையார் பாதி. இவ்வளவு கேவலத்வம் பூண்ட வம்மசகபிராய ரங்கீகரிப்பதுகொண்டே யவைசர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீத மாவதெப்படி? மேற்பிரித்தோதியவைவகையினருண் மாத்துவர் விஷ

ணுபாரம்ய புத்தியுடையவர்கள். இவர்கட்கு விஷ்ணு மாத்திரமே யங்கீகாரமன்றித் தாதபபாட்டுகளு மவற்றைப்பாடிய புளியோரைக்கண்டர்களுமங்கீகாரமில்லை. விஷ்ணு சம்பந்திகடகேவழங்க யோகயதைபெறுதவத திருகுவாசகங்கள சாவவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமாவதெபபடி? வேதமசர்வவைதிகஜன பரிகருஹீதமானபடியல்லவு மங்கிகரிககப்பட்டா லன்றோ வாயதிறக்கககூடும? அகாம்ததுராயர்களாற படிககபபட்டு வருதலகொணடோருசிதருமினரும. இந்நவிசாரத்தால் பிராம்ஹணபரிகருஹீதமெனபதொழிநது பாருசராத்திரபரிகருஹீதமென்பது மாததிரமேபமைமயும். விஷ்ணுவாதிகயமும், வைஷ்ணவபபிரசாரமு மவற்றுட் பிரதிபாதிநகபபடுகையால். இதனல், பரிபாகஹீனததினுற் பிராம்ஹணன் முதல சூததிர னீருகசசர்வமுட ஜனங்களுககு மபபேயபப பாட்டுக ளநுட்டானமாயின. இப்படிவிசாரிககினன்றோ சைவகுரவருளிச செயல்களுக்குண்டாகியமரியாதைவெளிபபடும? எனவே, சைவருடபரிபாகமுதிர்ச்சியாற பிராம்ஹணர் முதல சூத்திரிறுதியாகயாவருமநுட்டிக்கின்றன ரென்பதுவெளிபபடை.

வைஷ்ணவருள் பிராம்ஹணா பிரசித்தியாயோதிவருவதுபோல்விபூதியிட்டபிராமஹணரொருவருஞ சைவத்திருமுறைகளையோதககாணோமெனின், இதுவிபரீதகிரஹணமாம். இடதெரியாமலவாயும், வயிறும, காதுங்கையுமிஷ்டம்போலெல்லாமவிபூதியிட்டுத்திரியும்பார்ப்பார்சிவசம்ஸ்காரிகளல்லாதவசைவரென்பதறியாது அவரையேசைவரெனமயங்கிய தோஷமே யன்றோ மேலவிஞவுக்கிடமுண்டாகச செய்தது? மேலிடத்தில் ஸ்மார்த்தரென் றுரைக்கப்பட்டவரோ யவ்வாபார்சக ராதலாலவரெம்மாசாரிய சூத்திகளைக்கொள்ளாமையெமக்குத் தாழ்வாகாதென்க. அவரோபூர்வத்தின் மஹாசைவராயி

ருந்தவர். அவர்க்குக கௌதமர்சாப மேலிட்டமையே
சைவபாஷ்ய சித்தியைத்தந்தது. அதனு லசைவபிராம்
ஹணர்க்குத திருமுறைகள் யோக்யமன்றாயிற்று. அச
சாபகாலததிற்றானே சைவநிஷித்தமும், மாயாவாத பா
ஞசராததிர பௌததார்ஹதபரிகருஹீதமு மவர்கரு
ண்டானமையால, மஹாசைவராகிய விபபிரர் சிவவே
தியர்நீஙகலாக நாலவகையினராயினர். இவ்வுண்மையா
ல், சைவபபிராமஹண ரொனறுமிலலை 'யென்னுங்க
டா விபரீதநிரோதசஹிதமாய நிரஸ்தமானதால சுதத
சிவஞானசாம்பிராஜ்யாகளாகிய சைவவேதியர் குழூவி
ன் மணம்பெற்றிருததல் சததியமெனறறிக. சிவவேதி
யர், சிவப்பிராமஹணா, சிவதவிஜா எனவழஙகறபாலா
ராகிய ஆதிசைவா சுத்தபுவனவாசிகளாயச சிவாலயபூ
ஜாதி பிரதிட்டாந்தரு செயயு மதிகாரததை வகித்து
ளளவராவர். "ఆదౌసదాశివేనైవ దీక్షితాస్తు ఆదిశైవకాః । ఆదిశై
వాస్తుతే జ్ఞేయాస్సర్వానుగ్రహకాః స్మృతాః" என்னுஞ சந்தான
சமஹிதாவசனபபடி ஆதியில சதாசிவமூர்ததியினால தீ
க்ஷிக்கபபடடவாக ளாதிசைவரொனவும், அவ்வாதிசை
வர் பிராம்ஹணனமுதல சகலவானததாருக்கும் அநுக
கிரகஞசெயயு மதிகாரம பெறறவராவரொனவும பெற
ப்படுமுணமையே சைவத்திருமுறைகளை யருட்டிககற்
பாலாராகிய வுததமவேதியர் தன்மையைக்காட்டும். இ
வைரநோககக மற்றைபபிராம்ஹணர் சாமானியராய் மு
டிதலினவராதரிக்காதது கொண்டே யெம்மாசாரிய சூ
கதிகளுககோ ரபகாஷமு முண்டாகாதென்க. சர்வவே
தாத்மகனாய் விளங்கு நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பாஞ்ச
ராத்திரப் பட்டிமாடுகீ ளறிந்தாராதிக்கதது கொண்டே
யவ்வெம் பெருமானுக் சேதாவது தாழ்வுண்டோ? அப்
படியேயன்றோ நம்மாசாரிய மூர்த்திகளிடத்து மவரரு
ளிய செயல்களிடத்துங கொள்ளற்பாலது? சக்ரவர்த்
திரொருவன்வீதியிற் பவனிவருங்கையிற் குறுக்கேபடுக்

துக்கொண்டிருந்த வெருமைக்கடாவொன்று அவ்வரச னுக்கெழுந்துமரியாதைபண்ணுதது கொண்டேயவனுக் கேதாவது தாழ்வுண்டோ? இப்படிப் பசுபிராயர்களா லநாதரிக்கப்பட்டதுகொண்டேயெம் பெருமக்களிடக் தோஷாரோபணஞ்செய்தல்நிஸ்புருஷமென்க.

ஆயின், சிவாலயங்களில், சிவ வேதியராவது ம ஹோச்சவகாலங்களிற்றிருமுறைகளையோதிவரக் காண் பதின்றேயெனின், திருமுறைகணிறக வேதங்களாவதவ ராலோதப்பட்டுவருகின்றவா? அவரோதாமைகொண்டு வேதங்கள் தாழ்வுபெறுமா? அப்படியேயன்றே திரு முறைகளும்? அவ்விருபகுதியி லொன்றையேனு மவ ரோதிவராத தெனனையெனின், சுவாமிமுன்னே யோதி வரவேண்டினவர் பெருங்கூட்டத்தா ரலலாமையாலது கூலமின்றென்க. ஓராலயத்தி லதற்குத்தககபடி யொரு வரிருவா அல்லது மூவரிபபடி வேண்டியமட்டுமேயவ ர்க்கிருப் புளைக்கபபடுதலாற பிரதிருதோபயுக்தமான வளையுபய வேதங்களையு மாத்மாாாததபாராத்தஙகளில வரநுட்டித்துவருகின்றுரென்பது அநுபவசித்தமென்க. பெருங் கூட்ட முண்டாயிருக்கு மொவ்வோரிடஙகளி லவர் முன்னும், ஸ்மார்த்தர் பின்னுந் தம்மிறபிரிவுதோ ன்றவேதபாராயணஞ்செய்து வருதலுங்கண்டு தெளிக. ஸ்ரீகாஞ்சிமுதலிய க்ஷேத்திரங்களே அவை.

ஆயின், சர்வோத்கர்ஷ பராளாகிய சிவவேதியர் பிரஜாவிர்த்தியிற் குறைவானேனெனின், அதிகவிர்த்தி யவரிலுண்டாகாதென்க. அவர்சிவபெருமானாற் றீக்ஷிக கப்பட்டதெல்லாஞ் சிவபூஜாதிகள் பொருட்டன்றி வே றில்லை. உலகிலாதிசைவ மூர்த்திகளாய்ப்பவித்தவூரடங் கலுஞ்சிவார்ச்சனதிகளையன்றி வேறு தொழில்களாலு பஜீவனத்தைப் பெறக்காணுமநுபவமின்று. வேண்டிய வளவுக்குமீறி யவர் விர்த்தியுண்டாயினவர்சிவார்ச்சனை

யாதிகளையன்றியிற் சீவிக்கும் யோக்யதையைப் பெற்றபோது மேலவர் செய்யத்தக்கது யாது? சோறுவிற்றல், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல், சேவகஞ்செய்தலித்யாதி சாதகங்களாலன்றோ சீவிக்கவேண்டும்? இன்னபோரவதிகளின்மொத்துண்டலைய வாசகமென்ன தலையெழுத்தா? அவரென்னசாப கிரஸ்தரா? கண்ணுவ கௌதமாதிகளிட்ட சாபமேற் கொண்டாலன்றோ (உண்டிவிற்பார்மறை விற்றருட்டியாளவிற்பார், என்றபடி) புசீவனத்தைப்பெற வேண்டி வரும்? அப்படிச்சாபத்தான் மொத்துண்டேயன்றோ விப்ரகோடிகள் கேடுற்றுஞ்சகிக்கக்கூடாதபாபத தொழில்களி லெல்லாமுழன்று சீவனஞ்செய்கின்றனர்? இன்னவசங்கதங்கள் பலவுளவற்றையூகித்தறிவார்க்கே சிவவேதியர் மகிமையினிது பிரகாசப்படுமென்க.

மேற்பிரவசனமெண்ணிவந்த மஹிமாதிசயம்வகித்த ஸ்வயமாசாரிய புருஷர்களாகிய ஆதிசைவர் (తద్గామస్థ నకాళీశమధ్యేతచ్చతుర్మఠాః | ఆమర్దకోగోళకీ తథాపుష్పగిరిర్భేదః | రణభద్రంచ చత్వారఃమఠానామధినాయకాః) என்னுங்காமிக வசனத்தால் மந்தானகாளீசம் எனனும்க்ஷேத்திரத்தில் நான்கு திக்குகளிலு நாலுமடங்கள் ஆமர்த்தகி, கோளகி, புஷ்பகிரி, ரணபத்திரம் எனனும்பெயர்களாற் பிரகாசிக்கு மாற்றுலவற்றைத்தாங்கி யாதிபத்யஞ்செய்கின்ற ஜகதாசாரிய மூர்த்திகளாவரென்று வெளிப்படுகின்றது. இன்னபரசிவாதிக்யசீலராகுஞ் சிவப்பிராம்ஹண சேவ்யமானமாய விளங்குநம்மாசாரிய சூகதிகள்பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமானதில்லையென முடைவாயதிறந்ததுங்ர்மூலமாய்விட்டது. இன்னும், மஹாசைவருண்மாயாவாதப் படுகுழியில் வீழ்ந்தழியும் வினையேறுமலுத்தமோத்தமபாராளாயுள்ளவர் தேவாரத்திருமுறைகளையிப்போதுமப்யசித்தேவருகின்றனர். இவ்வுண்மை, மான்குடிச்சிவன்களி

டங்கண்டுணர்க. இப்படியநந்த முளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, அவ்விழுதையார் கொண்ட ரோதனப் பாட்டுகளை பிராமஹணபரிக்ருஹீதமெனவும், அருட்டிருமுறைகளைப் பண்டாரப்பாட்டுகளெனவும்பிதற்றிய விசுரவாயார் வாயிலமண்போடாநிற்பாம். அவருடைய பாட்டுகள் பிராம்ஹணபூஜ்யதவம்பெற்றதெனின், அப்போது பிராமஹணோத்தரஜாதிகளவற்றைப் பரிசியா தொழிதல்வேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தப்புக்கொட்டுந் தாதாக்ளும்பப்பரச்சாத்தானிகளுந் தலைமயக்கேற்க குடிவெறியாற்பாடுமாறிற்றெந்நிலமபாட்டு மவைசிறந்துவிளங்குமெனினவற்றையூரியா தென்னெரு வெம்பெருமக்களதிருவாரூர்ப்பண்டாரப்பாட்டென விழிபுணர்ந்தது? பண்டாரமென்றுப பொருளறியாதவப்பாவிப்புலையா (மூலபண்டாரம் …) என்னுந் திருவாக்கை பினியேயறிந்திருந்துப்பிழைப்பாராக. வேதம்போலப்பிராமஹணோத்தர ஜாதிகள்வாயாற்பட்டனயோக்யதையைப் பெறுதொழியினன்றோ வவ்வாவாயக்ருப பூட்டுவராது? இதராவாநந்தராலுமருட்டிக்கப்படுதலைக்கருத்து பிராமஹணபரிக்ருஹீதம், பிராமஹணபரிக்ருஹீத மெனப்படுதலைமைபேசித்திரிதலபுலாந்துபோயிற்றென்க.

இதுநிற்க, அப்புல்லாநாணிமுறங்கவிழ்ந்துபோக நமமாசாரியர் திருமுறைகளின மாந்மியத்தைச் சற்றே யெடுத்தோதுவாம். (அநந்தா வை வேதா:) என்றதனாலநந்தப்பிரகாரமாயிருக்கும்வேதம் கீர்வாணம், திராவிடமென்றிருவகையாலும் விளங்குமென்பதுண்மை. வேதமசிவாகமத்திறபுகழப்படுதலபோற்றேவாரமுஞ் சிவ பூஜாபபிரகரணத்திலவிசேடம்பெற்றது. வேதாகமங்களோடொப்பத்தேவாரமும்பதிவாக்காகையால். பதிவாக்காகியவேதம்பிரமன்முகத்தில் வெளிப்பட்டவாறே பதிவாக்காகிய

தேவாரம் ஞானசம்பந்தாதிகள் முகமாய்வெளிவந்தன. ஆகவே, தேவாரமாகிய தமிழ்வேதத்துக்கு வக்தாசிவனென்றே துணியப்பட்டது. அன்றேல், வேதங்கள் சிவாராதனஞ்செய்துபோனவேதாரண்யக்ஷேத்திரத்திலவ்வேதம் கதவைப்பிணித்து விட்டு, இதுயாமே மீண்டு மீண்டடைந்து திறக்கற்பாலதெனச் சங்கேதஞ்செய்ததுண்மையன்றே! இதனாலக்கதவ மொருவராலுந் திறக்கப்படாமல யானையைக்கட்டியிழுத்தபோது மின்னு மநந்த முயற்சிகள் செய்தபோதும வேதத்தின் சங்கேதத்தையே நிலைக்கப்பண்ணிற்றன்றோ! இவ்வரியமாட்சியிற் கண்டகதவம அப்பாசுவாமிகளா திருவாக்காற்றிறக்கப்பட்டுமீண்டுந் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாக்கான் மூடப்பட்டதென்னை? இவற்றால்வேதத்தின் சங்கேதம பொய்ப்பட்ட தென்றன்றோ சொல்லவரும்? வேதத்தினும் வலிந்தனவென்றன்றோ தேவாரங்களைக் கொள்ள வரும்? அல்லது ௸ ஆசாரிய மூர்த்திகளாற் றிறக்கப்பட்டதில்லை யென்றன்றோ பிதற்றவரும்? அங்ஙனமேல், வேதமே பூசித்துக் கதவடைக்கவில்லை யென்றேன் கூறலமையாது? இன்னும், வேதமென்பதே பொய்யென்று எனகுரைத்தல்சாலாது? இன்ன பல வாபாசங்களைப் பயத்தலின், வேதத்தாற் பந்தித்த கதவைத் தேவாரத்திருமுறை திறந்த தென்பது சாஸ்திரசம்பிரதிபன்னமாதல்காண்க. ஆகவே, வேதம்பந்தித்த கதவை யதன்சங்கேதம பிற்பட்டுப்போகத் தேவாரத்திருமுறையாண்டடைந்துதிறந்து அவ்வேதம் பரிபவப்படச்செய்த தென்னை யென்பதே நாம்விசாரிக்கற்பாலதாயிற்று. வேதம் பரிபவம்பெற்றதெனினது வேதமாதலிழுக்காம். அதனால், அதற்குப் பரிபவந்தேடல் பிழையாம். இனியதனுண்மையைச் சமர்த்தனஞ் செய்யப்புகின் வேதம் யாமடைத்த கதவை யாமேயீண்டடைந்து திறக்கக்கடவே மென்றபடி மீண்டுமொண்டே

ய்தி முன்செய்த சங்கேதங் கெடாவழித் தானேதிறந்த தென்பதேயுண்மையும. இதனால் வேதமேமூடியது, வேதமேதிறந்தது என வேதத்திறுதிக்கந்தோன்றக் கூறுவர் மேலோர். முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்றிறந்தது திராமிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதம் கதவைப்பிணித்துச் சங்கேதஞ்செய்துபோனதெல்லாந் திரமிடபாகத்தாலாய தனதுவியாபகத்தைப்பின்னர் விளக்கவேண்டியென்றோ மேலோர்கருதாநிற்பர்? இருவிதவேதங்களுஞ் சமநிலையினவேனும் பிரமன், விண்டு, வியாதன் முதலிய சுவர்க்கமுகங்களா லோரோரொரு காலங்களிலாவிர்ப்பவம்பெற்றமையேயன்றோகீர்வாண வேதம் சிவவிபூதிகளாய்விளங்குஞானசம்பந்தப்பிரபுருதிரண்முகமாயாவிர்ப்பவித்ததிராமிடவேதத்திற்றணிந்தனவாயின? இவ்வுண்மை பாராட்டியேயன்றோ கீர்வாணவேதத்தினுந் திராமிடவேதத்திற் சிவபெருமானதிகப்ரீதிவைத்தனர்? இவ்வுண்மை கண்டேயன்றோசிவபெருமான் விஷ்ணுவுக்குச சிவசாரூபமீய மதுதமிழ்வேதவாயிலாய ஞானசம்பந்தனாக கொண்டு கொடுப்பித்தனர்: இன்னும், கீர்வாணவேதமூடியது, திராமிடவேதந் திறந்தது என்பதைத் திராமிடவேதமே மூடியது, அதுவே மீண்டுந்திறந்தது என்பாருமுளர். வேதாரண்யமெனப்பது கண்டோதியாயத்தமிழவேதத்தையே தெரிவிதது தெளினுமமையும். இபபடிபபடட சஹேதுககளை கொண்டன்றோவுண்மையை நாட்டவேண்டும்? அஃதின்றித தமிழ்வேதம் தமிழ்வேதமென்று புளியோரைபபாடடுகளையெல்லாம் புலம்பிப் பொயுகிவழிதல் எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? விவிலியநூலாா சத்தியவேதமெனப் புதுமைகூறித்திரியு மம்மாந்திரமே கிரகித் தொதுக்கப்படுமென்க. இன்னபலநியாயங்களா லுண்மையாகவே வேதபாகத்திற்சேரும் பெற்றிமைத்தாகவிளங்குந் தேவாரத்திருமுறைகளின் மான்மியமுணராது அந்தோ! பண்

டாரப்பாட்டுகளென வவற்றைப் பழியுரைத்த புலவா யிற் பச்சைபுழுத்தள்ளியழிக! அழிக!!

இவ்வுண்மையைப் பிரகாசிப்பித்த சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்குகளை யீண்டுவிசாரித்துத்தெளிவிப்பாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் (உகூ0) வது பாடலில் "தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம்பெற்றார்" எனவும், (உகூச) வது பாடலில் "பொருவிறப்பிரிந்தார்புகலிவந்த புண்ணியனுரொண்ணிறந்தபுனிதவேதம்" எனவும் (உஅகூ) வதுபாடலில் "விருப்புடன்பாட லிசைத்தார வேதந் தமிழால் விரித்தார்" எனவும், (உகூஅ) வதுபாடலில் "எழுதுமாமறையாம்பதிகத்திசை, முழுதுமபாடி" எனவும், (கூகூஉ) வது பாடலில் "மிக்கசொற்றமிழினல் வேதமும்பாடினார்" எனவும், (கூசக) வதுபாடலில் "தூகின்றமிழ்விரகா சொல்லிறந்த ஞானமறை,தேக்குந்திருவாயாறசெப்பியருள்செய்தார்" எனவும் பெறப்பட்டவுண்மையானுங்கண்டுணர்க. அல்லதூஉம், "தென்னூல்சிபவததி ருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோனை" என்னும் திருவாக்கால் தமிழ்நூலாகிய சிவபத்தியை விளக்குமருக்வேதமாகிய தேவாரத்தைச சந்தேக நிவிர்த்தியுண்டாகவுரைத்தவன் என்று ஞானசமபந்தர்மாங்மியங் கூறப்பட்டமையுங்காண்க. இன்னமஹிமாதிசயவிலாசமெய்து மெம்பெருமக்களமுதவாக்கை ஞமலிகுரைத்தலொப்ப வப்புலமகனார் புலம்பியது நிஸ்புருஷமென்க. (தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததுமுதலை, யுண்டபாலனையழைத்ததுமெலும்புபெண்ணுருவாச்,கண்டதும்மறைக்கதவினைத்திறந்ததுங்கன்னித், தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலசொற்களோசாற்றீர்.) என்றபடியான வற்புதமெய்திற்றருகுந் தமிழ்வேதவாய்மைக்குமுன்ன ரவர்கூறும் புளியோரைப் பாட்டுகளைனத்துஞ் சாத்ருசமாகாத மாசசரியமேயன்றோ வவ்விநிவிலிவாயில்வந்தனவந்தன குரைத்துமகிழ்வது? இவ்வற்புதவாயிலாகவேயன்றோ விவற்றோடு முரணுந திருக்குறண்முதலிய வுண்மைநூல்களையு மொருவாசகமெ

னவெமதன்னையார் புகழ்ந்துரைத்தனர்? இவ்வுண்மை க்கு விரோதமாக வக்கலநிமகனார் கத்துவதெல்லாம் வீண்கண்டசோஷகரமெனவறிக.

இதுநிற்க, முக்காலமு முணர்ந்தவர் ஔவையெ னவிண்டவரைப்புகழ்ந்ததை யுடனேமறந்து(எஎ) வது பக்கத்தில் சங்கத்தாரைச சடகோபன் கீழ்ப்படுத்தி னானன்றி ஔவை, இடைக்காடர், திருவள்ளுவரிவர் கள் கீழ்ப்படுத்தவில்லையென்றும், அப்படி யச்சடகோ பனவரைக கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையா னென்பதற்கு அவன்பேரால் சடகோபமெனப் பெருமாள்பாத மமை கப்பட்டுக் கோயில்களில் வருகிறவர் போகிறவர்தலைக ளில்வைதது வழங்கப்படுவருவதே போதுமெனவும், இநதப்படிக்குப் பரசிவன் பாதமாக வமைத்துத் திரு வள்ளுவர், ஔவை, இடைக்காடரென்னும் பெயர்களா ல் யாதானுமொன்றைச் சிவாலயங்களி லெந்தக்கேடு ண்ட பாரபரான்றலையிலாவது வைத்துப்பார்க்கக் கூடு மானு லப்போதவர்கள் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்துமா ற்றலுடையராவரெனவும், அவர்கள்பாட்டைக் கள் ளைக்குடித்துழலும் பண்டாரங்கள் கொண்டாடுவரன்றி யெந்தவைதிகருங் கொள்ளமாட்டார்க ளெனவும், இத னுனே சிவத்விஜராயுள்ளபெருஞ்சிவாகமத்தையே வே தமென்று கொள்ளலன்றி யவற்றையுங் கொள்ளுங் கால்ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள்கூறிக்கொண்டபிரு தாவளியில் உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரென்பதொ ழிந்து திரயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரெனவழங்க வரு மெனவும் பிதற்றித் திருப்தியடைந்த வவ்விதவைச் சே யுாராற்றலைச்சற்றே யோசிப்பாம்.

மேலேதிரிகாலமுமுணர்ந்தவராக ஔவையைபபு கழ்ந்து பின்னரவர்பாட்டுகளைக் கள்ளுண்டழியும் பண் டாரங்களே யருட்டிப்பாரென விகழ்ந்தவக்ககமல வா

தையொழிந்து சிவாகமத்தையே வேதமென்பதவர்வழ
க்கன்றாம். இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாதிக்யரத்நாவளி
முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் உபய
வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரென விருதுகூறிக் கொ
ண்டது தமக்கநுகூலமெனக் கொண்ட வவ்வேழையை
யிடித்துரைப்பாம். சிவாகமத்தையே வேதமெனக்கொ
ண்ட வவர்க்குஉபயவேதமென்பன யாவை? வேதமொ
ன்றும், வேதமெனக்கொண்ட சிவாகமமொன்று மெனி
ன், வேதம் தமக்கில்லாவிடி னன்றோ மற்றொன்றைவே
தமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்? வேதமே சொந்தமாகவு
டையாரத்துடன் வேறொன்றை வேதமெனக் கோடல
மையாது. அன்றியும், சிவாகமம்வேதத்திற் றாழுமெனி
னன்றோ வேதத்தின்பெயரை யாகமத்துக்கிட்டுபசரிக
கவேண்டும்? சதாசிவமூர்த்தியின் கீழ்முகங்களிற் பிறந்
தவேதங்கள், ஊர்த்துவமுகத்திற்பிறந்த சிவாகமங்களு
க்குமுன்னர் ஆதிக்யம் பெறுமென்க. உண்மையிலவற்றி
ன் அபேதம்பாராட்டியே சிவாகமத்தை வேதமெனவும்,
வேதத்தைச சிவாகமமெனவும் பண்டிதராயுள்ளோ
கொண்டாடுவரென்க. இதனால், வேதம்வேறெனவும், சி
வாகமம்வேறெனவும், இவ்விரண்டுமேதம்மிற்பொருள்
வேறுபாடின்மையால்வேதம், சிவாகமமென்னும்பெயர்
களால் வழங்கற்பாலன வெனவும், இப்படிக்கன்றி யொ
ன்றின் பெயர் மற்றொன்றுக்கு ஆதிக்கத்தின் பொருட்
டுபசரிக்கப்படுமென்பது சர்வாசங்கத மெனவும் காட்
டப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை விளக்கவேயன்றோ (உபய
வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியர்) என்பதோடு (சிவாகமசித்தாந்
தஞானநிஷ்டரும்) என ஷை சிவாசாரியர் தமதுரத்நாவளி
முதற்புக்கத்தி லெழுதி யிருக்கின்றனர்? உபயவேதாந்
தத்திற் சிவாகமமடங்குமெனி னதனை வேறுபிரித்தோ
தவேண்டிய தென்னை? இதனால் தமிழ்வேதமேயன்றோ
வுபயவேதாந்தத்திலடங்கி நின்றது? கீர்வாண திரமிட

வேதங்களேயன்றிச் சிவாகமம் வேதாந்தமாகாத போது திரயவேதாந்தமெனக் கூறல் யாண்டமையும்? சித்தாந்தமெனவன்றோ சிவாகமம்பெயர்பெறும்? இவ்வளவுகண்டுணரப்பெறாத வப்பரமதடியரு மொருமததாபகராகவெளிப்பட்டதுஅந்தோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

யாமீண்டுக்கண்டிக்கத் தொடங்கியது நன்மதிவிளக்கபபோலிச்சுவடியின்பிற்பாதியேயாக,வதனோடுவேறுநூலையுமறுக்கததொடங்கியதென்னையெனின்,அதில்,சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை மனம்போனபடி நிந்தித்திருத்தலா லவற்றைப் பரிகரித்துக்கொள்வ தவசியமாயிற்று. அவைகளேயன்றி வேறு ஆபாசங்களையுஞ் சந்தாபபம் வந்துழியெடுத்து நிரோதனு செய்வதிலும் பின்னிடேமென்க. மேற்போந்த வாபாசத்திரட் டிரண்டில் முன்னையதைசசெயத சுபோதிராயர் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகததைக கண்ணுற்றமாத்திரத்திற் றிகிலடைந்து அதேவியாதியாய் விழுந்து பலதுன்பத்தமுழுகித் தம்ம பூர்வாசாரியர்கள் தேடிவைத்திருக்குங் காணியாட்சியாகிய தென்னாட்டுக கெழுந்தருளினர். அவரை யபிமானித்த ஜ்யேஷ்டை மக்கள் சிலர் விருதுககு வேட்டை யாடுவதுபோல் (திருடன்புகுந்தவாறுமாசமகாய்குலைத்ததென்னச்) செத்தொழிந்தவசிரியர் பேரால வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டே பின்னையதாகையா லதற்காக்கியோர்களு முன்னவர் கதியடையவேயிவ் விரண்டாம்பாகம் வெளிப்பட்டதென்க. முன்னையது பின்னையது என்னுங் குறிப்புகளிட்டே யவற்றையினி முறையே யறுத்துவருவாம்.

(பின்னையது.)

சிவவாக்கியர் பக்திசார னென்னும் பாஞ்சராத்திரப்பதடியாகத் திருந்தினு ரெனவும், மங்கை மன்ன

னென்னுங் காமுக னொருத்தன் சம்பந்தரை வென்றா னெனவும், குரூரனென்பவன் சோழமகாராஜனைப் பரிபவப்படுத்தினா னெனவும், பாஞ்சராத்திரிகள் பிதற்றிவரு மூட மாங்கியங்களி னுபாசத்தைச் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி முதற்பாகத்திற் செவ்வனே யலங்கரித்திருப்பதைக்கண்டு பேரிழவுகொண்டாடி அப்பெரும்புலையர்தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். அவை பார்க்க வழங்கற்பாலனவன்றான பண்பிற்றேனு மவற்றுட்சில வற்றைமாத்திர மவற்றின்றன்மை தோன்றவீண்டு விவகரிப்பாம். (குண்டலங்கள்பூணுநீர் சுரங்கடோறு மூழ்குவீர், பண்டிதர்கள்போலநீ மனததுமாசறுக்கிலீர், மண்டையேந்துகையனை மனத்திருத்தவல்லிரேல், பண்டைமாலயன்றொழப பணிந்துவாழலாகுமே) என்னுஞ்சிவவாக்கியர் பாடலுக்கு "அயன்றொழப்பண்டைமாலபணிந்து" என்று அந்வயித்துப்பிரமனே தொழும்படியாகப பண்டைமாலான நாராயணனைச்சரணம்புகுந்து என்றுபொருள் கொண்டு, அதனால்வாழ்ந்திருக்கலாமென்பதேயுரியபொருளெனவும், அன்றிக்கே "பண்டைமாலயன பணிந்துதொழ" என்று அநவயித்துப் பண்டைமாலான சதுர்முகன்பணிந்துதொழும்படி வாழாடபடலாகுமோ வெனக்கொள்வதே யுரித்தெனவும் பொருள்கூறி விசித்திரம்பேசினர். இப்படிக்கன்றிச்சிவபரமாகக்கொண்டால் மண்டையேந்துகையனை யென்றமையால் பிரமன்றலையை யறுத்தபாவந்தலைக்கேறி யலைந்தவனாகியதன்மை வெளிப்படலா லநுசிதமெனக்கழித்தனர். இந்தப்பாடல் சிவவாக்கியமென்னுநூலிற்பெறப்பட்டது. இப்படியும் பொருள்விரிப்பாருண்டா? இப்படிக்கொண்டுரைப்பது யார்தான்செய்யமாட்டார்கள்? இதுமாத்திரம் விஷ்ணுபரமென்றமூதால் மற்றைப் பாடல்களுக்காகக் கட்டிக்கொண்டிழவெடுப்பது? இனி, மண்டையேந்துகையனை யென்றதன்மையா லபகர்ஷ முண்டாகாமையையீண்டுப பிரவசனிப்பாம். பிரமன்றலையை

ச் சிவபெருமான் கிள்ளினரெனவும், அது சிவனுக்கு ஹத்தியாயமுடிந்ததெனவும், அந்தஹத்தியை விஷ்ணு வொழித்தாரெனவுமவர் கூறிமகிழ்வர். அப்பேயர் சித்தாந்தப்படிப்பிரமன்சிவனுக்கும் பரனைபோது பிரமன்றலையைச் சிவனெப்படி யறுத்தல்கூடும்? இதனல், பிரமன் றனக்கும்பரனை விஷ்ணுவின்றலையை யறுக்கக்கூடுமன்றோ? இந்தமுறையால தாழ்ந்தவர்க்கேயுயாந்தவரையொறுக்கு மாற்றலுண்டென வன்றோசொலல வரும்?இது அசம்பிரதாயமெனல்சாமானியருமறியக்கூடுமானதாலறுத்தவருயர்ந்தவருமறுபட்டவர்தாழ்ந்தவருமென்பதே சர்வசம்பிரதிபன்னமாதலறிக. மேலநியாயத்தால் சிவன் பிரமனுக்கதிகபரராக வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவுக்குத்தணிந்தவராதலே சாலுமெனின், தன்னுடைய மகனாகிய பிரமனை யொறுத்த சிவனைத் தண்டித்துத்தடுக்குமாற்றல் பெருமையால் விஷ்ணுவுஞ் சிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே யாயினர். இதனல், விஷ்ணுவைக் காப்புக் கடவுளென்பதுங் காலைவாரிக கொண்டது.இப்படியேயன்றோ பிரமன் படைப்பும்பீடழிந்தொழிந்தது? அவன் சிவனலிழந்த தலையை மீண்டுமுண்டாக்கிக் கொள்ளச சத்தியற்றமையால். இவ்வுண்மைபற்றியே யன்றோ (పరాత్పరతరో బ్రహ్మా తత్పరాత్పరతో హరిః। తత్పరాత్పరతో ఈశః తస్మాత్తుల్యోధికో నహి) என வேதத்திற் கூறப்பட்டது? இவ்வுண்மை யுணராமல் சிவாபகர்ஷம்பகர்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? இன்னும் பிரமன்பிருதிவிக்கும், விஷ்ணு ஜலத்துக்கும, உருத்திர மூர்த்தி அக்கினிக்குமதிதேவதைகளென்றபடிப்பிரமன் விஷ்ணுவிலும், விஷ்ணு வுருத்திரனிலும் வியாப்பியனெனலமைவுடைத்தாக வுருத்திரனைக் காட்டிலு முக்கிருஷ்டராகப் பிரமவிஷ்ணுக்களைக் கூறுதலெங்ஙனம்? இந்தவிசாரத்தாற் பிரமனைச் சிவனர்தடிந்தது சாமஞ்சஸ மாதலறிக.

இனிக்குற்றவாளியாகிய பிரமனைச்சிவபெருமான் தண்டித்ததனா லவர்க்கு ஹத்திவருமாவென்பதை யூகிப்பாம். ஹத்தியென்பது கொலையால் வருந்தோஷம். சிவபெருமான் பிரமனது தலையையரித்ததனால் பிரமனிறந்ததாகப் பிரமாணமில்லாதபோது கொலையால்வரும் ஹத்தியவர்க்குண்டாவதெப்படி? குற்றஞ் செய்தவொருவனுக்குத்தண்டனையாக வொருகாலைவாங்கி விடினதனாலரசனுக்கு ஹத்திவந்துவிடுமா? சேதனனாகிய வரசனுக்கே யப்படிச் செய்வது தருமமாக வேதம்விதிக்குமானா லவ்வேதத்தையே யுயிர்கள் கன்மாநுகூலமாய் விதித்த பரமகருணாசாலியாகிய சிவனார்க்கு அச்செய்கை குற்றமாதலெங்ஙனம்? பிரமன் றனது தலையொன்று போய்விட்டதனா லிறந்தானாயினும் சிவனுக்கு ஹத்திவர ஹேதுவில்லாதபோது கட்டைத் தடியாகத்திரிந்து கொண்டிருப்பவனாகிய பிரமனைத் தண்டித்தது ஹத்தியென லெங்ஙன மடுக்கும்? எத்தனையோ பிரமர்தலைகளையும், எத்தனையோ விஷ்ணுக்கள்தலைகளையுங்கோவையாகக்கோர்த்து மார்பகத்திற் றரித்திருக்கு மாஹாத்மியம் சிவபெருமானிடம் வேதாதிகள் சொல்வதுண்மையாகவதனாலுண்டாகாத ஹத்தியின்றெங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாமொழிந்து போகச் சுட்டெரிக்கும்பெருந்தகையார்க்கோ சேதனகோடிகளிலோர்சந்துவாகியபிரமனைத் தண்டித்ததனால் தோஷம்வரும்? இதனால், சிவபெருமானிடமொருதோஷமுமேறினதில்லையென்பதே சத்தியமென்க. (அக்கினிதேவற்கசோத்தியென்றுசுக்கனைத்து, வைக்கோலான் றூடி மலையடிப்பிற் - றுக்சியாய்) என்றபடியும், (காற்றுங் கதிரவனுஞ் சிலபிரா னென்றும்) என்ற படியுமன்றோ விண்டமைதி பெறும்? அன்றியும், பிரமனைத் தடிந்தவர் வடுகநாதனென்பதே நூற்றுணிபாதலறியாது திரிமூர்த்தியுத்தீர்னமூர்த்தியிட மயங்கிக்கோடலு மடிந்தது. (காதியாயிர

மால்களைப்பிழிந்துமாங்கனிபோற், கோதிலீசனுங்கடல்கவிழ்ந்தளைபசெய்குருதி, பூதியாயினு நிடம்புறுக்கபால பாணியனும், பாதுபாதிபனவையிடைப் படுந்தனன்வடுகன்) என்பதனுற்காண்க. இவரையே பரசிவமாக நூல்களுபசரித்துக கூறுமெனக. இவர் சிவவிபூதியேயாகையால். எத்தனையோ பிரமாக்களையும், விஷ்ணுக்களையு முண்டு எப்பமிட்டவராகிய வடுகநாதனை நோக்கினபோதே யப்பேதைசசூரம் பிணங்கவிடமின்றே! பிரமன்றலையரிந்ததற்கே ஹத்தியுரைத்தவக்கபேரிதிராய ரொண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்களை ஹத்திசெய்த கூலருத்ரருக்கு என்னகதி கற்பித்தனர்? இவ்வழூமூஞ்சித் தாதரிப்படி வீண்பகட்டாடுவதைவிடடுச் சித்தசமானத்தோடு சிந்தித்துப் பரசிவாதிக்யத்திற் படிந்து பிழைக்கும வழியை யாமினிககாட்டாநிற்பாம.

சிவபெருமான் தமதுகரத்தில் பிரமனது தலையைத்தாங்கியிருப்பதெல்லா முயிர்கண மாட்டுவைத்த திருவருளேயாம. விஷத்தைக்கண்டத்திற் முங்கியதும, கங்கையைச சடையிற்முங்கியதும், விஷ்ணுவாதியர் தலைகளை மாலையாககொண்டதுமாகிய யாவுந் தமது பாரமயத்தை யுயிர்களறிந்து பிழைக்கவே யன்றே சிவபெருமானிட முண்மைநூலகள கூறும? அப்படியேயன்றே பிரம்ஹகபாலதாரணமுங் கொளளற்பாலது? பிரமஹவிஷ்ணுககளஹங்காரத்தையடக்குந்தற பொருட்டென வெளிப்பட்ட கபாலதாரணம சிவனுக்கு ஹத்தியாகுமா? பிரமஹகபால தாரணமபோலவே நரசிங்கனையுரித்த தோலும், திரிவிக்கிரமனை முறித்துவாங்கியமுதுகெலும்பு மவீர்நீங்காது தரித்திருப்பதும்ஹத்தியெனவேன்கூறிற்றிலர்? பிரமன்தலையோடுசிவனூர்கையிலிருப்பதெல்லாம் ([illegible]) என்றதேத்யாதிசுருதிவாக்கியப்படி விஷ்ணுவைச்சூலத்

தில்நெற்றிமீதுகுத்திவாங்கியரக்தமும், சூலத்திற் கோர்த்து வாங்கிய ரக்தமும், ஒவ்வொரு விஷ்ணுவாகக் கசக்கிப் பிழிய வுண்டாகிய ரக்தமும் பிடித்து வைக்கும் பாத்திரமாத்திர மாகவேயன்றோ மேலோர்கொள்கின்றனர்? (நூறுகோடிபிரமர்கணொங்கினு, ஆறுகோடிநாராயண ரங்ஙனே, யேறுசங்கைமணலெண்ணிலிந்திரர், ஈறிலாதநல்லீசனொருவனே) என்னுந்திருவாக் குண்மையால் கண்டுணர்க. (வேதியனொருகையொடுமாலவன்மிசைதியும்) என்றபடியுங்கண்டாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் மாங்மியம்வெளிப்படும்? "எண்ணிலியிந்திரரெத்தனையோபிரமர்களு, மண்மிசைமால்பலர் மாண்டனர்காண்" என்றபடியாலுங்காண்க.

இவற்றை யுணரு மறிவில்லாத படுபாவியார் மேல சிவவாக்கியத்தைப் பாழாக்கவந்தபடி அவர் மதத்தை யாருஞ் செய்யவலியற்றோமா? எம்மதச்சாரேயன்றி யினமாகாக்கங்களுக்குமே யன்றோ வதனை யங்கவிக்கவல்லேம்? சிவனார்க்குவந்த ஹத்தியைத் தனது ரக்த பிக்ஷையால் விஷ்ணுமாற்றினானெனவும், அது ஏசு என்பவர் தனது ரக்தத்தா லுயிர்கள் பாவத்தைப் போக்கினாரென்பதற கொக்குமெனவும், ஏசுவுக்குக் கிறிஸ்து வென்னும்பேரிருப்பதுவே கிருஷ்ணனைக் காட்டுமெனவும், அவரைச் சார்ந்தவப்போஸ்தலர் பன்னிருவருளரென்பதே பன்னிரண்டாழ்வார்களைக் காட்டுமெனவும், அவ்வேசுமதத்தில் மோக்ஷவீட்டுக்குச் சுண்ணாம்புக்கல் முதலியன கொண்டு ஏறிப்போகப் படிகட்டி வருகையிற் றடையுண்டுபோயிற்றெனக் கூறியுள்ளதே பாஞ்சராத்திரப் பிரவிஷ்டர் தம்முளு மப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறு மாங்மியங் காட்டுமெனவுஞ் சமர்த்திப்பதேயாம். இதனால், ஒருமதமே யன்றோ பாஞ்சராத்திரம, கிறிஸ்து மார்க்க மென்னும் பரியாயநாமங்களால் வர்த்திப்பதாகக்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இவ்விரு மதங்களையு

மொற்றுமை செய்யவேண்டுமென்னு மெண்ண மெமக்
கில்லாமையா லிவ்வளவில் விடுத்தனம்.

மேலுண்மையால் (மண்டையேந்துகையனை) என்று
சிவவாக்கியர் கூறிய தன்மை வெளிப்பட்டது. மண்
டைபிரமனதும், அதிலுள்ள இரத்தம் விஷ்ணுவினது
மாகையா லவ்விருவருக்கும் பரனானதன்மை சிவனிடம்
சித்தித்தது. இதனால் சிவனருள்பெற்ற மேலோரைப்
பிரமவிஷ்ணுக்கள் வணங்குதல செய்வாரென்பது தோ
ன்றவே (பண்டைமாலயனருழப்பணிந்துவாழலாகுமே) என
விதந்தனராகப்பரமபண்டிதராயுள்ளபெரியோர்பொரு
ளவிரிப்பர். இந்தவியவஸ்தாவிசாரத்தால் மேலபார்த்த
ரு செய்யத்தலை நீடடிய தாதனுரைதடுமாறியது காண்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலபசவ்யார்த்தத்தையே யவல
ம்பித்து வேதபாஹ்யனாகிய சடகோபனுந் தனது தப்பு
ரையில (பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமனறனக்கும்பிறர்க்கும், நா
யகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்) எனக் கூ
றியுள்ளானாகையால, யாமிதுவரை செயதுவந்த வுபந்நி
யாசத்தைத் தரிசித்தபேர்க்கதுவுந் துச்சமாகவே கழித்
தலைமைபெறுமென்க. கபாலநன்மோக்கம் என்றபடிப்
பிரமகபாலம் சிவனார்கையில்அபாவத்தையடையவேண்
டியதாக வப்படிக்கின்றி யவருடையவுபாங்கங்களிலொ
ன்றாகச சாசுவிதநிலையினதாக வவர்திருக்கரத்திலெஞ
ஞான்றுமஃதமைதல் சுருதிநிஷ்டமெனினப் பேயுரைக்
குபஜீவனமெங்கேயுண்டாம்? தோஷமாக வந்திருப்பி
னன்றோ தந்நிவிர்த்திக்கிடம்பெறும்? பிரம்ஹவிஷ்ணு
வாதி சேதனகோடிகள் சர்வாபஹாரங்காரணமாகத் தா
ங்கியிருத்தலா லதற்கபவாவ மோர்போது முண்டாகா
தென்க. கபாலம் சிவனார்கையி னீங்கியதுண்டெனினவ
ரைக் கபாலபாணியென்று நூல்கள் முறையிடுவதெற்
றுக்கு? முன்னர்ப்பற்றியிருந்த சம்பந்தத்தாலெனின்,

அப்படியேயன்றோ பிரமனிடமு முன்சம்பந்தத்தால் ஐம்முகன் என்னு நாமம் பாராட்டல்வேண்டும்? நான்முகன், சதுர்முகனித்யாதி நாமங்களன்றி யந்யதாவழங்க ஹேதுவில்லாதபோது, சிவனாரிடமாத்திரம்பூர்வஸ்திதியை நோக்கலாயிற்றென்பதென்னபேதமை? இதனால் சிவனார்க்கு ஹத்தியால் பிரம்ஹகபாலசம்பந்த மூண்டாகாமையால் தேவதாந்தர நிக்ரஹாநுக்ரஹத்வ சாமர்த்திய சீலத்தைக்காட்டு முபாங்கமாகச் சிவனாரதனைத் தரித்திருப்பது காலத்திரயாபாத்யமாய் அபாவத்தையடையாதென்றே நிச்சயிக்கப் படாமையால், அதற்கு பாவமுரைத்த சடகோபன்முகத்தில சாணம் விழுந்ததென்க.

இனி, அந்தியஜன்குஞ்சுகளில் சிரேஷ்டனாகிய குரூரனென்றுவழங்கிவருங் குருட்டுத்தாதனொருவன் இருந்தவிடந் தெரியாமல காஷாயதண்டவிசாஜனனாயோடியொளித்த தனதுபாமார்த்த குருவைசசோழமகாராஜன் பயத்தினின்றுங் காப்பாற்றும்பொருட்டு அவனைப்போல் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்து அரசனால் கண்தோண்டப்பட்டு அவமானமெய்திய காலையில் "శివాత్పరతరం నాస్తి" என்று அரசர்கோமான் கையொப்பம் வைக்கச்சொல்லிக் கேட்டதற்கு (శ్రీశస్తుతఃపరం) எனவக்குரூரன் பதிலாக விபரீதஞ்செய்தானைத் தாமுங் கூறிக்கொண்டு வருமவ்வுண்மையையு நோக்காமல் மேலே (மண்டையோடுதையனை) என்பதற்குப் பொருள் விரித்ததுபோல் (శివాత్పరతరం నాస్తి) என்பதற்கும் அக்கோளகப்புலையர் செய்த வியாக்யானத்தையீண்டுச் சற்று விரிப்பாம்.—மேல்வாக்கியத்தில் (பரதரசப்தத்திலே தரப்பாலேசிவனுக்கு மேற்பட்டவனுக்கு மேற்பட்டவனைச் சொல்லுகையாலே) என்றுகூறி (இவ்வளவாலே சிவபரத்வம் சித்திக்க மாட்டாதல்லவா?) என்று சந்தோஷித்தனர். இதைப் பரி

யாலோசிக்கில் அம்மூதேவிமகனார் தன்மையே பிரகாச மாயிற்று. (சிவாத்பரதரம்) என்பதில் சிவனுக்குப் பர மாயுள்ளதற்குப் பரமென்று இப்பெரும்புலையர் பொ ருள்கொண்டபடியே யிவர்கள் குருராஜுங்கொண்டிருப் பனாகில் சிவம்=குறுணியெனவும், சிவாத்பரதரம்=கு றுணிக்கு மேலானபதக்கெனவும் பொருளுண்டாக (து ரோணமேஸ்தித்தஃபரம்) என வேறுவாக்கியமொன்றை யவனெழுதநேரிட்டதென்னை? துரோணத்துக்கு மேலி ட்ட (மூகுறுணிபரம்) என்னும் பொருளுண்டாகவன் றோ வவனெழுதல்வேண்டும்? அங்ஙனமெழுதாமையா ல் குருராஜும் சோழமகாராஜனைப்போல் தவறினனெ ன்றேயன்றோ சொல்லவரும்? தங்கள்குருராஜனைவிட்டு அரசர்கோமானைமாத்திரம் பாழ்வாய்திறந்து பழியுரை த்தவப்பதடியை யென்னசெய்யலாம்? அவன் சித்தாந் தப்படிசிவஸ்தானத்தில் குறுணியளவையானபடியே, பிரமனது ஸ்தானத்தில பதக்கும், விஷ்ணுஸ்தானத்தில் மூக்குறுணியு மளவைகளாகவேண்டியபடியால். "சிவா த்பரதரம்" என்ற மேலிடத்தில் பரத்துக்குமேலிட்ட பரம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்ட வவ்விழுதை யார் பின்வாக்கியங்களைச் சற்றேயூகிப்பாராக. (పరాత్పరతర బ్రహ్మ) என்று சுருதியிலும், "నాస్త్యాదేవమహంమత్తో రుద్రాత్పరతరంమహత్" என்று மங்கணிகர் வசனமாகப் பாரதத் திலும், "భూతంపరతరంమత్తో ఃస్త్రోరపిసదదశ్యతే" என்று பிரம்ஹ தேவர் வசனமாக ஷை பாரதத்திலும் பெறப்பட்டவாக் கியங்களிற் போந்த பரதரசப்தங்களுக் கென்ன விபரீத ப்பொருள் சொல்லித் தலைகீட்டுவாரோ அறியேம். மே ல்வாக்கியங்களுக்கு முன்னமேதானே வியாக்கியாதாக் களேர்ப்பட்டுப் பொருள்விரித்துள்ளாராகையா லவற் றோடு முரணி யவ்வந்தியஜமதப்பிரஷ்டர் கோடுகோ டெனப் புலம்புவாரொலி னதைப்பெரும் பிதற்றெனக்

கழிப்பதன்றி யாரோ சம்மானிப்பவர்? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, "మృగోనభీమఃకుచరో గిరిష్ఠాయస్యోరుషు త్రిషు విక్రమణేషు" என்னும்வசனமொன்றைத்தீட்டி யாதொருநாராயணனுடைய மகாவைபவ சாலிகளுமாய் மூன்றுபடிப்பட்டதுகளுமா யிருந்துள்ள அளக்கிறவியாபாரங்களிலேபீமசப்தவாச்யனைப் பயங்கரனைருத்ரனைவன்மான் குட்டியோடொத்தவனாக ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தானென்று வியாக்கியானஞ்செய்துபுலம்பினர். மேல்வசனத்தில் பதம்பிரித்துரைக்கவந்த வப்பண்டிதக்கழுதையாவார்ஹிமவத்பர்வதத்திலென்றுபொருள்கூறியதற்குஅங்கேயிடங்கொடுத்தபதமேது?(ம்ருகோன) என்பது மான்குட்டியோ டொத்தவனாக வென்று எப்படிப்பொருள்தரும்? பீமசப்தம் ருத்ரபரமாகப் பிரகிருதத்தில் வினியோகந்தேடியதும், சரிஷ்டா, குசரః என்னுஞ் சப்தங்களுக்குப் பொருள்கூறியதுந் தலையெடுக்காது! எடுக்காது!! எங்ஙனமெனின், மேல்வசனம் "మృగోనభీమఃకుచరోగిరిష్ఠాయస్యోరుషు త్రిషువిక్రమణేషు" என்று வெளிப்பட்டு யாதொருவருடைய பெரியனவாகியமூன்றளவுகளுமியங்கும் போது, பீமః=பயங்கர முடையனவும், குசரః=குமார்க்கத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வனவுமாகிய, ம்ருகః = ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிகள், நசயிஷ்டா = சயனித்துநித்திரை செய்யவில்லையோ, (அவருடைய) த்ரீரு: = இரண்டு அடிகளையுமறிவோமென்றுமுன்வாக்கியத்தில் சேரக்கடவது. இப்படிப்பொருளுரைப்பதைவிட்டுச்சிவநிந்தையே தவமாய்க்கொண்டு அப்படுபாவியார்குணர்த்த பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! அக்குண்டக்சேயுதகரித்தபடியு மந்தவசனத்தில் சரிஷ்டா — ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தா னென்றுபொருள்கூறுவதற்குப் பதமேயில்லை. அவரோ கரிஷ்டாவென

ப்பாடமோதித் தமதுபாமரத்தை விளக்குமார்ருயினரா கையால். இதையிவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அனற்பதமாயிருந்தவிருப்புப்படியேபிச சிவபாரமயத்தைநாட்டி வெளிப்படுத்திய சுலோகங்களுக் குள்ளபடியே அந்த மஹிமையுண்டெனி னிக்காலத்திலு மவைகளைக்கொண் டொருவன் சிவபாரம்யத்தை முற்படியே யேன்செய் யககூடாதென்று விசித்திரம்பேசினா. இவர் ஐயறிவோ டுகூடிய மானிடராயினிப்படிபயிதற்ற மாட்டார். இவர் களிலோர் பேயாழ்வான்கிழியறுத்துக் கிழியுண்டகதை யைமறந்தனர்போலும். அவ்வந்தராயன்பாட்டைபாடி யெந்தக்கொசவனுவது தங்கள்விஷ்ணுபாரம்யத்தையே னதாபித்துக் கொளளக்கூடாது? மல்லாந்துமிழ்ந்தான் மார்மேல விழுமென்றறியாத வம்மடைய சிரோமணி யார்க்கதுசெய்தல் தமமால் கூடாதெனக்காட்டியபடி யே யாமுரு சொல்லகில்லேம். எம்மபெருநிதிகளாய்வி ளங்கும் ஹரதத்தரமுதவாக்குக் கன்றுமின்றுமேயன்றி யென்றுமவ்வாற்றலுண்டெனவும், அவ்வண்ணமேயாவ சிகம்வரப்பெறுங்கால் நடத்தவல்ல பெரியோரிக்காலத் திலுமுண்டெனவுந் துணிந்து கூறுவோமாக.

இவ்வுண்மையறியாதுமுழுதுங்குலைக்கத்தொடங்கி யவஞ்ஞமவிப்பிறவியார் அத்துஷ்டவாசகத்தின் முகவு ரையில்சிலவிசித்திரம்பகர்ந்ததையுமீண்டுவிசாரிப்பாம். தக்ஷிணமூர்த்தியென்னுஞ்சிவனையும், சரஸ்வதியையும், வால்மீகர்முதலினேரையுந்தம்முடைய சக்திசாகரசீகர த்தாலேவயிடுக்கிக்கொண்டமாஹாத்மியம்தங்கள்குதிரை மூஞ்சியாகிய ஹயக்ரீவரிட முண்டெனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். சகலபிரமாணங்களுக்குள் சிரேஷ்டதமங் களான சர்வோபநிஷத் பிரதிபாத்யராயுள்ள பரசிவப் பிரபுவின் மஹிமார்ணவங்களையறிந்தானந்திக்கும் பாக்

கியசாஸிகளல்லாத பாஷண்டஷண்டாள் துக்கிதாளா ய்ப் பரமேசுவரநிந்தையிற்படிந்தே யுழல்வர்! உழல் வர்!! ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோப நிஷத்திருக நூற றெட்டுப நிஷத்துக்கள் வேதாந்தமெனப்பிரதயக்ஷீகரித் திருககுமவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னு முபநிஷத்பிரத மந்திணுபக்கிரமத்தில் "ఈశావాస్యమిదంసర్వం యత్కించజగత్యాంజగత్" என்றுற்றெருடக்கத்தில் ஈசசப்த மிருப்பதா லும், முக்திகோப நிஷத்தென்னு முபஸம்ஹாரோபநி ஷத்தில் "చతుర్విధాచయాముక్తి ర్మదుపాసనయాభవేత్। కైవల్య ముక్తిరేకైవ పారమార్థికరూపిణీ" என்னும் ஸ்ரீராமவசனத்தில் கைவல்யசப்தம் வெளிப்பட்டு "నసన్నచాసచ్ఛివఏవకేవలః" என்னுஞ்சுருதியை யநுசரித்துக கேவலசபத சிவசபத ஸாமாநாதிகரண்யம் பெறப்படுவதாலு முபகரமோபஸம் ஹாரங்களால் சகலோபநிஷத்து களுக்குஞ்சிவபரத்வ சித்தியேபிராப்தமாயிற்று. இவற்றின்மத்தியில ஸ்ரீதக்ஷி ணுமூர்த்திபரமும், ஹயக்ரீவபரமுமாகப் பெறப்பட்ட வுபநிஷத்துக்க ளிரண்டில் தக்ஷிணுமூர்த்தியுபநிஷத்தில "సురగురుంధ్యాయామ్యభీష్టాప్తయే" என்னும்வசனத்தில் குரு சப்தம் பிரகாசிக்கின்றது. ஹயக்ரீவோப நிஷத்திணுதிம த்யாவஸானங்களில் தேடிததேடிப் பார்த்துங்குருசப்த மாவது, அதன்பரியாய சபதமாவது காணக்கிடைதா யிற்று. இங்ஙனமாக, "గుకారోఽంధకారస్స్యాద్రుకారస్తన్నిరుధ్యతే" என்றபடி ருகாரமொழிந்த குகாராந்தகார ஸ்வருபியா கிய ஹய்க்ரீவர்பால் ததஞ்ஞாணுந்தகார த்வம்ஸகாரகி ய ருகாரஸ்தேஜஸ்வருபராகும் ஸ்ரீதக்ஷிணுமூர்த்திக்குவி யாப்பியங்கூறியது அவைகதிகபோத மென்றே நிரா தஞ்செய்யப்பட்டது.

இதுநிற்க, பாசுபதம்வாமபாசுபதம், தக்ஷிணபாசுப தம்எனவிரண்டாகப்பிரிந்ததைதேயன்றோ"ప్రమథగణాను గామినః కేచన"என்றதில்கேசனசப்தங்காட்டுகின்றது? அதி

ல் தக்ஷிணபாசுபதமேயன்றோ சாம்பவாக்ரேசர்களாலா தரிக்கப்பட்டு சைவாசாரமென்னும் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றது? இதுகேவலம்வைதிகமென்னுமுண்மை பாசுபதோபநிஷத்தென்னுமோருபநிஷத்துக் காண்டலே காட்டும். பாசுபதத்துக்குண்டாயிருக்கிறபடியே பாஞ்சராத்திரத்துக்கென்றோருபநிஷத்துமுண்டானதிலலையாக் வைதிகநிஷ்டமாகிய வப்பாஞ்சராத்திராவலம்பகர் வைதிகமாகிய பாசுபதத்தை மேல, "[Telugu-script quotation]" என்றசாமானிய வசனத்தால் நிந்தைகூறத்தொடங்கியது பதிவ்ரதாசிரோமணியைவியபிசாரியாயுள்ளவள் பரிந்துமகிழ்வதுபோலவேயாம். இவ்வுண்மையறியாது பாசுபதம வேதபாஹ்யம என்று காகோஷஞ்செய்வார் தாமதினை யாமென்னென்று வியப்பது? உபநிஷத்துகளின் மந்திரிற பெறபபட்ட பாசுபதம் அவைதிகமும், அங்கே பெறபபடாத பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமுமாவது கலிகாலப்பண்பாம. இனி விவிலியநூலும வைதிகமாகவன்றுமபோலும். இபபடி வரம்பிகந்துவாய்வமபாடு மந்தபரம்பரையார்க்கு எத்தனைகோடி நியாயங்காட்டினுமேறாது! ஏறாது!! இதனால, வைதிகராகிய பாசுபதர்களிடத்தில பாஷண்டராயுள்ள பாஞ்சாரத்திரிகளாறுமுகநூறாண்மை நிஸ்புருஷமென்க.

இன்னும், "[Telugu-script quotation]" என்னுமகுதசம்ஹிதாவசனத்தால் பாஞ்சராத்திரிகளே கௌதமசாபத்துக்குள்ளானதைமறைத்துப் பாசுபதர்க்கேயதுவந்தது என்றுகுறைத்தமூடர்ய்களைப் பிரமாணமென்னுந்தடிகொண்டு மண்டைபிளக்கவடிப்பதேயுக்தம்! யுக்தம்!! இப்படியேயின்னும், வேதத்திலில்லாத "[Telugu-script quotation]" என்றும், "[Telugu-script quotation]" என்றுஞ் சில பொய்யுரைகளையும், வைதிகஹீனனாகிய வேதாந்த தேசிகன் என்னுந்திருட்டுப் பெயர்த்தாதனும், அவை

திக சிலனுகிய அக்கியஜாரியனுங் கூறியுள்ள சிலதப்பு வசனங்களையுமே யாதாரவாய்க்கொண்டு பாசுபதபங்கஞ் செய்யவந்தவப்பஞ்சமச்சிரோஷ்ட ரொண்ணமெப்படி மு ன்னுக்குவரும்? மேலெடுத்துக்காட்டியவநாசாரிய ரொன் னுங் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்துகலக்கிய சர்வஜ்ஞோப யுக்தமான பிரமாண மென்னுந் தடாகஜலத்தைத்தெளி வித்துவழங்கவந்த தேசிகரதநமாய் விளங்கும் அப்பதீ க்ஷிதஸ்வாமிகளை யோர்தேவதாசியானவள் பரிபவப்படு த்திறுளென்று அப்பேதைமகனுர் பின்னும்புலம்பினர். இதைவிசாரிக்கையில், தீக்ஷிதஸ்வாமிகளால்பலமுறைய பஜயம்பெற்றுப் பரிபவமெய்திவந்த தாத்தாசாரி யென் னுமவைதிகனுனவன் தீக்ஷிதருபத்திரவத்தைப்பொறுக் கமாட்டாம லிவரிடத்தினின்று மெப்படித் தப்பித்துக கொள்வதென்றேங்காள் தன்னுடைய மனைவியோடு யோசிக்கையில், அம்மாது சிரோமணி புருஷனுக்குத்தி ருப்திகூறி அவரை நானஜெயித்து விடுகிறேன்பாருமெ ன்று மறுதினந் தாத்தாசாரியோடு தானேராஜசபைக்கு வந்தனள். அந்தமஹாசபையில் தாத்தாசாரிக்குப்பக்க லினின்றுகொண் டுபசாரஞ்செய்பவள்போலபினயித்தி ருந்த வப்பார்ப்பனமாது அங்கேயெழுந்தருளி யிருந் த தீக்ஷிதமூர்த்திகளுக் கெதிராகத் திரும்பிக் கொண்டு நமைமேலிட்டுச சொறிகின்ற வியாஜமூலத்தால் அவர் பார்க்கும்படித் தன்காலைத்தூக்கித் தொடைமூலத்தை யவருக்குக் காட்டினள். உடனேதீக்ஷிதர் தலைகுனிந்து நிமிர்ந்துபாராது விட்டனர். இப்படிக்குத்தலைகுனிய நேரிட்ட துன்மையே! இந்தப்பிரபாவமெல்லாந் தங்க ளாசாரியர், ஆசாரியஸ்திரீகள்மகிமைகளாகவே வெளி ப்பட்டவதிசயமே! அதிசயம்!! இப்படியநர்த்தமுள்ளவற் றை விரிப்பது அவசியமன்று.

இதுநிற்க, "ஆகாசாத்பதிதம்தோயம், யதாகச்சதிசாகரம், சர்வதேவநமஸ்காரம, கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னும்வசன

மொன்றெழுதி, இதை ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னுந்திரிமதஸ்தருந் தினமும் அநுஷ்டானுந்தத்தில் படிக்கின்றார்களெனவும், இதுகுறுநிலமன்னர் பகுதியெல்லாஞ் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தே யடைவது போலச் சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரராய் விளங்கும் விஷ்ணுவினிடத்தே சகலதேவர்களுமடைய வேண்டுமென்பதனைக் காட்டுமெனவும் "மோட்சமிச்சேத ஜநார்த்தநாத்" என்றபடியறிந்த சிவத்விஜர் சந்நியசித்து ஏகதண்டந் தாங்கினவராகிச் சதாநாராயண மந்திரத்தையேயுச்சரிப்பதன்றியில் தங்களையாரேனும் வந்தனுதிவழிபாடுகள் செய்யுங்கால் நாராயணஸ்மரணையே செய்கின்றார்களெனவும், இவ்வுண்மையையறிந்துமுலகில்விஷ்ணுபாரம்யபுத்திவாராமல் சிலர்கெடுகின்றனரெனவு மவ்வழுமூஞ் சித்தாதர் அதிகமனஸ்தாபத்தையடைந்தனர். அப்பெருந்துரோகியார்க் கெப்பொழுதும் விசனப்பட வேண்டியது பூர்வாபரகர்ம பலமாகையால் யுக்தந்தான்.

மேல்சுலோகங்களில் "கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னுமுண்மையை யறிந்தே சத்துக்களாயுள்ள பெரியோர் சிவாராதனத்திற்பரத்துவபுத்திபண்ணிவருகின்றனர். எங்ஙனமெனின், சகலதேவர்களுக்கு மாத்மாக்கள் செய்கிற நமஸ்காரத்தைக் கேசவபதவாச்சியராகிய நாராயணர்வாங்கிச்சிவபெருமானிடஞ்சேர்ப்பிக்கின்றார் என்பதேயுண்மைக்கருத்தாம். "నారాయణాయేతిసమర్పయామి" என்றுநாராயணனுக்கே சகலத்தையுமர்ப்பணஞ் செய்கிறதும், "తత్కురుష్వమదర్పణం" என்றுகண்ணன் கீதையில் சொன்னதும் சிவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதற்காகவேதவிரவேறில்லை. బ్రహ్మార్పణంబ్రహ్మహవిః" என்னுங் கீதாவாக்கியத்தால் பிரம்ஹசப்தார்த்த ஸ்வரூபனாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானையே கிரகிக்கவிடமுண்டானதால் தேவ

தாந்தர பாரம்யசித்தி யங்கேதலேகாட்டாதெனவறிக. இதை யுவமித்துரைக்குங்கால் குடிகள் கலெக்டரிடத்திற்கொடுக்குங் கந்தாய திரவியங்களைக் கவர்னர்வாங்கி மஹாராணியவர்களிடஞ்சேர்த்து விடுவதே யோசிக்கப்படுமாகையா லிவ்வுபமானதிர்ககபரியாலோசனையில்நாராயணபரத்வம்நாடாது! நாடாது!! குடிகள் உயிர்களும், கலெக்டர்கள்தேவர்களும், கவர்னர்விஷ்ணுவும், மஹாராணியார் சிவபெருமானுமாகவுவமைகூறியசாத்ருசத்தால் (ஈசவம்பிரதிநச்சதி) என்பதற்குவிஷ்ணுவாதிக்கியஹானியுண்டாயிற்றென்க. தேவர்களுக்குப்பிறர்செய்யுநமஸ்காரம் கேசவனை யடைகிறதென்பதைவிட்டுக்கேசவனுக்குத் தேவர்கள் செய்கிற நமஸ்காரம் என்றுபொருள கொண்டுவமைகூறியவம்முடசிரோமணியார்புத்தியின் தெளிவே! தெளிவு!! கேசவருக்குச் சுதந்தியாதிபதித்வ மில்லாவிடினும சிவபக்தசிரோமணியாகையால்பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதி ஸ்தோத்திரங்களால் அவரையாராதித்தல சர்வவைதிகஜனசம்மதமேயாம். இதனால, ஸ்மார்த்தசிலர் (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்றுகூறுவதனாலுண்டாகிய சிவபரத்வஹானியாது? அவர் செய்யும் பஞ்சாயதனபூசையில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு மத்தியஸ்தானத்தி லுச்சபீடமிட்டு ஏனையசாளிக்கிராம மூர்த்தி முதலிய நால்வர்களுஞ் சுற்றுமூலைகளி னீச்சபீடங்களிட்டு ஆராதிப்பதுமேயன்றோ சிவபாரம்யத்தைக்காட்டும்? இன்னும், ஆவுடையாளான விஷ்ணுவின்மீதும், லிங்கவடிவமான சிவபெருமான் மேலுமிருப்பதனாலும அவ்வுண்மைவிளங்கும. சாளிக்கிராமமாத்திரம்விஷ்ணுஸ்வரூபமென்பதொழிய வாவுடையாளை யங்ஙனம்பாஞ்சராத்திரிகளொப்பார். ஒப்பாவிடில், மோகினியவதாரஞ்செய்தவிஷ்ணுவைப் பலாத்காரஞ்செய்துதுரத்திப்பிடித்துக்கீழேதள்ளித் தர்ஷிக்கும்போது அந்தச் சிவதேஜஸை மோஹினிதாங்க மாட்டாமல் கெண்டமென்கிற

கன்னப்பிரதேசத்தால் வாந்திசெய்ததினால் கெண்டகியென்னுநதியுண்டாயிற்றெனவும், அதிலுள்ளசிலைகளே சாளிக்கிராமமும், ஆவுடையாளுமாகப்பிரத்யக்ஷீகரித்திருப்பதென்று நூல்களாலும், அநுபவத்தாலும் மேலோர்கூறுவதைப்யெப்படிபரிகரித்துக்கொள்ளக்கூடும்? சிவபெருமானை யூர்த்துவரேதசென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையே யன்றோ மோகினிபால்சிந்திய வவருடைய ரேதசு மேல்நோக்கி வாயின்வழியே வந்துவிட்டது? இப்படியனந்தபிராகாரத்தால சிவசம்பந்த நோக்கத்தால்விஷ்ணுவாராதனமும் ஸ்மார்த்தாகளுக்குப் பரிக்ருஹீதமும், சிவபரத்துவபுத்தியுமுண்டா யிருப்பதறியாது அவர்விஷ்ணுவாராதனம் பண்ணுகிறாகளேயென்று ரோதனஞ்செய்யவநதது எப்படியேற்றம் பெறும்?

மேற்கூறிய நியாயமேயன்றி அன்யதாகிரகிப்பது கூடாது. எங்ஙனமெனின், "స్తోమవాఽయద్వ్యయుద్రాయస్సర్వేషాం యద్వ్రాయనమస్కాదధిష్ఠన" என்றுஞ்ருதியால்சர்வதேவதாநமஸ்காரம் ஸ்ரீசிவபெருமானையே சேரக்கடவதென்னு முண்மைவெளிப்பட்டமையா லிந்தச்ருதிக்குவிருத்தபரமாக (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் ஸ்மிருதியில் பொருள்கோடல் அசங்கதம். இந்தஸ்மிருதிவசனம் கேசவராயுள்ள நாராயணரிடத்தில் சர்வநமஸ்கார மடைவதென்று மாத்திரமே யுணர்த்திற்றன்றி நாராயணரவற்றைச்சிவனார்க்கர்ப்பணஞ்செய்கிறாரென்று விளக்கினதில்லையெனின், அந்தவாக்கியந்தானே சர்வதேவநமஸ்காரம் என்று பொதுவானே சொல்லிற்றன்றிச் சிவனை விளக்கிற்றன்றாகலின், பிரகிருதோபயுக்த சாதகமாகாதெனத் தள்ளப்படும். சர்வசப்தத்தாலே சிவனுமடங்குவனெனின், சர்வசப்தத்தாலே கேசவருமதிலடங்கலால் வியபிசரிக்கப்பட்டொழியும். யாவருக்கும் எஜமானனென்கையில, யாவரும் என்பதிலெஜமானனை

க்கூட்டுவதுதவறெனின், இந்திரனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையில் அவன் பிரமனுதியர்க்குந் தலைவனுத லெங்ஙனம்? பிரமனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவனென்கையி லவன் விஷ்ணுமுதலினோர்க்குந் தலைவனுதலெங்ஙனம்? அப்படியேயன்றோ நாராயணரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? நாராயணரிடத்தில் சர்வதேவநமஸ்காரம் சேருமென்கையி லவருக்குக் கீழிட்டசர்வருமென்றே பொருளுண்டாமன்றி அவர்க்குப் பரமாய்விளங்குரு சிவபெருமானு மவரி லடங்குவரெனப் பொருள் படவாது. இவ்வுண்மை விசாரத்தாலும், மேற்காட்டிய சுருதிபோதகத்தாலும்சிவனுர்க்கேவிஷ்ணுவின்றுன சர்வதேவதா நமஸ்காரம் அர்ப்பணமாதல் வைதிகநிஷ்டராயுள்ள சத்துக்கள் துணிபாம. இப்படிப் பொருள்கொண்டாலன்றி அபபேதைமகனுருதகரித்த ஸ்மிருதிவாகியம் பிரமாணமாகாது. மேலயாமுதகரித்த சுருதிக்கு விரோதப்பட்டுப்போமாதலால.

இதுநிற்க, சர்வகர்மாரமபங்களிலும் திரவியசுத்தி செய்யத்தொடங்குகையில புண்டரீகாக்ஷ ஸ்மரணை செய்யத்தக்கதென்றும் பாஞ்சராத்திரிகள் புலம்புவர். சாமவேதம பிரதமமந்திரத்தில் சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் விரூபாட்சஸ்மரணையே செய்யத்தக்கதென்றுணர்த்தும். "తపశ్చ తేజశ్చ" என்றுபக்கிரமித்து "రుద్రాధిపత యేనమః" என்றதைமுற்றும்பிரசம்சித்து "తత్రసర్వం మోచయసి" என்று கூறுகையாலும், இதற்குபப்பிரம்ஹணமாகச் சைவபுராணத்தில் "అపవిత్రః పవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివా। యః స్మరేద్విరూపాక్షం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்று பெறப்பட்டதாலும் சர்வகர்மசமாராத்யனுக வாதியந்தங்களில் சிவபெருமானே சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளிப்பட்டதனுல் நித்தியகர்மமானசந்தி விஷ்ணுபாரம்யம் பெறுமென்றமுவந்த நிகிருஷ்டோக்தி நிரஸ்தமாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பதியான பரமேசுவரரென்று விஷ்ணுவைச சொல்லிக்கொண்ட வப்பதிதர்பேராசை சாலப்பெரிது! பெரிது!! ஈசுவரன் கோயில்,பெருமாள்கோயில்என்றுலகில் சர்வத்ரசாதாரணமாய்ருடியாகவழங்கிவரு மநுபவத்தாலும், "ఈశ్వర: సర్వభూతానాం" என்னுங்கீதாவசனத்தாலும், "మాయినంతు మహేశ్వరం"என்னுஞ்சுவேதாசுவதரமந்திரத்தாலும், மாயியான சிவபெருமானுக்கேபரமேசுவரத்வம்சித்தித்தபின்பால்விஷ்ணுவின்றலையிலதைபேற்றப்பார்க்குதல் சக்கிரவர்த்தியினுடையமணிமுடியைபேவலாளியொருவனுக்குச்சூட்டமுயலும் பண்பிலிழிந்தொழியும். "తమీశ్వరాణాం పరమం మహేశ్వరం తం దేవతానాం పరమంచ దైవతం పతిం పతీనాం పరమం పరస్తాద్విదామ దేవం భువనేశమీడ్యం" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரவசனத்தாலும் சர்வலோகேசுவராகளுக்கும் பரமேசுவரரின்னுரெனபது தெற்றெனவிளங்கும். இனி (மோட்சமிச்சேத்ஜநார்த்தனாத) என்று காட்டிய வசனம் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில (௧௦௦) வது பக்கமுதல் (௧௧௯) பக்கம் வரையில் விசாரித்துக கண்டிககப்பட்டிருத்தலேபோதும். இதுநிற்க, சிவத்விஜரா யுள்ளபேர் சங்பசித்து ஏகதண்டந் தாங்கித் திரிகின்றனரெனவும், அவரையாராவது வந்தனுதிகள் செய்தால்நாராயணஸ்மரணை செய்கின்றனரெனவுங்கூறியு விசித்திரத்தையோசிப்பாம். சிவத்விஜர்க்குச சங்யாசம் யாண்டும் விதிக்கப்படாத றட்பந்தேராமல் அவர்க்கு ஏகதண்டத்தையு மெடுத்திசைதத வவ்வேழைமகன்றிழிவுரையேற்றம் பெறுதலெங்ஙனம்? ஏகதண்டந்தாங்கு மெதிவரர் சந்நியாசிப்பிரருட்சங்யசித்துக்கொண்ட ஏகாத்மவாதிகளே யாகுமுண்மை யறியாமல் பதார்த்தத்திரயப்போதகராகிய சிவத்விஜரென்னும் ஆதிசைவர்பாலவ்வசந்நியாசாசாரத்தை யாரோபிக்கவந்த வசட்டுரையடியோனாய்ந்தறென்ன இதனால், சிவத்விஜர் நாராயணஸ்

மரணை செய்கின்றார் என்னு நகையுரையுநாசம் பெற்ற தென்க. ஆகவே, சாமானியவிப்பிரர்க்கே அது ஆசார மாயிற்றென்பது வெளிப்படை. அவரோனு மவ்வாசார மபற்றுவதென்னையெனின், மேல்(கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் வாக்கியத்துக்குரைத்த நியாயபரியாலோசனை யிலதனாலும் பாதகமுண்டாகாதென்க. பிறர்செய்யுநம ஸ்காரங்களை ஸ்மார்த்த எதிகள நாராயணருக்கு எப்ப டிவந்தனபூர்வகமாய் அர்ப்பணமபண்ணுகிறார்களோ அ ந்தப்படிக்கே நாராயணரு மவற்றைவாங்கிவந்தனபூர்வ கமாய்ச சிவனிடம் அர்ப்பணம்பண்ணி விடுவாரெனி ன், அதனால விஷ்ணுவுக்கு உதகாஷம பிராப்தமாவ தெப்படி? விஷ்ணுவாராதனமுதலியன சைவருக்கும, ஸ்மார்த்தருக்கும விரோதமாயினன்றே நாராயணஸ்ம ரணையால விஷ்ணுவாதிக்யத்தையெடுக்கும? சிவப்ர காசகரென்றெண்ணப்படுவாராகிய நாராயணனை ஸ் மார்த்தல சிவஸ்மரணை மாத்திரமாகவே கொள்ளப்படு மென்க. நாராயணஸ்மரணை செய்தபோதிலுங் குற்றமி ல்லையென்பது மாத்திரமேயன்றி விசாரிக்கவந்த னறி அந்தநாராயணஸ்மரணையே எதிகளுக்குரித்தான முக்யமந்திரமென வங்கிகரித்ததில்லை! அவர்க்குமுக்கிய மந்திரம் பிரணவமாகிய தாரகமேயாகையால் மந்திர ராஜமாகிய வப்பிரணவமாகிய வுயிர்நீங்கியவழிக் கேவ லஞ் சடத்வமபெறுமுடம்பினைமாத்திரமாகவே கழிக்கப பாலதாகு மவ்வசட்டுமந்திரம் எப்படி யெதிவராக்கு முக்யப் பிரதாயகமாகும்? எந்தப பததிக்காரரும் எ திகளுக்குநாராயணஸ்மரணை விதியாமையாலும், எதிக ளுட சிலர் பிரணவத்தையே யுச்சரித்தலாலும், வேறு சிலர்* சிவஸ்மரணையே செய்தலாலு மவை சிஷ்டாசார மாத்திரமாகவே கிரகிக்கப்படு மென்க. இவ்வுண்மை யை விசாரியாமல் சிவவேதியருக்கும், சாமானியவேதி யருக்கும் வேற்றுமைதெரியாது குழறிவழிந்த வப்பட்

டைகாமப் பாஞ்சராத்திரியார் விஷ்ணு பாரம்யம் நாட்டவெழுந்தது சேற்றில்நட்டகம்பமாயிற்றென்க.

இங்ஙனமிற்க, பகவத்கீதையிலுள்ளதாகவொருவசனத்தையும், பாகவதத்திலுள்ளதாகவொருவசனத்தையுங்காட்டி யவ்விரண்டு வசனங்களாலும் விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் வேறுதேவதாராதனஞ் செய்தல் பிழையாமென்னும் பொருளை விளக்கி, அதனால் ருத்ரேந்திராதியாகளுடைய அந்தராந்தரங்களை யறிந்து விசிதமாகத்தெரிவிப்பது எப்படித் தூஷணமாகுமென்றுதாம்செய்யுஞ் சிவநிந்தைக்குப் பரிகாரந்தேட முயன்றனர்.

இதனை முறையே பரிகரிப்பாம். கீதையில் "ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః। యో లోకత్రయమావిశ్య బిభర్త్యవ్యయ ఈశ్వరః" என்னும வசனத்தால் அழிவில்லாத ஈசுவரனென்று யாதொருவன்மூன்றுலோகத்தையும் பரித்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ, அன்னியனும், உத்தமனுமாகிறவவனே ஆத்மாவென்றுசொல்லப்பட்டான் என்றுபெறப்பட்டது. இதனால், புருஷனென்று சொல்லப்பட்டவன் யாவனோ, அவனே யாச்சிரயிக்கத்தக்கவனென்றுகொண்டு என்னலே சரணமடையப்பட்டிருக்குமந்த வீசனையே நீயுஞ் சரணமடையக்கடவாயென்றுஅர்ச்சுனனைக்குறித்துக் கண்ணன் சொல்லிய வாய்மைப்பாடுவெளிப்பட்டது. " ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేర్జున తిష్ఠతి। భ్రామయన్సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా। తమేవ శరణంగచ్ఛ సర్వభావేన భారత। తత్ప్రసాదాత్పరాం శాంతిం స్థానం ప్రాప్స్యసి శాశ్వతం" என்னும் வசனத்தால் வாராய் அர்ஜுனா! மாயையாகிற யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கிற சகலபிராணிகளையுந் தன்னு மாயையால்சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவராய்ச் சகல பிராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில்

யாவரிருக்கின்றனரோ, அவனையே சகலமான தன்மையாலுஞ் சரணமடையக் கடவாய். அந்த ஈசுவரனுடையவநுக்கிரகத்தினால் சர்வோத்தமமான சாந்தியையும், சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக" என்று கண்ணனருச்சுனனுக் குரைத்தியதாக வெளிப்பட்டது. எந்தவிடத்திற் சேர்ந்தால் திரும்புகிறதில்லையோவென்றுகூறி மீண்டுஞ் சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையடைகிறுயென்று ஏகப்பிரயோஜனத்தையே யுணர்த்துந்தன்மையாலும், உத்தமனுயுளளவனும், அன்னியனுமென்று சமானுதிகரணங்களாயுள்ளவைகட்கோரிடத்தில்புருஷசப்தம் பிறந்துள்ள தன்மையாலும், ஈசுவரனென்னுஞ் சத்தங்களுக் கர்த்த மொன்றாகவே தோன்றுகையாலுமின்ன சுபாவசிலங்கண்டபாட்டிற் கேற்பக் கண்ணனால விளங்காநின்ற பொருட்டலைமை பரமசிவனிடந்தானே யெய்திற்றென்னும்படிக் கண்ணன்றனும்பிரபத்திபண்ணி வணங்கக் கடவதாகியபொருள்வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்படி யொவ்வொரு வாக்கியமும் சிவபாரம்யத்தையே காட்டவெழு முண்மையை யறியாமல் கீதையில் விஷ்ணு பரத்வமுளதாகச சொப்பனங் கண்டழுதது சோம்பேறி வாதமாயிற்றென்க.

இனிச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி) என்னும் பிரபந்தம் யாம் செய்துள்ளோமாகையால், அதனுள் (கங்காதாரணப்பிரக்யானம்) என்னும் பகுதியில் கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா, அப்பிரமாணமா வென்பதைப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனம்: அதனால் ஷைபாகவதத்தாற்பெறப்படும் விஷ்ணு வாதிக்ய வசனங்களசாமஞ்சசமேயாம். அதவா பிரமாணமெனக் கொண்டபோதும், அந்தப்பாகவதத்திற்றனே "[illegible]" என்னும் வசனத்தால் சர்வஜ்ஞத்காரணரும், சமஸ்தசரீர அந்தராத்மாவுமாகி

யசிவபெருமான் உனது வேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைப்பார்த்துப் பகீரதன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டது. "నతేశక్రబ్రహ్మాః లోకపాలవిరించయః సంస్తుతేంద్రగమ్యా। జ్యోతిః పరంయత్రరజస్తమశ్చసత్త్వంనయత్ర విష్ణునిరస్తభేదం" என்னும் வசனத்தால்ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள், விஷ்ணு, இந்திரனிவர்களாலு மடையக்கூடாதது, சத்வரஜஸ்தமோகுணரஹிதமாகவும், பேதரஹிதமாகவு முள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. இவ்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய வுபாதியோடு கூடிய பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ர பேதரஹிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிருபமான பரசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதமென்பதனாற் பெறப்பட்டது. "తస్యోగ్రవేగంవితతంసర్వతోది శస్సముత్సర్పదసహ్యవీర్యః। భీతాః ప్రజాః దుద్రువుః సంగేశ్వరాః అరక్ష్యమాణాః శ్శరణం సదాశివం" என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசங்களிலும் பூமியிலும் பரவிச்சகிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்தவர்களாகி யொருவராலுங்காப்பாற்றப்படாதவர்களாயத் தங்கள் பிரபுககளுட்படப்பிரசைகள் பரமசிவனை சரணமாக வடைந்தார்களென்று பெறப்பட்டது.

இப்படிச் சிவபாரம்யங்களே பாகவதத்தாலும் பெறப்படுகையா லதுகொண்டு சிவாபகர்ஷத்துக்கிடந்தேடியது செல்லாது! செல்லாது!! மேல்கிதையினாலும், பாகவதத்தாலுங் கிருஷ்ணனும, அர்ஜுனனும் சிவாராதனம்பண்ணினார்க ளெனவும், காளகூடபக்ஷண சமயத்தில் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தமானபேருந் திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணராகிய சிவபெருமானையே சரணமாக வுடைந்தார்களெனவும் பெறப்பட்ட வுண்மைகண்டறியாது விஷ்ணுபக்தனானவன் சிவனைத் தரிசித்தல் முதலிய சத்காரங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றமூவந்த ரோதனமொழிந்தது! ஒழிந்தது!! சக்கிராங்கிதனுகியவிஷ்ணுபக்தன் பரிபாகஹீனத்தினால் சிவாராதனத்துக்கனர்

னுத்வமுடையானென்ப தெமக்குமுடன்பாடே யாம். இவ்வுண்மை முடிவால் சிவபக்தாக்ரேசரா யுள்ளபேர் சிவேதரபரத்வ புத்திபண்ணி விஷ்ணுவாதிதேவதாந்தரத்தில் பக்திபண்ணுத லசப்யமென்று கூறும் பாத்மபுராணவசனத்தை யீண்டுப் பிரவசனிப்பாம் "విష్ణుదర్శన మాత్రేణ శివద్రోహః ప్రజాయతే । శివద్రోహాన్న సందేహో నరకం యాతి దారుణం" என்னும் வசனத்தால் சிவன் கடவுளல்ல விஷ்ணுவேகடவுள் என்னும் பாபபுத்திமேற்கொண்டு யாவன் விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பானோ, அவன் உடனே சிவத்துரோகியாய் விடுகிறான், சிவத்துரோகம் பெற்றவதனால சந்தேகமின்றி நரகானுபவசித்தி யவனுக்குப் பிராப்தமாம் என்று பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையே (கற்றைவார்சடையெம் மண்ணல் கண்ணுதல்பாதநண்ணி, மற்றுமோர்தெய்வந் தன்னையுண்டென நினைந்தெம்பரத், சுற்றிலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே) என நம்பெருஞ் செல்வமாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந்மணிவாசகப் பிரபுருதிகள் கட்டளையிட்டருளியபடியுங் காண்க. இன்னும், "மாயநான்முகன் முதலிய தேவரைவணங்கி, மெய்பூசனைசெய்பவர் நரகிடைவீழ்வார்" என்னுமான்றோர்வசனமுஞ் சான்றாதல்காண்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும். மேல்விசாரத்தாற் பெறப்பட்டனவெல்லாம் விஷ்ணுவைச் சிவனுக்குப் பரனாகவணங்குதல் கூடாதென்ப தொழிய வவனை யறவேவணங்காமல் கைவிடவேண்டுமென்பது கருத்தன்றாம். "నారాయణాది నామాని నిస్పృజ్యన్యపఠాదః" என்னும வாக்கியத்தால் விசாரமின்றி நாராயணாதிநாமங்களை விட்டுவிட வேண்டியது என்று கொள்ளக்கிடைக்குமே யெனின், நாராயணாதி நாமங்களையே மோக்ஷப்பிரதாயகமெனக் கொள்ளுமவிவேகர் தொலைப்பித்தற்கே அது உபகாரமாகும். எனவே, மோக்ஷத்துக்குப்பரம்பராசாதனமெனக்கொண்டு சாட்சாத்தாக ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையே ஸ்தூலசூட்சமங்களாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இத

ளால், விஷ்ணுமூர்த்தியைச்சாம்பவராயுள்ளபேர்துவேஷியாரென்பது சித்தம்.

(பின்னையது)

இவ்வுண்மையை யறியாமல் " యస్తునారాయణం ద్వేష్టి " என்னும் வசனமொன்றெழுதி சைவராயுள்ளபேர் விஷ்ணுவைத் துவேஷிப்பதாகவக்கார்த்தபராயர் கதறியழுதனர். " రుద్రః పశుకర్తా రుద్రోయాగదేవః। విష్ణు రధ్వర్యుః హోతేన్ద్రః దేవతా యజ్ఞభుక్ మానసంబ్రహ్మ" என்னுஞ் ச்ருதியால் விஷ்ணுபகவான யாகத்துக்கு அத்வர்யுவாதல் பெறப்படுகையால் யாகசீலர்களாகிய வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேர்க்கு விஷ்ணுதுவேஷமுண்டாமென்பதெப்படி? இன்னும், பஸ்மஜாபாலத்தில், "లింగరూపిణమాం సంపూజ్యచింతయంతియోగినస్సిద్ధాసిద్ధింగతా యజంతి యజ్వానో మామేవ ఋత్విజో వేదాస్స్వాంగాస్సర్వే ఉపనిషదస్సేతిహాసా నహత్తోస్వదహమేవస ర్వజ్ఞ ఋషిసర్వం ప్రతిష్ఠితం. తతః కాశ్యాం ప్రయత్తైరేహమన్వహం పూజ్యస్త త్రగణా రౌద్రాననాః నానానఖా నానాశస్త్రధారిణో నానారూపధరా నా నా పస్థితాస్తే సర్వే భస్మదిగ్ధాంగా రుద్రాక్షాభరణాః కృతాంజలయో నిత్య మభ్యాయంతి తత్ర ప్రాచ్యాం దిశి బ్రహ్మా కృతాంజలి రహర్నిశముపాస్తేమా దక్షిణాయాం దిశి విష్ణుః కృతాంజలి మూర్ధ్నాంజలి ముపాస్తే ప్రతీచ్యామింద్ర ప్రపన్నతాంగ ఉపాస్తే ఉదీచ్యామగ్నికాయామాముపాస్తే॥ என்று சொல்லிய பின்னர் " దక్షిణాయాందిశిముక్తి స్థానంముక్తిమంటపసంజ్ఞితం తత్రానేకగణాః పాలకాస్సాయుధాః పాపఘాతకాస్తత్ర ఋషయశ్శాంభవాః పాశుపతామహా శైవావేదావతంసాశ్శైవం పంచాక్షరంజపంతస్తారకం ప్రణవంధ్యాయమానాస్తిష్ఠంతి"=என்று பிரவர்த்தித்த வாக்கியங்களால் இலிங்கவடிவமாகிய என்னை நன்றாய்ப்பூசித்து யோகிகளுஞ் சித்தர்களுஞ் சிந்திக்கின்றார்கள், சித்தியையடைகின்றார்கள், தீக்ஷிதர்களும் என்னையே யஜனஞ்செய்கின்றார்கள், சாங்கங்களான வேதங்களும், சர்வோபநிஷத்துக்களும் இதிஹாசத்துடன் என்னையே துதிக்கின்றன, என்

யைத்தவிர வேறேயொரு பதார்த்தமுமில்லை, நானேசக லமுமாயிருக்கின்றேன், என்னிடத்திலேதானே சகல முமிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிச்சையு டையவரால் இரவும்பகலும் நானே பூசிக்கவுரியவனாகி ன்றேன், அவ்விடத்தில், பயங்கரமான முகங்களுள்ள கணங்கள் நாநாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நாநாவித மான சஸ்திரங்களைத்தாங்கினவும், நாநாவிதமானரூபங் களைத்தரித்தனவும், நாநாவிதமான வடையாளங்களைப் பெற்றனவுமாக விருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும் விபூதி தாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்தி ராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும, அஞ்சலி கூப்பின வுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செய்துகொண்டிருக் கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிக்கில பிரம்ஹாவானவர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையே யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், தென்திக்கில் விஷ் ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகவே யுபாசி த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர், மேற்றிசையில், இந்திரன் வணக்கத்துடனுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன், வட திக்கில அக்கினி வடிவத்தையுடைய வுருத்திரர் என்னை யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று சிவனருளி சசெய்ததாகப் பெறப்பட்டதோடு தென்திசையில் முக் திஸ்தானமென்று மோரிடத்தில் முக்திமண்டபமொன் றிருக்கின்றது, அந்தமஹாமண்டபத்தில் அநேககணங் கள ஆயுதத்துடன் கூடினவாகிலோகபாலனஞ் செய்கி ன்றனவும், பாபிகளைப்பிடிக்கின்றனவுமாக விருக்கின்ற ன, அவ்விடத்தில், மஹரிஷிகளும், சாம்பவர்களும், பா சுபதர்களும், மஹாசைவர்களும் வேதபூஷணமான சை வபஞ்சாக்ஷரத்தையே தாரகமாகப் பிரணவத்துடன் ஜபஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் வசிக்கின்றனர் கள் என்று வெளிப்பட்டது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட வுபநிஷத்பிரமாணங்களால் காசிஸ்தானவாசிகள் தன்

மையினிதுவெளிப்பட்டமையால் அந்தக்காசியில் தென்றிசையிலிருந்துகொண்டு சிரசில் அஞ்சலி செய்தவிற்றவிராதவராகி யிலிங்க பூசையால் சிவோபாசனஞ் செய்துகொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதிருத்ராக்ஷதாரணத்வம், பரமசாம்பவத்வம், பரம பாசுபதத்வம், சைவபஞ்சாக்ஷரஜபகர்த்திருத்வ முதலான சகலமுக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால பாசுபதாக்கிரகண்யரான விஷ்ணுவை யொருபாசுபதனுந் தூஷிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது சிலவர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்க ளென்று குரைத்தழும் வெறிகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவத்தாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்காணாத பெற்றிக்கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவனடியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவசூளாமணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தியந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன ரென்பது அநுபவசித்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவுகெட்டமாடுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடறிவீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் "[illegible]" என்னுங் கழுதை வசன மொன்றைக்காட்டிச் சிவலிங்க பூசையை நிந்தித்த வக்கழுதைராயரோ நாராயணத்வேஷியாயினரென்பது சித்தம்! சித்தம்!! நாராயணர்தன்மை மேலுபநிஷத்தின் படியாதலைவிரோதித்துஅவருடையஸ்வாநுஷ்டானமாகியவப் பரமசைவதர்மங்களை நிந்தித்தலைக் காட்டிலும் அந்நாராயணரைத்துவேஷிப்பதற்கு வேறுநிதரிசனங்கள் தேடவேண்டா. இதனால் நாராயணரைத்துவேஷிப்பதனால் பிராப்தமாவதாகிய "[illegible]" என்பது கொட்டிபிடியாய் அந்தஸ்வபசர் தலையிலே தானேவிழுந்ததென்க.

இக்தவிசாரத்தால் விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பாரத
பாகவதராமாயணாதிகளாலுந் நிர்மாணிக்கப்படாத புண்
டரமாலாதாரணமுந் நிர்மானமாயிற்று. இவ்வுண்மை
யையறியாமல் யாம் வைஷ்ணவமணிகளென்னும் பட்ட
மாத்திரக்தாங்கி விபூதி ருதராட்சங்களைத் தூஷிப்பதே
பெருந்தவமெனக்கொண்டு வெளிப்பட்டவப்பாஞ்சரா
த்திரபாவிசர் "చతుర్వేదధరో విప్రో భూతిరుద్రాక్షవర్జితః। యథాచం
డాళభాండస్థం తథాగౌరధికం" என்னும் வசனத்திற்போந்த
(భూతిరుద్రాక్షవర్జితః) என்னும் பகுதிக்குப் பூதியும் ருத்ரா
க்ஷமுமே ஹேதுவாகச் சிஷ்டர்களாலே வர்ஜிக்கப
பட்டானென்றபடியெனப் பொருள் கொண்டனர். இந்
தப் பொருளைத் தாபித்தற்கு விபூதி ருத்ராக்ஷங்கள
அசேதனங்களாகையால அவற்றிற்கு வர்ஜனகர்த்திரு
த்வங் கூடாதென்பதே சாலுமெனவுஞ் சமாதானங
கூறினர். இபபடிபபொருளகொண்டு பஸ்மநிந்தை செ
ய்யவந்த வப்பள்ளச்சிரேஷ்டர் "సర్వసత్కర్మవర్జితః" என்
னும் வசனத்துக்கு என்னபொருள்விரிப்பரோ வறியே
ம். சத்கர்மங்களிடத்தும் வாஜனகர்த்திருத்வம் சித்தி
யாமையால் சத்கர்மங்களைத் தரித்தமையே ஹேதுவாக
வொருவன் வர்ஜிக்கப்பட்டானென்றே பொருள்கொள்
ளவேண்டிவரும். சர்வசத்கர்மங்களையுஞ் செய்தவனைச்
சிஷ்டர்கள் தியாகஞ்செய்வார்களாகில் (యాన్యస్మాకం సుచ
రితాని తాని త్వయోపాస్యాని) என்னுஞ் சுருதியால் எவை நம
க்கு நல்லநடத்தைகளோ அவை யுன்னா லுபாசிக்கத்த
க்கன வென்று பெறப்பட்டவுண்மையும் பொய்ப்பட்
டொழியும். இப்படி விபரீதத்தாற் புலம்பி யழியுஞ் சங்
மம்சி! சீ!! கொடிது கொடிது. இந்தத்துர்வாதியால்செ
ய்யப்பட்டதைக் கண்டிக்க நாமேற்பட்டது அநுசித
மாக விருந்தபோதிலும் உபநிஷத்விசிட்டமான சிவபா
ரம்யம் வெளிப்பட்டு ஸாதுக்கள் சந்துஷ்டராகிப் பி
ழைக்க ஹேதுவுண்டாகையா லிந்தநம்முடைய பிரவி

ருத்தி புரிதந்தான். வேதாந்தமென்னும் பெயரினவாய் நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன வற்றுள் விபூதிதாரணத்துக்கு ஆதாரமான பிருஹஜ்ஜாபாலம், பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் மூன்றுபநிஷத்துக்களிருக்கின்றன. கோபீசந்தனபுண்டரதாரணத்துக்கு ஆதாரமான வாசுதேவோபநிஷத்தொன்றிருக்கிறது. இன்னும் ஸ்ரீருத்ராக்ஷதாரணத்துக்கு ஆதாரமான ருத்ராக்ஷோபநிஷத்தும், பத்மாக்ஷமாலாதாரணத்துக்காதாரமான அக்ஷமாலிகோபநிஷத்து மிருக்கின்றன. இவைகளேயன்றி சித்ரோர்த்வபுண்டரதாரணம், துளசிகாஷ்டதாரணம், மருசஹூலதாரணமித்யாதிகட்குப் பிரமாணமாக வோருபநிஷதவாகியசகலமாவது காணவில்லை. இவ்வமங்கலதாரணங்களுக்கு யாரும் வைதிகரொனப் பிதற்றித்திரியு மெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது ஓருபநிஷத் பிரமாணத்தைமாத்திரங் காண்பிப்பானுகிலன்றோ வவனுசாரத்தை வைதிகராயுள்ளபேரங்கிகரிப்பா? மஹரிஷிகளிட்ட சாபத்தால் வெள்ளைமணயோனி புண்டரத்தை யவ்வவைதிகபுமானகள் பாஞ்சராத்திரப்படியே தரித்துக்கொண்டு கொண்டாடிபபதில் யாதொருகோட்டமு மெமக்கின்றெனக. அவர்கள் தலையெழுத்தெல்லா மிவ்வளவின் முடிந்திருப்பதறியாது தலைகால்தெரியாமல் வைதிகமாயுள்ள பஸ்மருத்ராக்ஷங்களைத் தூஷித்துத் திரியுமவர் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!! இதுகலிமஹிமையென வறிக.

மேல்யாமுதகரித்த பஸ்மஜாபாலத்தில்சாம்பவர்கள், பாசுபதர்கள், மஹாசைவர்கள் என்னும் பாகுபாடடாற் பிரித்தோதப்பெற்ற சிவாகமநிஷ்டமர்ன சைவபேதங்களில் சாம்பவர்கள் என்பது சிவபக்தஜன சமஷ்டிவாசகமும், பாசுபதர்கள் என்பது பசுபதிமுகோத்பவராகுந்தன்மையுண்மையால் ஆதிசைவரையே காட்

டும் வியஷ்டிவாசகமும், மஹாசைவர் என்பது பிரம்ஹ தேவர் முகோத்பவராகுந் தன்மையுண்மையால் சாமா மானியத்விஜரையே காட்டும்வியஷ்டிவாசகமு மாகச் சத்துக்கள் பொருள்விரிப்பர். இப்படியுபநிஷத்துக்கள் பலவற்றுனும புகழ்ந்தோதப்பெற்ற ஜகதாசாரியமூர்த் திகளாகிய ஆதிசைவரையு மவ்வந்திமஸ்ரேஷ்டர் தாறு மாறாய்ப் பிதற்றியிருகின்றனர். இதற்குப் பரிஹாரம பாம் வெளியிட்டிருக்கும ஆதிசைவப் பிரபாவத்தானு ம், இனிவெளியிடப்போகுரு சிவத்விஜோத்கர்ஷ தீபி கையாலும் விவேகிகள் தேடிக்கொள்வார்களாகையா லிங்கே விஸ்தரியாதுவிட்டனம.

இங்ஙனநிற்க, சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத் தில் (పత్యుర సామంజస్యాత్) என்றுஞ் சூத்திரத்தால் வியா சபகவான் சிவாகமங்களைக் கண்டித்தார் என்று பாஞ்ச ராத்திரப் பறையா பிரலாபித்துவரும் ரோதனப்பாட் டை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய மூர்த்திகள் கண்டந்துண்ட மாய்ச் சேதித்தமானக்கேட்டால மனம்பொங்கி யப் பேதைமக்கள் கும்புகூடியழுது பேரிழவுகொடுத்த பெ ருமிதத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம்.

"முன்னையது" என்னும் போலிசுவடியில்வேதத் தினும் புகழப்பெற்ற வியாசர் "పత్యురసామంజస్యాత్" என் றுகூறினரெனவும், அதற்குப பாஷ்யஞ்செய்த சங்கரா சாரியா பசுபதி சம்பந்தமாகிய பாசுபதம் அநாதரணிய மெனக் கண்டித்தாரெனவுங் கூறியிருத்தலே ஸ்ரீ சுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது ரத்நாவளியில் தக்க சமா தானங்களால் பரிகரித்து விட்டனர். எங்ஙனமெனின், வியாச சூத்திரத்துக்கு ஏற்றத்தை நாட்டவேண்டியே யச்சூத்திரகர்த்தாவாகியவியாசனிர்வேதம்புகழ்கின்றது என்று இப்போலிப்பிரபந்த கர்த்தர் எடுத்துக்காட்டின

ராகையால் ஸூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசனை வேதம் புகழ்கின்றபடியே பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரிய னைவேதம் புகழாமையால் வியாசருக்குண்டாகிய வேற் றம் சங்கராசாரியருக்குண்டாகாதெனவும், வேதம் சங் கராசாரியனைச் சொல்லாவிடினும் வேதத்தினாற்புகழப் பெற்ற வியாசவசனத்துக்குப் பாஷ்யமெழுதினாராகை யால் அவர்வசனமுமங்கீகரிக்கத்தக்கதெனின், சங்கரா சாரியைப்போலவே அந்தவியாசவசனத்துக்கு வேறுசி லருந்தனித்தனி அச்சங்கராசாரியர்பாஷ்யத்தைச்சிந்து சிந்தாய்சசேதித்து வேறு வேறுஅபிப்பிராயங்களைநாட் டிப் பாஷ்யங்கள் செய்திருக்கின்றாராகையால் சங்கரா சாரியர்வசனத்துக்கேயேற்றங்கூறுவதுகூடாதெனவும், அப்படிப் பாஷ்யகர்த்தர்களாய் வெளிபட்ட வாசாரி யர்களில் இராமாநுஜன் என்னும் அந்நியஜாதிய னொரு வனுடையா லவனுரையை யங்கீகரித்தநுட்டிப்ப தொழி ந்து சங்கராசாரி யநுட்டானத்தைத் தழுவற்பாலரல் லாதபாஞ்சராத்திரிகள் வீணே சங்கராசாரியர் சொன் னார் சொன்னதொன்று மனந்துடிப்பது அசங்கதமென வும், சங்கராசாரி யுரையை யங்கீகரித்து அதனால்சிவா கமதூஷணஞ் செய்யவந்த படியே அச்சங்கராசாரி யார் தூஷித்துரைத்த வைஷ்ணவசித்தாந்தத்தையு மகற் றுமவேறபது கூடாதெனவும் பலஙியாயங்களால் பிர வசனஞ் செய்தபடியாம. இதைப்பரிகரித்துக் கொள்ள வகைகெட்ட வக்குருட்டுத்தாதர் ஸ்ரீகண்டசிவா சாரிய னை யெந்தவேதம் புகழாகின்றதென்னுங் கடாநிகழ்த்தி னர். இது மூடாக்ரேசரின் முதற்றும்பூலம் வாங்கத்தக் க வவர்குஞ்சுகளாகிய மூழுமடையருக்கே பிரயோஜன மாம். வியாசர் பொய்சொல்லாதவராக வேதம்புகழ்கி ன்றதென வவரோயுரைத்தபடியா லன்றோ சங்கராசாரி யைப் பொய்சொல்லாதவனென வேதம் புகழ்கின்றதா வென்னும் வினாநிகழ்ந்தது? வேதம்புகழ்ந்ததா லும்

வும், புகழாமையாற் றாழ்வுமுண்டெனக் கருதி வியாசருக்கேற்றம் பகரவந்தவர் தாமேயாக, அதைவிட்டு ஸ்ரீகண்டரை வேதம்புகழ்ந்ததா வென்று வினவியதென்ன பேதமை? இப்படியே அந்நியஜனாகிய இராமாநுஜனையெந்தவேதம்புகழ்ந்தது என்னு மாசங்கையே னுண்டாகாது? வேதம் புகழ்ந்தமைகொண்டே யுயர்வும், புகழாமைகொண்டே தாழ்வுங்கூறுவது எமக்கொள்கையன்றாம். வேதம்புகழுவதனா லுயர்வின்மையென்பது மெமக்குடன்பாடன்றாம். எங்ஙனமெனின், வேதத்திற் புகழ்பெற்றவனாகிய பிதாமகன் விஷ்ணுவோடு பொய்பேசி பூசையுங்கோயிலும் போக்கிக்கொண்டபடியும், வேதத்திற புகழ்பெற்றவனாகிய தக்ஷன் சிவனை விரோதித்துத் தலையிழந்து பின்னராட்டின் றலையை யடைந்தபடியும், வேதத்திற் புகழ்பெற்றவராகிய விஷ்ணுவானவர் பொய்பேசி உமாதேவியாரால் மலைப்பாம்பாகச் சபிக்கப்பட்டபடியுமே போதுமான நிதரிசனமாம். இன்னும் வேதத்திற் புகழ்பெற்றவராகிய சிவபெருமான் நித்தபுத்தமுக்த சத்திய பரமானந்தஸ்வரூப லட்சண விசிட்டராகும்படியு மமைவுடைத்தாம். இவ்விரண்டுபடியாலும் மேலுண்மையை விவேகிகள் முறையே தெளிந்திடுவரென்க.

இதுநிற்க, அந்நியஜபாஷ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமெனக்கொண்டாடித் திரியு மவ்வந்நியன் குருசாவார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகும் நமது ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் விஷயத்தில் மலையைப்பார்த்து நாயகுலைக்கிறதுபோல் அந்தமூர்த்திகள் பூர்வீகசைவஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டாரென்ற தேத்யாதி சிலதப்புரைகளை வீணேபிதற்றினர். அப்படிச் செய்தவன் தம்மவந்நியஜனேயாம். எங்ஙனமெனின், பூர்வீகவைஷ்ணவராயுள்ள சடகோபன் பேயான், பொய்கையான், பூதத்தானென்பவராலாசரிக்

கப்படாத வெள்ளைமண் யோனிபுண்டரதாரணம், சக்கிராங்கன முதலிய துராசாரங்களை யவலம்பித்து வைதிகப்பிரஷ்டனாய்த் திரிந்த சீரப்பாடு பிரகிருதாசாரத்தாலும், பூர்வீகபத்ததிகளாலும் விவேகிகள்கண்டுணராமற்போகார். அவன்றம்பி யங்குதனென்றபடி மொட்டைநாமம், காவிழுத்தநாமம் போட்டுக் கட்சிக்காரராக வெளிப்பட்ட பார்ப்பாரக் கறுப்பன், பனமரக்கரியனிவர்களுமே யன்றோ தங்கள் பூர்வாசாரியர்களுக்குப் பங்கநாமஞ் சாத்திப் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்கள? சைவத்தில் உடசமயம, உடபுறசசமய மென்னும் பகுதிக ளதிகாரபேதத்தாலுண்டாகிய பேதவாதம், அபேதவாதம, ஐககியவாதம, ஸமவாதம, ஸங்கிராந்தவாதம, நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாத மித்தியாதிஸித்தாந்தங்க ளுண்டாயிருத்தல் ஸித்தம். இதனையும் வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்டனவேயாம். இவற்று ளொன்றே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சித்தாந்தமாகையால அவ்வாசாரியமூர்த்திகள் ஸ்வசித்தாந்தஸ்தாபனார்த்தம் அன்னியஸித்தாந்த நிரோதஞ் செய்தலமை வுடைத்தாம். அப்படியே யொவ்வொரு ஸித்தாந்தகர்த்தரும ஸ்வமதஸ்தாபனமும, பரமதநிரஸனமுஞ் செய்து வருதலும் சங்கதமேயாம். இப்படி யொன்றை யொன்று நிரோதித்து விவகாரஞ்செயயும் பெற்றியுண்டாயினு மெல்லாஞ்சைவமேயாகி யொன்றி லொன்று சாதகசாத்யங்களாக முடியுமுண்மையால் அவ்வவ்வாசாரியர்கள் பிரவர்த்தக மத்தனையு முபகாரமேயாம். இதனால், ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் பூர்வீக சைவஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்தாரென்னுங் கேடனையே கெட்டதென்க. மேல்வியஸ்தையை யுவமித்துரைக்குங்கால் சரியை கிரியை யோகஞானங்களென்னுஞ் சிவோபாசனாபேதங்களி லவ்வவ்வாசார வநுட்டானங்களே பரமசிரேஷ்டத்வமுடையன வெனத் தனித்தனி வியந்துரைக்

கும் பெற்றியுண்டாயினமையே போதுமான நிதரிசன மாம். இவ்வுண்மையை ஞானமொன்றினையே பிராதான்யமாக நாட்டவெழுந்த ஒழிவிலொடுக்க மென்னும் ஸத்கிரந்தவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. இன்ன சூக்குமவிசாரஞ்செய்யு மறிவில்லாத கொடுமையேயன்றோ சேககுஞ் சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாயபோல மேலோர் விஷயத்திலெல்லாந் தலையிட்டுக்கொண்டு மோத்துண்டுபோக வருவது? சைவம் சிவசம்பந்தமென்னுமுண்மையா லச்சிவசம்பந்தம் வேதமார்க்கத்தாலும், சிவாகமமார்க்கத்தாலும், ஸ்மிருதி மார்க்கத்தாலும், புராணமார்க்கத்தாலும் சித்திப்பதாக வேயாப்படுகின்றது. இந்த மார்க்கானுசாரிகளாய்ப் பிரவர்த்திப்பவர் தனித்தனித் தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமாணதரங்களில் சம்பந்திக்காமலே நிற்பவரும், தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமாணத்தோடு இதரபிரமாணங்களையுந் தம்ம ஸ்வப்பிரமாணத்தி லவிரோதமாகத் தமக்குத் தோன்றுமளவி லங்கீகரித்தநுட்டிப்பவருமாகவே யிருக்குமுண்மையால், ஸ்ரீகண்டாசாரியர் பிரவர்த்தனமு மவ்வாறுள்ளதாகவே முடியும். எல்லாம் சிவோபாசனமார்க்கங்களாகையா லெவ்வகைப்பட்ட வாசாரியர்களுந் தம் சிவபாரம்யத்திலே வேறுபட்டதின்றும். சிவாதிக்யத்தைக் கலைத்து விஷ்ணுவாதிக்யத்தை நிலைக்கப்பண்ண வந்த வத்தடியாயர் அதைவிட்டு வீண்விவகாரத்திலலைந்தழிவது அசங்கதம்! அசங்கதம்!!

இதுநிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சூத்திரர்க்கு மாத்ருயோனி ஜன்மமொழிய வேறுஜன்மங்கிடையாமையாலே ஒருவகைப்பட்ட சமஸ்காரங்களுக்கு முரியரல்லரெனவும், சூத்திரர்கள் பிரம்ஹவித்தைக்கு அதிகாரிகளல்லரெனவுங் கூறிச்சிவாகமஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டாரென்றுகண்ணீர்விடுத்தவக்கபோகிறாயர் மல

த்தைமோசிப்பாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னதெல்லாம் சூத்திரர் வேதாதிகாரிகளன்றாகையா லவர்களுக்கு வேதோக்தமான ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாமையாலே யவர்களுக்கு த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும், வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்மவித்யாப்யாசத்துக்கும் அதிகாரிகளல்லவென்றுங்கூறியது சர்வசம்பிரதிபன்னமேயாம். சிவாகமங்களிலவர்களுக்கு ஆசாரங்களும் வித்யாப்யாஸங்களிசேஷ்டதவமுஞ்சொல்லியிருந்தாலேபோதும். சிவாகமத்திற் சூத்திரனுக்குவேதோக்தமாகவுபநயனாதிகர்மங்களைச் செய்யலாமென்றாவது சூத்திரன்வேதாத்யயனாதிகள் செய்யவதிகாரியென்றாவது கூறியிருந்தால் அதற்கு மாறாக ஸ்ரீகண்டாசாரியர் விரோதி கூறியிருப்பரென மாத்திரமே அவர் சிவாகமவிருத்தமாகிய சைவத்துக்கு ஹானிசெய்தாரென்பது சேரும். ஸ்ரீ கண்டாசாரியர் கூறியபடியே சிவாகமத்திலுஞ் சூத்திரனுக்கு வைதீகமான கர்மங்கள் கூடாவென்று சொல்லுவதறியாமல ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளைத் தூஷிக்கவந்த வாசிரியாருண்ட ஏழைமை வாசகம் செருப்படியுண்டு போயிற்றெனக.

இனிச (சிவாதிக்யரத்நாவளி) முதற் பாகத்தில "[illegible]" என்னுஞ் சூத்ரங்களை யெடுத்தாளுகையில இரண்டாவது சூத்திரத்தினடசரம் பிசகினது அச்சுப்பிழையெனவறியாது அதைக்கிரந்தகர்த்தாவினிடத்தி லாரோபித்துச் சந்தோஷித்தவப்பாருசராத்திர பாலிசனை அல்பசந்தோஷி யெனறே தீர்மானித்தனம். இந்தவசனங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டித்தாரென்று ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள் காட்டிய வுண்மையான் மனம் புழுங்கியே யன்றோ வவர்மேல் தோஷாரோபணஞ் செய்யவந்தது? சங்கராசாரியர் ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவ

தாகக் கொண்டு வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை யெனவும், ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறுவதாக மேலெழுந் தோன்றும் பாஞ்சராத்திர வாக்கியங்களையே மறுத்து, எதார்த்தத்தி லுற்பத்தியிடையாதென்று அவரே ஸ்தா பனம் பண்ணிவிட்டாரெனவும் வீணே மனப்பால் குடி த்து மடிந்தார். சங்கரபாஷ்யத்தில், "యోऽసౌ నారాయణః పరోऽవ్యక్తాత్ ప్రసిద్ధః పరమాత్మా సర్వాత్మా స ఆత్మనాత్మానమనేకధా వ్యూహ్యావస్థిత ఇతి తన్న నిరాక్రియతే" என்கிற வாக்கியங்களைப் பார்த்து நாராயணசப்தத்தால நம்முடைய பாஞ்சராத்திரம தத்தைச் சங்கராசாரியருத்தாரணம் பண்ணிவிட்டா ரென்றெண்ணி ஸ்ரீசங்கராசாரியரென்று ஸ்ரீசப்தத்தை யுமவருக்குக் கொடுத்து சந்தோஷித்த வைபவமாசி ரேஷ்டர் மௌட்டியத்தை யென்னென்று சொல்வோ ம? அவ்விடத்திலுள்ள வைருடைய வசனங்கள் முழு மையும் பார்வையிடாமல் குழைகிறவைகளுக்கு வாயாதத்துக் கு அவாவாக்கியங்களாகிறபின்டதைப்போடுகிறோம். "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்று மவ்வதிகரண வுபஸம்ஹார சூத் திரபாஷ்யத்தில் சங்கராசாரியார் "వేదవిప్రతిషేధశ్చ భవతి చతుర్షు వేదేషు పరం శ్రేయః। అలబ్ధ్వా శాండిల్య ఇదం శాస్త్రమధిగతవానిత్యాది వేదనిందా దర్శనాత్। తస్మాదసంగతైషా కల్పనా" என்று சொல்லியிருப்பதி ல பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதநிந்தகத்வம் பிராப்தமாவத றியாது தம்மதத்தையவாசிலாகிததாகமகிழ்ந்துவையா நிற்பது பிராந்தியேயாம். பின்னுமவ்விடத்திலேதானே "నచ పాంచరాత్రసిద్ధాంతిభిర్వాసుదేవాదిష్వేకస్మిన్ సర్వేషు వా జ్ఞానైశ్వర్యాదితారతమ్యకృతః కశ్చిద్భేదోऽభ్యుపగమ్యతే" என்னும் வசனங் களால் பாஞ்சராததிர சித்தாந்தமென் றறுதியிட்டே வெளிப்படையாகத் தூஷிக்கின்றாராக வவற்றையறியா மல் அவர் தமது ஸித்தாந்தத்தையே ஸ்தாபித்தாரெனக் கூறி மகிழ்வது என்னபேதமை? சங்கரபாஷ்யத்தில்நா ராயணசப்தமாவது, மஹேசுவரசப்தமாவது, பரப்பிர

ம்ஹசப்தமாவது, பரமாத்மசப்தமாவது வருந்தோறு ம் அவையோரர்த்தத்தையும்பயவாமல் நரியூளையிடுவது போலாமேயன்றி வேறில்லையென்று சகலபாஞ்சராத்தி ரர்களும், ஏனையசமயிகளுந் தீர்மானித்திருக்கின்றா கள். இங்ஙனமாக, அதில நாராயணசப்தம் வந்துவிட்ட தேயென்று பெருமைகொண்டாடவந்தது பெரியவெ ருமை பேர்பெற்றது போலாமென்க.

இதுநிற்க, வாசுதேவனிடத்தினின்றுஞ் சிவாபிமா னியாயகொண்டு ஜீவனென்று பேர்பெற்ற ஸங்கர்ஷ ணவியூகத்துக்கு உற்பத்தி சொல்லியிருப்பது தெரியாமல சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவத்தைக் கண்டித்தாரென்ப தையாரோமெய்யென்று நம்புவார்களென்றறிவந்த வம பறிகேடர் தன்மையை யென்னென்றுரைப்பாம். “[illegible]” என் றபவசனத்தால் பாஞ்சராத்திர சித்தாந்தியானவன் வாஸகஷணனை ஜீவனாகவொப்புக்கொள்ளுகிறதாக வெண்ணிக்கண்டித்தாரென்றே தவிர சிவமென்னும் பேர்பெற்ற ஸங்கர்ஷணனென்று சங்கராசாரியருடை ய அபிப்பிராயமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. மேல்விசா ரித்தால ஜீவோற்பத்தியை மறுத்தே முடிவுபெற்ற தாகவினிக்கப்படி பரிகரித்துக் கொள்ள வகையறியா த வியாசபிராயர் சைவசித்தாந்தத்து முற்பத்திகூறு முண்மையாலாணமெத்தாஷணமேறுமென்பதற் கேற பசைவாகமங்களில் ஈசுவரதத்வம், பிரகிருதிதத்வம், புருஷதத்வம், காலதத்வ மித்யாதிகளுக்குற்பத்தி கூறு வதென்னையென்றசங்கித்தனர். இன்னும், பரமசிவனி டத்தினின்றுஞ் சாந்நித்தியசிவன், சதாசிவன், ஈசுவர ன், வித்யாசிவனிவர்களுக் குற்பத்திகூறியதும் பழுதா மென்றனர். அன்றியும், மஹதஹங்காரங்களும், பஞ் சதன்மாத்திரைகளுமாகிய வேறுதத் வங்களுக்கும் மூ லமான ஸத்வரஜஸ்தோமய குணதத்துவத்துக்குங்கா

ரணமான பிரதானமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்வத்துக்குக்கலாதத்துவ மென்னும் பெயரையுடைய தத்துவாந்தரத்தினின்று முற்பத்திகூறியதும் அசங்கத மென்றனர். இப்படியுற்பத்திகள்கூறலா லிச்சித்தாந்தம் "అజామేకాం లోహితశుక్లకృష్ణాం బహ్వీం ప్రజాం జనయంతీం సరూపాం, అజో హ్యేకో జుషమాణో౽నుశేతే జహాత్యేనాం భుక్తభోగామజో౽న్యః" என்னுஞ் சுருதிக்கு விருத்தமாமெனவும், இப்படியே மாயாதத்வத்தினின்று சிவதத்வத்துக் குற்பத்தி கூறினமையால் அது "నిత్యో నిత్యానాం" என்னுஞ் சுருத்யாதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், காலதத்துவத்துக்கு மாயாதத்வத்திலுற்பத்தி கூறினமையால் அது "అనాద్యనాదికాలః" என்றநேகத்யாதி சுருதிகளுக்கு விருத்தமா மெனவும் ஒருசாரமலவரை குலைத்தனர். மேலகாட்டிய (అజామేకాం) என்னும்சுருதி வசனப்படிப் பதிபசுபாசங்களென்னும் பதார்த்தத்திரயங்களும் அநாதிநித்தமாயுள்ளனவாக நிச்சயமாயிற்று. பதார்த்தங்கள்மூன்றேநித்தமு மநாதியுமென்னுஞ் சுருதிவிரோதமாய் நாலாவதொரு பொருளுக்கு அநாதிநித்தியத்வங் கூறுதலசங்கதம். மேற்போந்த பதார்த்தங்கள் மூன்றுமஜாயபதார்த்தங்களும், ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதிசத்தாயுள்ளது. பாசமசத்தாயுள்ளது. பசுசத்தோடுசேர்ந்தவழிசத்தாயும், அசத்தோடு சேர்ந்தவழிஅசத்தாயு முண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப்பதியாகியசிவன் ஞானக்கிரியாஸ்வருபனாய்ப் பசுவைஞானக் கிரியைகளாலும், பாசத்தைக்கேவலங்கிரியையாலு மியக்கப்பண்ணுவன். அப்படிபண்ணுங்கால் ஸ்வப்ரயோஜனங்கருதாது பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ளமிசைந்தியற்றுநீம் பரன் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்தபசுக்களென்னுமெண்ணிறந்தவுயிர்களையு மவரவர்வினைக்கேற்ப மாயையைத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவன்.

இதனால், பதியேகமும், பசுபலவும், பாசம்மூன்றுமெனவெளிப்பட்டது. பாசத்தையும பசுவையுஞ்சேர்க்கவும்பிரிக்கவும்வல்லபதி தானியங்கும்போது தனதுஸ்வசக்தியால் அநந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம அநந்தரூபமாய்ப் பதியாற்காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பலயோனிகளிற்புக் குழலாநிற்கும. பதியினுடைய வநந்தவடிவங்களை விபூதியென்று வேதங்கூறும. பசுவினுடையவநந்தசநநங்களை வினைப்போகமென்று வேதமபேசும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைசசிருட்டியென்றுவேதஞ்செப்பும். இவற்றுள், பதியினுடைய வநந்தவடிவங்கள் "சிவஞ்சத்திநாதம்விந்து சதாசிவன்றிகழுமீச, னுவந்தருளுருத்திரனுன் மாலயனொன்றினொன்றாய்ப் பவந்தருமருவநாலிங் குருவநாலுபயமொன்றாய், நவந்தருபேதமேக நாதனே நடிப்பனென்பர்" என்னும் பிரமாணத்தாற போதரும. இன்னும், சாந்தியதீதசிவன், சதாசிவன, ஈசுவரன, வித்யாசிவனெனவப்பேதைமகளா மேறகாட்டிய மூர்த்திகளுமடங்குவர். பசுவினுடைய வநநதசநநஙகள (புல்லாகிப் பூடாய்ப்புழுவாய மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய மனிதராய்ப்பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லாஅநின்றவித் தாவரசங்கமத்துள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்) என்னும பிரமாணத்தாற்போதரும. இன்னும, மாயாதத்துவத்தினின்றுஞ் சிவதத்துவத்துக் குபபத்தி கூறபபட்டதுஎனவவ்வழிவிலியார்காட்டியதத்துவமுமடங்கும. இனிப்பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகள (மாயையிற காலமோடு நியதிபின்கலாதிதோன்று, மாயவக்காலமூன்று மாக்கியு நீக்கிப் போக்கிக், காயமோடுலகுக்கெல்லாங் காலங்கடையினைப்பண்ணி, நியதியாணையாலே நடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்) என்றதேதயாதிபிரமாணங்களாற் போதரும். இன்னும், 'பிரகிருதிதத்துவம், புருஷதத்வ மித்யாதிகளுக்குற்பத்திகூறினதென்னையெனவக்கபேதகிராயராசங்கித்த, தத்துவ பேதங்களுமடங்கும். இந்தவிசாரவிஷிதத்தால் சத்து, அச

த்து, சதசத்து என்னும்மூன்றனு ளொன்றிலொன்றுக் குற்பத்தியில்லாமையும், தனித்தனி மூன்றுமுற்பத்தி யெய்தாமல் நித்தமாயிருக்கின்றமையுமே பெற்றுவிளங் கலால், மேல்காட்டிய சுருதிகளுக்கு யாண்டும் விருத்த மெய்தாமை வெளிப்பட்டது.

இங்கேபெறப்பட்டபதார்த்தத்திரயங்களில் சிவம் நிர்மலமுடையதாகலினதனிடத்தில சமலரூபியாகியவு யிர்க்குற்பத்தி கூறுதல்கூடாது. பாசமகேவலம மலமே யாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற காரியப்படாது. சிவனுஞ் சீவனுஞ் சித்தாயினும்பின்னு மவையறிவிக்குஞ் சித்துமறியுஞ் சித்துமாயிருக்குமுண்மையால அறிவிக்கு ஞ்சித்தாகிய சிவத்திலறியுஞ் சித்தாகியவுயிர்க்குற்பத்தி யுரைத்தலடாது. இன்னும பாசமகேவலஜடமாகையா ல்மேலுமபசித்துக்களிலதற்குமிடமில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின்காரியமெல்லாமசித்தேயாம. இடையேநின்ற வுயிர்பாசத்தோடு சேர்ந்தவழிப்பந்தத்தையும், பாசத்தி னின்று நீங்கிசிவத்தோடு சேர்ந்தவழி முத்தியையும பெறும. இந்தவுண்மை விசாரத்தால் மேலககலதிமகளு ாமறுக்கவந்தசிவாகம ஸித்தாந்தமனைத்துணையுமபேசி க்கப்பட்டதின்றும. ருத்திரகாரர ([illegible]) எனக் கூறவந்ததெல்லாம ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறக்கூடாதெ னபதொழியவேறில்லை. சிவாகமஙகளில்யாண்டுஞ் சிவா களுக்குற்பத்தி கூறினதேகிடையாது. தத்துவாந்தரங் கட்குற்பத்தி மாயையிலும், அவதாரங்கட்காவிர்ப்பவம் சிவத்திலும் வேதத்திற்கூறுமுண்மையால் சிவாகமமும ப்படியேகூறின படியாம். இதனால் வேதசிவாகமங்கட்கு பேதமேசித்தித்திருப்பதறியாது ஜீவனைப்பிரம்மத்தினு டைய அம்சமெனவும், ஸங்கர்ஷணாதி ஜீவர்கள்விஷ்ணு வினிடம்பிறந்தார்களெனவும், பிரகிருதிவாசுதேவனுக் கபின்னமாயிருப்பதொன்றெனவுங் கூறித்திரியும் பாஞ்

சராத்திரசித்தாந்தமேயன்றோ வேதபாஹ்யமாயிற்று? இனிக், காலம் அநாதியென்று வேதத்திற்சொல்லியதற்குமாறாக மாயையிலதற்குற்பத்தி யென்று சிவாகமஞ்சொல்லுவதென்னையெனின், பதார்த்தத்திரயங்களையே நித்தமுமநாதியுமென்று கூறிய வேதத்தில காலமொன்றையவற்றிற்குவேறானதொரு நித்தப்பொருளாகக்கூறுவது அசங்கதமாகையால தந்நிவிர்த்தியைமுன்னர்த்தேடலவேண்டும். காலம், நியதி, கலையாதிகள்தத்தமிலககண வேறுபாடுகளோடு காரியப்பாட்டால் வெளியாவதன்முன்னரே மாயையாகிய காரணசமஷ்டியில தனிததனிவியஷ்டிசூக்ஷமங்களாகவிருக்குமுண்மையே அநாதித்வம்பெறுந் தன்மையைககாட்டும. பின்னாவெளியாதலையேயுற்பத்திக கிரமத்தில ஆதியென்று வியவஸ்தாரூபத்தால்நாட்டும. இதனால், வேதாகமங்களினுண்மை விரோதமின்றிககே யினிதுசித்திததது காண்க.

மேல்விவகாரத்தால் சிவாகமங்களுக்கும், வேதத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமுண்டென்றுகாட்டவந்தவம்மூதேவியார்க்குபரதி யுண்டாகச்செயதனமாகையாற பின்விவகாரத்தையினிப்பேசுவாம. ([illegible]) என்னுஞ்சூத்திரத்தால் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைச சங்கராசாரியர் கண்டித்திருப்பதை மறைத்துவிட்டு அவர்தமது மததைதயேஸ்தாபித்தாரென்று அநுகூலப்படுத்திககொள்ளமுயலுமப் பஞ்சமசிரோஷ்டர்க்கினியாம்கொடுப்பது பழஞ்செருப்பேயாம்: சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் சைவவிருத்தமாகையால அதுகொண்டேயாம் பின்னும் விவகரிப்பது யுக்தமன்றாகவிடுத்துப் பாஞ்சராத்திரமதத்தையநுசரித்தஇராமாநுஜபாஷ்யஸித்தாந்தவனத்தை ஸ்ரீகண்டாசாரிய பாஷ்யகோடரியால் வெடியழித்தவரும் சதுர்த்திகசதப்ரபந்தகர்த்தாவும், பரமபாசுபதாக்ரகணயரும, துவைதாத்வைதவிசிஷ்டாத்வை

தங்களாகப்போலிப் பெயர்தாங்கி யுலகில் பிரஸித்தமா
யுள்ளவேதபாஹ்ய மதங்களைக்கண்டித்து ஸ்வஸித்தாந்த
மாகிய சைவஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாய் விளங்கும்ஸ்ரீம
த்அப்பயதீக்ஷிதேந்திரரான பரமாசாரிய மூர்த்திகளால்
செய்யப்பட்ட அத்வைதபாஷ்யாக்கினி கொண்டேத
கித்து அவ்வந்நியஜஸித்தாந்தத்தை நிர்மூலமாக்கியுலகத்
திற்குக்ஷேமத்தைச் செய்விக்கவே யெமக்கிப்பிரவிருத்
தியுண்டாயிற்றெனவறிக.

மேலவசனத்தை விவகரித்துச சைவமதநிரசன
ஞ்செய்கின்றோ மென்னும் வினையெண்ணங்கொண்டுபுல
ம்பியழிந்த வப்புண்பட்டவாயார் சங்கரபாஷ்யத்தில்
நாராயணனே பரதத்வமென்றும, அவன்விஷயத்திலே
பஞ்சஸம்ஸ்கார பரிகருஷிதராயச சர்வரும் வர்த்திக்
கக்கடவ ரொன்றும், பாஞ்சராத்திரத்திற் சொல்லுகிற
வர்த்தமெல்லாஞ்சுருதிஸித்தமானஸத்தியார்த்தங்களெ
ன்றுஞ் சொல்லப்பட்டதாகப் பக்கவரிகளையுங்கூட்டிக்கா
ட்டி யழுதோய்ந்தபின்னர்ச சிவன் கடவுளல்லவென்
றும், அவர் சாவஞ்ஞரொன்பதற்குச சுருதிபிரமாணங்
கிடையாமையா லவரால செய்யபபட்ட சிவாகமம் அ
ஸாமஞ்சஸமென்றும் ஷைபாஷ்யத்திலேதானே பெறப்
பட்டதாகவு மிரதத்கண்ணீர்விட்டனர். சங்கராசாரி
யர் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைத் தமதுபாஷ்யத்
திற்ரூபித்தாரெனின், அந்நியஜாசாரியென்னு மிராமநு
ஜன் சங்கரபாஷ்யத்தைக்கண்டிககமுயன்ற தெற்றுக்கு?
பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையும், பாஞ்சராத்திரத்தையு மங்கீ
கரித்த சஙகராசாரியர்க்கும் பட்டைநாமஞ் சாத்தியெ
ந்தப்பெருமாள்கோயிலிலுமேனவைத்துக்கொள்ளவில்
லை? இன்னுமச்சங்கரபாஷ்யமும்வைஷ்ணவபாஷ்யமெ
ன்றுகொள்ளுவதிலென்னதடை? இப்படியரபாசப்பட்டு
ப்போகத்தப்புவிவகாரத்திற்றலையிட்டுளையாடு மத்தாத

ப்பினைத்தோடுதலைபடித்துக்கொள்ளுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இனியவர் செய்த பாஷ்யரீதியாகச் சிவாகமத்திலவர்க்குப்பிரமாணபுத்திவந்ததில்லையென்பதெமக்குமுடன்பாடாகையால் அவர்தூற்றுஞ் சைவதூஷணம் நிஷ்புருஷமென்க. வேதத்தில் சிவனைச் சர்வஜ்ஞனெனக் கூறவில்லையென வவர் தமதுபாஷ்யத்திற் கூறினரென்பதுமாத்திரம் அசங்கதம்! அசங்கதம்!! அப்படிக்கோரொரூத்துமவர்பிரஸ்தாபிக்காதவுண்மையால். (கல்லாதானுடம்பக்ஷியனகனருயினுங், கொள்ளாரறிவுடையார்) என்றபடிச் சைவஸித்தாந்த பாஷ்யராகிய சங்கராசாரியர் சிவனைச் சர்வஜ்ஞனெனக் கூறினும், சர்வகாரணனெனக் கூறினுமவற்றை யாமங்கீகரியோம்! அங்கீகரியோம்!! சிலவிடங்களிற் றழுவுவதெனனையெனின், பிரமாணபுத்தியாற் கொள்ளேமாகையா லாண்டுங் கௌரவமபெறுதொழிந்தமைகாண்க.

இங்ஙனநிற்க, "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்னுமிவ்வதிகரணத்துக்கு வியாக்கியானஞ்செய்கையில் "ఉత్పత్త్యసంభవవచోగుణివాసుదేవా జ్జీవస్యనిర్గుణజనిహీనపక్షితాత్ప్రాక్, సంకర్షణాన్నకరణంచనసామ్యవేదాజ్ఞానాదిభిశ్శ్రుతినిషేధమసన్మతంయత్" என்னும் வாக்கியத்தை யுதகரித்து "జన్మాద్యస్యయతః" என்றதேத்யாதி சூத்திரங்களில ஜீவனுக்கு நிர்குணபிரம்மத்திலிருந்துற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதால சூத்திரக்காரர் சொல்லிய வுற்பத்தியஸம்பவவசனமானது குணிவாசுதேவரிடத்தினின்றுமுற்பத்திகூடாதென்பதேயென்று பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனர். பாஞ்சராத்திரஸித்தாந்தத்தில் குணிவாசுதேவரிடத்திலிருந்துஜீவர்களுக்கு ஸங்கர்ஷணநிரூபத்தாலுற்பத்தி சொல்லப்படுவதுவேதபாஹ்ய மென்பதிற்றட்டில்லை. "[illegible]" னென்னுஞ்சூத்திரத்தாலும்; "[illegible]"

ஸ்மா்ஸ்ரே” என்னுஞ் சுருதியாலும், “ஏஷ்யஸி” என்னும் அபே தவுபதேசசிரவணத்தாலும் நிர்க்குணவாசுதேவரிடத்தி லுற்பத்திக்கிடங்கொடாமலது வேஜீவனாயுள்ளதாகப பெருமாறெனனையெனி னதனையிங்கேவிளங்க வுரைப் பாம். சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ்சூத்திரம் (அவையே தானேயாய்) என்னும் முதலதிகரணத்தில் “உயிர்காயமு தலியவற்றாற் பிணிக்கப்படுமுடம்பினையு மைம்பொறிமுதலிய க ருவிகளையுங் கைக்கொண்டுநின்று, சாத்தாகொற்றனெவ வுடம்பி ற்கிட்ட பெயராற்பிறரலழைத்தவழித் தானெனவினையெனவந்து நிற றல்காண்டுமன்றே! இருவர்கைகோததநினறவ்வியுமவரு ளழைக் கப்பட்டோனேயனறி யேனையோனெனவன்ற வலகத்தின லமையினவ்வாறன்றி யுடம்பினபெயரானழைதவழியுடயிரொன்றனெ ன்றதற்குக் காரணம் பிறிதோராறு பெறபடடாமையின அதுத தாபத்தியளவையானே யவ்வுயிருடம்பொடு தானென வேற்று மையின்றி யபேதமாய நிறறலபெறுமதுபோல முதல்வனுயிரக ளினபேதமா யொட்டிநிறபோனும. அவகாறுடடியவழி யுயிரு யிரே யுடம்புடம்பே யுயிருடம்பாயொழியாதுடம் புயிராகமாட டாது. அவ்வாறாயினு முயிருடம்பாயு மதனினவேறாயுநிற்தம். உட ம்பங்ஙனமில்லாது. அதுபோல முதலவன முதலவனே யுயிருயிரே முதல்வனுயிரா யொழியாஜுயிா முதலவனாகமாட்டாது. அவ்வா றாயினு முதல்வனுயிராயு மதனினவேறாயுநிறபன. உயிரங்ஙன மில லாது.” எனவும், “அவனுளமாகில்லாதுளமவனுமாட்டா, தவனு ளமாயல்லனுமாமாங்கு. எ - து, ஒன்றாயுமொன்றனைமக்களுபவங் காட்டியவாறு.,, எனவும் போந்த நிருபணத்தால் மேற் காட்டிய வபேதசுருதிகளின் சத்யார்த்தம்வெளிப்பட டவாறறிக.

இப்படிப்பொருள் கோடலின்றி அவித்யாகல்பித நாமரூபவிகாரவுற்பத்தி விலயவசத்தால் விகாரோபஹி தஜீவனுக்குமுற்பத்திலயங்களுபசரிக்கப்படுமென்றாரே மிஸ்ரீசங்கராசாரியர் சித்தாந்தமுக் தலைகாட்டாமலொழி கதது. அன்றியும், அக்னிகணைதிருஷ்டாந்தத்தால் பேதா பேதமில ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறிமபசித்தாந்தமமைய

தெ ழிந்தது. ஸ்புலிங்க ஸ்தானீயனுக ஆத்மாவைக் கொள்ளுங்கால் ஜீவோற்பத்திக் கிடமுண்டாயிற்றே யெனின்,ஸ்ருஷ்டயநந்தரம் பரமாத்மாவினுடையவியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன்தநுவாதிகளைப்பெற்றுவெளிவந்தமையேயதுவாம். வியாபகவியாப்தியுவியாப்திதர்மங்களை விசாரித்துழி மேலாசங்கை நசிக்கையால் அக்னிகண திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவோற்பத்திக்கிடஞ் செய்வது அவைதிகமெனவறிக. ஆயின், சுருதி சூத்திரங்களில் பரமாத்மாவி னுடைய நாபியிலொருகூறு ஜீவனுயுள்ளதெனக் கூறுவ தென்னையெனின், அதுவுங்கிரஹண தோஷமேயாம். பரமாத்மாவினகண்ட வியாபகததில நாபியிலொருகூறிலெண்ணிறந்தவுயிர்களுமடங்கியிருந்து வெளிப்படுகின்றனவென்பதேயதன்கருத்தொழிய நாபியிலொருகூறு ஜீவர்களாகக்காரிப்பட்டதென்பது சர்வாபத்தமாம.பரமாத்மா ஜீவனுகத்திரியவும், திரிந்து அவஸ்தைகளான் மொத்துண்டலையவும், பின்னர்ப்பரமாத்மாவாகவேயாயவிடவு மாவசிகமும், நியாயமுமுண்டாகாமையால் நிர்மலதவாத்யநந்த தர்மங்களையுடைய பரமாத்விளிடத்தில மலபத்தாதிஹேயதர்மஸஹித ஜீவோற்பத்தியை யபேக்ஷித்தல் சர்வாசங்கதமென்க. அடுக்குப பாத்திரங்க ளொன்றிலொன்றடங்கியிருந் தெடுக்கவருங்காலெபபடி யொன்றிலொன்றுக்குற்பத்திகூற விசையாதோ வஃதேயிதற்குப்போந்ததிதரிசனமாம். ஜீவோற்பத்தியைக் கூறுஞ் சுருத்தியபிப்பிராயமினைத்தென வெளிப்பட்டமையாவினியுலகமுண்டாவதற்குப் பிரம்ஹத்தையபின்னநிமித்தோபாதானமாகக்கூறு மசங்கத்தையுமகலும்படிச் செய்வாம். "ప్రకృతిశ్చ ప్రతిజ్ఞాదృష్టాంతానుపరోధాత్" என்னுமதிகரணத்திலும் "నవిలక్షణత్వాదస్య తథాత్వంచ శబ్దాత్" என்னுமதிகரணத்திலும் "అసదితిచేన్న ప్రతిషేధమాత్రత్వాత్" என்னுமித்தியாதிஸ்தலங்களிலும் பின்னநிமித்தோபாதானகாரண

வாதத்தையும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணவாத த்யுக்திகளிதமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்திருக்கின் றனர். பின்னநிமித்தோபாதானவாதம் மேல் ஜீவோத்ப த்தி நிரஸநவியவஸ்தையால் வெளிப்பட்ட தன்றியும், (காரியகாரணங்கண் முதலுனைநிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டி ரிகைபண்ணு மவன்முதலுனை நிமித்தம், தேரின்மண்மாயையாகத் திரிகைதன்சத்தியாக, வாரியன்குலாலனுய்நின்றாக்குவனுவிதனமெ ல்லாம) என்னுந் திருவாக்குண்மையானு நிலையுதலமை யும். அபின்னநிமித்தோபோதானகாரணவாதத்தை ய டிக்கின்றோமென்றாரம்பித்துத் தீக்ஷிதாவர்கட்குப் பின் னவாதத்துடன் அபின்னவாதமுமங்கீகாரமென்றதென் னையெனின், குளிர்ந்தபூமியில வித்தொன்றை யிட்ட போது அதினின்று மங்குரம்வெளியாமாறு சத்திமா ஞகிய பரசிவபூமியில் மாயையாகிய வித்தினின்றுமங்கு ரமபோன்ற வுலகுதிகருமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தம். பூ மியினின்றும்அங்குரம் வெளிவந்தமையினங்குரத்துக்க பின்னநிமித்தோபாதானம்பூமியோாயிட்டு.பூமியில்அத றகுவேறாகியவித்தில்வழியங்குரம் தோன்றுமையால் அ ங்குரத்துககு விதசேயபின்னோபாதானமாகிப் பூமியிற கொண்டவபின்ன நிமிதநோபாதான காரணவாதஙசித் தது. இந்தத்திருஷ்டாந்த நிரூபகத்தால ஜகத்துக்குக் கேவலம் அபின்னநிமித் தோபாதனங கூறுமவிவேகி கள் கூற்றுமடியோடே சாய்ந்தது. மேலபிப்பிராய கிரஹணமின்றி வேதத்தில் கேவலம் அபின்ன நிமி ததோபாதானமே கூறப்பட்ட தென்னுந் துர்வாதம் பறந்தொழிந்தமையால் வேதத்திற்கூறியபடி ஜகத்துக் குபாதானம் மாயையெனவும், பிரம்ஹமெனவுஞ் சி வாகமங்களுங் கூறிவரு நட்பமறியாமல் சிவாகமம் கே வலம் பின்னவாதங் கூறுகின்றது என்று விபரீதம்பே சித்திரியு மவ்விபசாரிமகனர்க் கின்னும் [illegible] ப்பாம். அங்குரம் வித்திலுண்டாயிற் றென்றாலும். பூமி

பிறுண்டாயிற்றென்றாலுமெப்படிச்சாமஞ்சஸமோ,வப்படியே யுலகம் மாயையிலுண்டாயிற்றென்றாலும், பிரமத்திலுண்டாயிற்றென்றாலு நிலையுதல் பெறும. இரணடுக்கும் பொருள் வேறுபாடுள்ளபடியேயன்றோ சித்தாயுள்ளசிவத்தையுமசித்தாயுள்ள வுலகத்தையு ேநாகிஉண்மைகோடல் பெறும். இவ்வுண்மையையுணர்ந்த பெரியோர் (உலகவனுருவிற ெறான்றி யொடுங்கிடும்) எனவும, (உயிரவையொடுங்கிபினனு முதபபதெனறவனபால்) எனவுங கூறியிருப்பதுஞ் சான்றும. இனனும, உலகவனுருவிறறோன்றியொடுஙகுமெனை வாதுளாக மததிறகூறியதுமே சாலும். இந்தவிசாரததால, அபினனநிமித்தோபாதானவாத மௌபசாரிகமாய வேதஙகூறு முண்மையையே பாஷ்யகாராதிகளவிரிததோதியபடியாம். அனறெனில், "[illegible]" என்றதேதயாதி ஸ்தலஙகளில் ஜீவோற்பத்தியை நிஷேதிததிருபபது விரோதிககும். இதுநிற்க, "[illegible]" என்னும் மூன்றுசூத்திரஙகளில முதல சூததிரம பிரமேயவிஷய மாயிறறு. மூன்றாவதுசூததிரமபிரமாணவிஷயமாயிறறு. பிரமேய பிரமாணஙகளொழியவே பிரமாதருவுக்கிடம் வேண்டுகையா லதுவே மதயசூத்ரமாகியவிரண்டாவது சூத்திரமாயிற்று. ஜந்மாதிஸூததிரததில் ([illegible])எனவாறாவது வேறறுமையுள்ள சபததததுக்கு ஜீவபரத்துவமே ஸ்தாபிககப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னுஞ்சீவனுடைய தன்மையை விரிக்கில், "[illegible]" என்னும் ஸ்தலத்தில் ஜநநமரண விகாரங்கள் தேகத்துக்கேயன்றிசீவனுக்கில்லை யென்றுசொல்லிய படியாலும், "[illegible]" என்னும் வசனப்படித்தேகத்தினுக்தரோசந்தி யுண்டாவதுபோற் றன்னிட முண்டாகாமையாலும், மோக்ஷத்திலுமவிகாரியாயிருப்பதாலுஞ்

சேவனுக்குற்பத்தி லயங்கள்கூடவே கூடாது. இவ்வுண்மையிரல் ([illegible]) என்னுஞ்சுருதியும் பிரமதேருவையே காட்டவெழுந்ததாயிற்று. பிரமேயத்திலைம்சமாகப் பிரமாத்ருவைக்கொண்டு குறைத்துக்கேவலம், அபின்னநிமித்தோபாதானவாதத்தாலழார்கிற்கு ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யாவலம்பகரேயன்றோ வேதபாஹ்யராயினரென்பது மேல்விசாரத்தாற் றீர்மானிக்கப்பட்டது? இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களைவர்ணிப்பதிலெப்பிரபந்தம்வளருமென்றேயிவ்வளவில் விடுத்தாம். இன்னஸத்தியர்ாத்தங்களையெல்லா மறியும்புண்ணியமின்றிச சிவாகமங்களை வேதபாஹ்யம், வேதபாஹ்யமென்றுகூபமண்டூகத்தைப்போறகத்தி நிந்தைசெய்துவருமக்குடிகேடர்பெருவஞ்சனைகள் கேடுண்டுபோக வின்னுஞ்சிலநியாயங்களெடுத்திசைபபாம். சைவாகமமானது உளர்த்துவஸ்ரோதஸ்ஸு எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸு எனவுமிரண்டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சூதசமஹிதையிற் படிககபபட்ட படியால் அதஸ்ரோதஸ்ஸு என்னும் வாமபாசுபதத்தைக்கழிததேயன்றோ "[illegible]" என்று ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் பிரஸ்தாபித்து ஊர்த்துவஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்தனர்? இதனால், தக்ஷிணபாசுபதமாகியசைவஸித்தாந்தம் வைதிகமும், சிஷ்டஜனபரிக்ருஹீதமுமாகுந்தன்மையுண்மையால், பாஞ்சராத்திரவைகானசமெனவிரண்டாகப்பிரிந்து முழுதும் ஹேயமாகிக் கர்மபக்தியோகஞானங்களென்னு நான்குசாதன விஷயங்களிலும்வேதவிருத்தத்தையே பயக்கும் வைஷ்ணவசித்தாந்தமேயன்றோ அநுமுக்ஷுஜனப்பிராப்யபதமாகத்தக்கது? "[illegible] [illegible]" என்னும்வசனமானது பாஞ்சராத்திரவைகானசர்களென்னுஞ் சகல [illegible]

லேயும் பொதுவானே பிடித்துக்கொண்டமையால் "ஈ ... " எனவப்பேதையார்காட்டிய வசன த்துக்கு வாமபாகபதத்தை யாமொப்புக்கொடுத்தது போல், வேறுவிதத்தால் பரிகாரந்தேடிக்கொள்ள வழி யில்லை. (ఈప్సుమద్రాంకితం)என்பதை வேறொருவர்மேற்போ ட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக்கொளளக்கூடாமையால் வா மபாகபீதாசாரஙிஷ்டமாகிய சூலடமருகசின்னதாரண ங்களைப்போலவே சக்கிராங்கனவைபவமும் பரித்யாக மேபெறும். இதன்ல சூடுண்டு திரியும் பட்டிமாடுகளா கிய பாஞ்சராத்திரிகள்தம்மைவைதிகரென்ப் பிரமைகா ட்டித்திரிவதுசெல்லாது! செல்லாது!!

இதுநிற்க, "నారాయణాద్బ్రహ్మాజాయతే" என்னுஞ்சுருதி யால்நாராயணனுககே பரததுவம சித்திததது்என வக்க போதிராயாமகிமைபாராட்டினர். இது, (సర్వతాద్బ్రహ్మాజా యతే)எனவும், (వసుదేవాత్బ్రహ్మాజాయతే) எனவுஙகூறவருமம மாத்திரத்திலொழியுமென்க. இதனுண்மையைஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரியசுவாமிகள் செவ்வனேதமது முதறபாகத்தில விளக்கியிருத்தலேபோதும். இன்னும், "అంతర్బహిశ్చతత్సర్వం వ్యాప్యనారాయణస్థితః" என்னும்வாக்கியததால்நாராயணருக கேயுள்ளும் வெளியும்வியாபகம் சித்தித்தமையாலவரே பாதத்துவமென்றறியததக்க தென்றனர். (యోవేదాదౌస్వరః ప్రోక్తో వేదాంతేచప్రతిష్ఠితః। తస్యప్రకృతిలీనస్యయఃపరస్సమహేశ్వరః) என்னுஞ்சுருதியைப் பார்ததாலவாஹங்காரமடங்கும்! அடங்கும்!! பிரகிருதியில் பற்றினவாபுருஷராகியநாரா யணரென்பதை(వాసుదేవఃపరఃప్రకృతిః) என்னுஞ்சுருதிவச னங்காட்டுகையாலும், "ప్రకృత్యవచ్ఛిన్నతయాపురుషత్వంపునశ్చ తు" என்னும்ஸாஸ்வதிராஹஸ்யோபநிஷத்வசன பரி பாலனசக்தியாலும் (యఃపరస్సమహేశ్వరః) என்னு முன் னையா நாராயணபரமாயுள்ளவர் பரம்சிவனே யெ

என்பது ஆக்ஷேபமின்றி ஸித்தித்தது. ஆயின், பிரகிருதி லீனருக்கு வியாபகங்கூறுவது அசப்யமெனின், ஜகத்தையபேக்ஷித்து அவர்வியாபகத்தாமாதென்க. ஜடமாயுள்ள ஆகாசத்துக்குமே யன்றே யுள்ளும்வெளியும் வியாபகங் காணப்படுகின்றது? அங்ஙனமாக, இதம்சரான நாராயணருக்கு வியாபகத்வம ஸித்தியாதென்பது யாண்டமையும்? அவருக்குப்பரரான சதாசிவமூர்த்தியைசசாட்சாசசின்மாத்திரமென்னுமிதரசுருதியையுமின்னுதகரிப்பாம. "త్రిషుధామసుయద్భోజ్యం భోక్తా భోగశ్చయద్భవేత్। తేభ్యోవిలక్షణస్సాక్షీచిన్మాత్రోహంసదాశివః" என்னும் வசனத்தால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலு மெது புஜிக்கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எதுபோகமோ, அவைகளுக்கு விலடசணமும், சாட்சியும், சின்மாத்திரமுமான நான்சதாசிவன் என வெளிப்பட்ட தன்றியும், "శివమద్వైతంశాంతంచతుర్థంమన్యంతే" என்னும்வசனத்தால் சிவனை அத்வைதரும், சாந்தரும், துரியருமாகப்பெரியோர்களறிகின்றனர் எனவும், "శివఏకోధ్యేయశ్శివంకరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య" என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகலமானவற்றையுந்தள்ளிவிட்டுச்சிவமென்னுந்தன்மையான் மங்களத்தைசசெய்கின்றசிவபெருமா னொருவரோதியானஞ்செய்யத்தக்கவர்எனவும்பெறப்படடது. இந்தவாக்கிய விதங்களால் நாராயணர் தன்மையும், அவருக்குப் பரரான சிவபெருமானுண்மையும் பரிபாகிகள் கண்டுணராமற்போகார்.

இனி, "క్షరంప్రధానమమృతాక్షరం హరః క్షరాత్మానావీశతే దేవ ఏకః" என்னும்வாக்கியத்தில் ஹரசப்தத்துக்குப் பரமசிவனென்று பொருள்கொண்டு சிவகீதையிலப்பாருசராத்திரபுமான் புத்திசெய்திருக்கின்றனர். உண்மைக[illegible] தனைச் யோசிக்கில் க்ஷரமானது ஸாங்கியருடைய[illegible] பட்டபிரதானம். அமிருதமான அக்ஷரமான[illegible]

ன்னும் புருஷன். இரண்டுக்கு மொருதேவனீசனுகிரு னென்னுமிதில் (ஈச) என்னுஞ்சப்தந்தானே சிவபரமா குமேதவிர வேறொன்றுமாகாது. புருஷபரியாயமான ஹரசப்தம் மேலிடத்தினிரூபித்தபடி நாராயணபரமா மாகுமேதவிர வேறில்லை. அல்லது திரிமூர்த்தியந்தர்ப் பூதரான வுருத்திரவாசகமாவதிலுங்கேடின்றித் திரிமூர் த்தியுத்தீர்ணரான மஹாதேவரிடத்தின் மாத்திரம் அதை ப்பிரகிருதோபயுக்தமாகச சமர்த்திப்பதுகூடாது. இன் னும் விரிப்பிற்பெருகும.

இங்ஙனநிற்க, "ఏకాపంశో [illegible]" என்னுஞ்சுருதியால் சகலசேதனங்களையும் பசுக்களெ ன்றுசொல்வது கூடாதெனவும், மாடு, குதிரையிவைக ளொழிந்த மற்றவையெல்லாம் பசுக்களல்ல வெனவும், மேல்சுருதியால் இருகால், நாற்கால்சீவன்களே பெறப படுகையால் பாம்பு, வண்டு, சிலந்தி, செய்யான்முதலிய காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால், பலகாலுடை யனவுமாகிய ஜீவன்கள பசுவாதலிற்ற விரந்தனவென வும, (இது பசுசப்தம் யாகாதிகளுக்குபயுக்தமான ரூபசுவையும், ஆடுமுதலான நாற்கால் பசுவையுமேகாட்டுகிற தென்பதே பெறப படும்) எனவுமப்பரம பாஷண்டியார் பிரசங்கித்தனர். சிவாகமசங்கேதமாகிய பசுசப்தமான துவைதிகமாகா தென்றுதாபிக்கவந்த வத்தடியாம்பிள்ளையார் நாலுகா லுடையனவாகிய மாடுகுதிரைக ளொழிந்தவை பசுக்க ளாக மாட்டாவென்று சொல்லத்துணிவதன்முன்னர் முதற்சுருதியில் நாலுகாலுடையனவோடு இரண்டுகா லுடையனவும் பசுக்களாகுமென்று பெறப்பட்டதற்கு என்னசமாதானந் தேடிக்கொண்டனர்? இவ்வளவுசுண் டைத்தனமாய்த் தலைகீழிடறிப்போகவந்த தென்னபுது மை? மேற்சுருதியிற்பெறப்பட்டவிருகால்நாற்கால் சீவ னகளையன்றிக்காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால்,

பலகாலுடையனவுமாகியஜீவன்களனைத்தும் பசுக்களல்லவென்றுசுருதியிற்சொல்லப்பட்டாலொழியவப்பெரும்பேதையார்கூற்றுப்பெருமைபெறுதென்க. (బ్రహ్మాదిస్తంబపర్యన్తాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాత్ దేవేశః శివః పశుపతిః స్మృతః" என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பதியாகியமஹேசுவரர் பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தங்களாகியபசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாற்கட்டிக் காரியங்களைச செய்விக்கின்றார் என்று பெறப்படுகையால் பசுவர்க்கமிவையென்று வெளிப்பட்டது. மேல்வசனத்தால் ஸ்தம்பமீறாகப் பசுக்கள் வெளிப்படலால் காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்காலுடையனவுமாகிய ஜீவன்கள்பசுவாகாவென்னும் பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! இன்னும், மாடுகுதிரைகளொழிந்தமற்றவை பசுக்களாகாவென்றுகூறியதை மறந்து யாகங்களுக் குபயுக்தமானநரபசுவையும், ஆடுமுதலான நாற்கால் பசுவையுமே காட்டுகிறதெனவுடனேபிதற்றியதென்னமடமை? மாடுகுதிரையிரண்டையுமேபசுக்களெனத்தாபிக்கவெழுந்து தம்மையறியாமலேயவற்றோடுநரனையும், ஆட்டையும் பசுக்களெனவங்கீகரித்தனராகையால் அவர் தொடுக்கவந்தவீண்வழக்குத் தோல்வியடைந்ததென்க. இதனால், மேற்போந்த சுருதிவாக்கியத்தைக்கொண்டே சிவாகமஸங்கேதப்படியே சர்வசேதனங்களும் பசுக்களென்று சொல்லப்படுமென்பதே காட்டப்பட்டது.

இனி, "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" என்னுஞ்சுருதியால் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு ஸர்வசேதனபசுபதித்வஞ்சித்தியாதென்வும், திரிபுரதகனஞ் செய்யவேண்டிச் சிவனைத்தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபோது சிவன் அவர்களைக்கூலி கேட்டனரெனவும், அதற்கவர்களுங்கூலியுடையகூலியைக் கேளுமென்றவுளவில் உலகத்திலுள்ள ஞானங்களுக்கெல்லா மென்னையே கட்டவுளக

ருக்க வைதிகமான ஹிம்ஸைகளின் மாத்திர மென்னை யொழியப்பசுஹிம்ஸை செய்யாநிற்பது என்னையெனப் பிரசம்ஸித்து அதனையுமெனக்கே கொடுத்துவிடவேண்டியதொன்றே நான்விரும்புங் கூலியென்று பெற்றுக் கொண்டனரெனவும், அதனால் யாகங்களிற்கொல்லப்படும்பசுக்களுக்கும் யஜமானனாய்விட்டானுருத்திரனென் பதைத்தேயன்றோ மேல்சுருதி வாக்கியங்காட்டுகிறதென வும் பேரிழவெடுத்தனர்.

சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்கையில் அவர் திருக்கரத்தில் நாராயணர் அம்பாகச்சமைந்தபடியையூகிக்கில அம்பு அசேதனமாயுள்ளதொருபொருளும், அதை யெய்பவர் சேதனருமாகிய வுண்மைவெளிப்படும். அசேதனமாகிய அம்பானது எய்யும்வாகையின்னன்றுமகன்றால் அசையவுஞ் சத்தியற்றுக்கிடக்குமே லன்னஜடதவப்பிரகாசரூபஹிதமாகிய அம்புவடிவமாகிய விஷ்ணுவைச்சர்வசேதனசேதனங்களையுமசைக்கின்றவருமசைப்பிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமானோடு சமானதிகங்களால் பரதத்துவப்பொருளென்றுநாட்ட முயலுவது என்னபேதமை? பசுக்கள் பாசத்தைநோக்கச் சேதனமும், பதியைநோக்க வசேதனமுமா மென்னுமுண்மையைச் சேதனராகிய நாராயணர்பதியாகிய மஹேசுவரர் கையிலம்பாகி யசேதனமாகிக் கிடந்தமையே சாட்சிகூறும். விஷ்ணுவுக்கே யிந்தக்கதி வருமாயினேனைய பிரமனாதியர் தன்மையை யாம் பேசவேண்டியதின்றாம். சிவபெருமான் இரதிகரும், நியாமகருமாவதறியாது அவரிச்சைவழியியங்கற்பாலாரும், இயங்கற்பாலனவுமாகிய சாரதியாகிய பிரமனையும், நாரியாகியசேஷனையும், குதிரைகளாகிய வேதங்களையும், இரதமாகிய பூமியையும், தனுவாகியமேருவையும், பாணமாகிய விஷ்ணுவையு [illegible]சத்திலவரோடுசாம்யாதிகங்களுடையவரும்,

உடையனவுமாகக் கூறவிசையும்? இவர்களைச்சிவபெரு
மான் திரிபுரதகனஞ் செய்வதற்குக் கூலி கேட்டனெ
ரென்பது எங்கேபெறப்பட்டது? திரிபுராதிகளைகெச
யிக்க மாட்டாமல் விஷ்ணுவாதி சேதனர்கள் பட்ட
பாட்டைப்பாரதாதிகளிற் பரக்கக் காணலாமே! ஆயி
ன் வேதத்தில் பசுபதியென்னும் வாத்தைத்தேவர்கள்
சிவனுக்குக் கொடுத்தாகளென்னு மாசங்கையுண்டே
யெனின், விஷ்ணுவாதி சமஸ்ததேவர்களும் சிவபெரு
மானைத் திரிபுராதிகளுககளுசிச சரண்மடைந்த காலயி
ல் அதுவே தக்கசமயமெனக்கொண்டு சிவபெருமான்
அவர்களைநோக்கி (స్వతస్సిద్ధం పశుత్వాం యుష్మాకం పశుతాశివ)
என்னும் வசனத்தால் (ஹே விஷ்ணுவாதிகளே!) எனக்
குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப்பசுத்வம்
ஸ்வபாவமுமாகுமென்றுகூறிநீங்கள்ஸ்வதந்திரஹீனரா
கிய பசுக்களென்பதை யின்று வெளிப்படுத்தாவின்றீ
ர. பசுககளாகியவுஙகளுக்குப பதேபதே அஹங்காரமே
லீட்டால் நானேபதி நானேபதி யென்னும் விபரீதஞ்
சனித்துநீங்களழியவருவதுஞசகசமாகையாலன்னஸ்வ
தந்திரதைை யிநத வவசரத்தில் நீவிரடங்கலு மெமக்கு
அர்பபணம புண்ணி விட்டாலன்றி நீங்கள் பிழைக்கமா
டீர்கள் என்றுபேசினர். அப்போது சமஸ்தமானபே
ரும் ஹேபசுபதி! எங்களைக்காத்தருளும் என்று முறை
யிட்டு ஒரே படித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பசுபதி
த்வத்தையும், தங்களுக்குப் பசுவத்தையு மொப்புக்
கொண்டனர். பதிகளல்லாத தங்களைப் பதிகளென்று
தனித்தனி யொவ்வொருவருங் கொண்டிருந்த ஸ்வதந்
திரத்தையேயன்றோ வந்தவசாத்திலுள்ளபடியே ஜதி
யாகிய சிவனிடம் விஷ்ணுவாதிபசுக்கள் அர்ப்பணம

பிரமாணத்தாற்போதரும். எல்லாமர்ப்பணஞ் செய்த பின்னரும்மிடருறக் கூட்டலென்றது தற்போதசேடமிருத்தலுமொழிய வேண்டியென்க. இப்படியேயன்றோ தேவர்கள் பசுபதித்வத்தைச் சிவஞானார்ப்பணஞ் செய்துவிட்டதற்கேற்பத் தங்கள்பசுத்வ நாமத்தையே பிரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகத் தமக்கென வொருசேட்டையுமின்றியொழிந்த பாணம், தநுஸ்ஸு, சாரதி, நாரி முதலிய ரதாங்கங்களாகச் சமைக்கப்பட்ட பின்னருஞ் சேடித்திருந்தவன்றோ தற்போத நிவிர்த்தியைநாடியப்படிச் சமைந்தவரானலொரு பிரயோசனமுந் தமக்கு வேண்டாமையைக்காட்டுவாராகிச் சிரிப்புமாத்திரத்தாலந் திரிபுரங்களைத்தகித்துவிட்டு அந்தரங்கசத்ராஹத்தையுங் கெடுத்துவிட்டனர்? சிவபெருமான் இரதிகரானமையால பசுபதித்வமும், விஷ்ணுவாதிகளபாணமும், சாரதியுமே முதலாகச் சமைந்தமையால் பசுத்வபாசத்வங்களுமே சித்தித்தது. இதைமாற்றியெவ்வித விந்திரஜாலம்பண்ணினாலுமென்னே? வேதமிருந்தலூரில் குடியிருந்தற்பாத வெறித்தாருக்கன்றி யவையேனையோர்க்குப் பிரயோஜனமாகாது! ஆகாது!!

இதைவிட்டு யாகங்களில் கொல்லப்படுகிற பசுக்களுக்கும் எஜமானனாகிற வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டமையால் பசுபதியென்னும் பெயரைச் சிவபெருமான் தாங்கினரென்பது சர்வாவைதிகமெனக. அதவாகொண்டபோதும், விஷ்ணுவைப்பசுவாகக்கொண்டு தேவர்கள் சிவப்பிரீதியாக யாகஞ்செய்தாரகளென்னுஞ் சுருதியால் யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவாகிய பசுவுக்குமேயன்றோவவர் பதியாயினர்? பாசுபதோபநிஷத்தில், "స్వతశ్శివః పశుపతిస్సాక్షీ సర్వస్య సర్వదా సర్వేషాంతు మనస్తేన ప్రేరితం నియమేనతు" என்னும் வாக்கியத்தால் சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியாயுமிரு

க்கின்றனர். சகலருடைய மனசும் அவராலேயேநிய மமாக வெங்கு மேவப்படுகின்றது என்று பெறப்பட்டது. இன்னும், "బ్రహ్మవిష్ణ్వింద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాద్దేవేశః శివః పశుపతిః స్మృతః" என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான சமஸ்தமானபேரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகிய பரமேசுவரரொருவர்தாமே பதியெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இப்படிவிஷ்ணுப்பிரம்ஹாதிகளே பசுக்களென்னு முண்மை வெளியாவதறியாது பசுசப்தம சர்வசேதன சாமானியமாதல கூடாதெனவும், சிவபெருமான் சர்வசேதனபதியாகாரெனவும் ஆருயில்லாதவூரில் அசுவமே தஞ்செய்வது எங்ஙனந்தகுமெயடுக்கும்? மேலசுருதியா லும், புராணவசனத்தாலும பசுபதியான சிவபெருமானை சர்வசாடசியாகச்சொலலியிருத்தலறியாது ஜீவைகதேசபதித்வத்தையே "త్వం రుద్రః పశూనామధిపః" என்னுஞ்சுருதிகாட்டிறதென்று பிதற்றிய சோம்பேறிவாதஞ் சோர்ந்துவிட்டதெனக. ஆதமாநேகருகருமாதநிரம பதியாயுள்ளவா தமகன்மயிரவதாரமாதமியாகிய கிருஷ்ணரொருவரோ வெனறற்நதடயங்க கிடபபாராக.

இதுநிற்க, "జ్ఞాత్వా దేవం సర్వపాశాపహానిః" என்னுஞ்சுருதியாற்பெறபபட்ட பாசசப்தம சிவாகமஸங்கேதபாசத்திற்பொருளாகாதெனவும, "జ్ఞానసంభవధ్యానాభ్యాసాత్పాశవిహానిః" என்னுஞ்சுருதியில் பக்தியோகத்தால் பாசவிச்சேதஞ் சொல்லுகையால அந்தப்பாசம் ஸம்ஸாரபாச மாகுமன்றிக் குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய ஹௌத்திரியால் தகிக்கப்படுகிற சிவாகமஸங்கேதமாகிய மலமாயாகர்மபாசமாகாதெனவும், தியானயோகத்தாற்கழியுமென்ற வைதிகசங்கேத பாசத்தைச்சிவாகமசங்கேத பாசமென்றகாலையில் தீக்ஷையால் பாசங் -ழியுமென்ற சிவாகமத்துக்குப் பங்கமுண்டாகிறதென

வும் பரிந்துபரிந்தழுதார். மேல்காட்டியமுதல்சுருதியில் (சர்வபாசாபஹாரிஃ) என்றுசர்வசப்தமிருத்தலால் அப்பேதைமகனார் காட்டியபடி ஸம்ஸாரபாசமெனக் கொண்டகாலத்துஞ்சிவாகமஸங்கேதிதபாசஞ்சிதைந்திலது. வைதிகர்தாமென்னை, அஞ்ஞானமென்றும், காமாதிஹ்ருதயக்ரந்தியென்றும், அவிவேகாதிகளென்றும் பாசத்தை யநேகப்பிரகாரமாய்ச்சொல்லுகையால் மலமாயாகர்மசங்கேதித பாசம்மாட்சியே பெற்றது. ஸம்ஸாரபாசமென்றமவர்க்கவசசண்டிமகனார்க்கு அதுகாரியபாசமாகக்கொள்ளவருகையில காரணபாசமொன்று தீதற்குமுன்னரோ விரும்பவருகையா லக்காரணத்தைப் பாசமென்னுமபரிபாஷையால்வேதங்கூறுமென்பது விதண்டாவாதமெனக, ஸர்வமென்னுஞ்சொல்லால காரணகாரியங்களெல்லாமென்பதேயன்றோ மேலோர்கொள்ளாநிற்பர்? பாசவிச்சேதம் தீக்ஷையாலன்றியுண்டாகாதென்னுஞ்சிவாகமஸித்தாந்தம் மேலிரண்டாவது சுருதியாற்கெடுமெனவுரைத்தவக் கேடுகெட்டசமுதைராயர்க்குஎவ்வளவென்றுநான் புத்திசொல்லலாம்? "பலவிதமாசான் மோசனத்தானபண்ணும்படி நயன ருள்பரிசவாசகமானதமு, மலதில்சாத்திரயோக மௌத்திராதியரோமுளவவாதினௌத்திரியிரண்டுதிறமா,யிலஞானக்கிரியை யெனஞானமனத்தாலியற்றுவஞ்கிரியையெழிலனட மண்டலாதி, நிலைவிதது செய்தல் கிரியாவதிதானின்றாரிர்ப்பீஜசபீஜமெனவிரண்டாகிநிகழும்." என்னுமிந்தவசனத்தால்பாசமோசனமுண்டாகும்வகைக்குத்தீக்ஷாபேதமநேகப்பிரகாரமாயிருக்குமெனவும், அவை நயனதீக்ஷை, ஸ்பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானசதீக்ஷை, சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை, ஔத்திரிதீக்ஷை முதலனந்தமாயிருக்குமெனவும், அவற்றுள், ஞானதீக்ஷை, கிரியாதீக்ஷையெனவிரண்டாகவௌத்திரிபெறப்படுமெனவும், மனத்தாற்செய்யப்படுவது ஞானதீக்ஷையும், குண்டமண்டலாதிகளிற்செய்வது கிரியாதீக்ஷையு

மெனவும்,இவற்றுள்கிரியாவதி ஸபீஜநிர்ப்பீஜங்களென வெளிப்படுமெனவும் பெறப்பட்டது. இந்த ஆப்தவசனத்தால் சிவஞான விசாராதிசயத்தால் பாசந்தகிக்கப்படுமென்றசுருதியால் சிவாகம ஸித்தாந்தங்கெடுமென்றுபுலம்பிய சிரிப்புண்டவாசகம்சிதைவுண்டுபோயிற்றென்க. குண்டமண்டல மிட்டுச்செய்வதே சிவதீக்ஷையெனவும்,வேறுபிரகாராந்தரங் கிடையாதெனவுங் கொண்டிறுமாந்தெழும்பிய வக்குண்டகத்தலைவர் சைவசமயாசாரியமூர்த்திகள் நால்வருக்கு மெந்தக்குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய தீக்ஷைசெய்யப் பட்டனவென்பதைச சற்றேநிதானித்தியூகிப்பாராக.அவர்க்குச் சிவபெருமான்செய்தருளிய தீக்ஷைகள் வேதாகம நிஷ்டமென்பது வேதவேதாந்த பாரககசிலராகிய மேலோர்துணிபென்க. இந்தவுண்மை விசாரததால் வேதத்திற்பெறப்பட்ட பாசம சிவாகம ஸங்கேதிதபாச மாகாதென்னும் வெறிமுண்டையார்க்கு நலலவடிபபோடு விருந் தளிககபபட்டதென்க.பாசமஎன்பது மூலமலத்தையேபற்றுகையால் அதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசவிச்சேதமும அப்பாஞ்சராத்திரப் புலையர்க்கிலலையென்பதும் மேல்விசாரத்தாற்பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், அப்படுபாவியர்மதத்தில் பாசமென்னும் வைதிகபரிபாஷை மூலமலத்திற்குரையாமையால தந்நிவிர்த்தியைப் பயவாத சம்பந்தத்தாலதனம்சமாகிய ஸம்சாரபாசநிரோதமுண்டெனத்தாபிக்க வெழுதலெங்ஙனங்கூடும்? எவ்வகைப்பட்டபாசமு மம்மதத்தி லொழியவிடமுண்டாகாமையாற்பாசத்திலேதானே சிக்குண்டு அலமந்து வருந்தும் புழுப்பிராயர்களாகவே யாண்டுமவாழிவதேயன்றி வேறு ஒருநலத்தையும் அடையாரெனபதேசித்தம்! சித்தம்!! இன்னும்விரிகிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, "𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿" இத்யாதிசுருதியைப்பஞ்சசிவமூர்த்தி பிரதிபாதகமென்று கொள்வது

பிழையெனவும், அதுதைத்திரியத்தில் நாராயணமென்னும் ஸமாக்யையையுடைய பிரகரணத்திலோதப்படுவதால் அதவா பஞ்சருத்ர மூர்த்திபரமெனக்கொண்டகாலத்தும் பிரகரணபலத்தாலும், ஸமாக்யாபலத்தாலும நாராயண விபூதித்வமே யாண்டுஞ்சித்திக்கு மெனவும, இவ்வுண்மை ஸ்காந்தத்திற்பெறபபட்ட ஸ்ரீராமகீதையில் தாசரதிவிஷயமாக வுபபிரம்மஹணஞ்செயயபபட்டபடியே விளஙகலால் சத்யோஜாதாதிமந்திரஙகளெலலாம் நாராயணைகபரமாகவே நாட்டபபட்டனவெனவும், ருத்ரன்பண்ணின் சைவாகமத்தில ஆசுரப்ரகிருதிமோகனார்த்தமாகக்கொண்ட தன்னுடைய ரூபங்களுககு நாராயணருடைய நாமஙகளிற சிலவற்றையிட்டுக்கொண்டு வஞ்சித்தானெனவுங் கைகொண்டவனைமனமபோனபடிகெகலலாங் கூசாதெழுதிவிட்டனர்

இந்தவண்ணூரககழைதயை வாய்மேலடித்து அதன் பெருங்கூசசலையடக்குவாம. சதயோஜாதாதிமந்திரஙகளைப் பஞ்சப் பிரம்ஹ மந்திர மென்றும், பரமேசுவரனுடைய பஞ்சமுகங்களுக்கே யம்மஹாமந்திரநாமங்களுரிமையென்றும், அந்திருநாமங்களையுடைய சதாசிவமூர்த்தியே பஞ்சப்பிரமஹமூர்த்தியென்றும் வேதமறிந்தவைதிகஸிரேஷ்டரனைவருமாசரித்து வருகின்றனர். நூற்றெட்டுபநிஷத்தில் பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷதெதனவொன்றுபிரகாசித்தலாலதனடியாகவே மேலுண்மையைவிளக்குவாம். அதில், "అవస్థాత్రయాతీతంతురీయంబ్రహ్మసంజ్ఞితం। బ్రహ్మవిష్ణ్వాదిభిస్సేవ్యం సర్వేషాంజనకంపరం। ఈశానంపరమంవిద్యాత్ప్రేరకంబుద్ధిసాక్షిణం। ఆకాశాత్మకమవ్యక్త మోంకారంసర్వభూషితం। సర్వదేవమయంశాంతం శాంత్యతీతంస్వరాద్బహిః। అకారాదిస్వరాధ్యక్ష మాకాశమయవిగ్రహం। పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృహత్। పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితం। స్వమాయావైభవాత్సర్వం సంహృత్యస్వాత్మనిస్థితః। పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వ

తేజసా। ఆద్యావంతేచ మధ్యేచ భాసతేనాన్యహేతునా। మాయయామోహితాశ్శంభో ర్మహాదేవంజగద్గురుం। నజానంతిసురాస్సర్వే సర్వకారణకారణం" என்றற்கேருடகத்து வாக்கியங்களால ஜாக்கிரமுதலான மூன்றவஸ்தைகளுக் கர்த்தரும், துரியரும், பிரம்மமென்று பேருள்ளவரும், பிரம்ம விஷ்ணுவாதிகளால் சேவ்யமானரும், சகலருக்கும் ஜநகரும், பரதத்துவமானவரும், புத்திகளுக்கு ஸாக்ஷியாயுள்ளவரும், சகலமாயும் மேவல்செய்விக்கின்றவரும், பரமருமான ஈசானனையே யறியாததனால். ஆகாசஸ்வரூபரும், அவ்யக்தரும், ஓங்காரஸ்வரூபரும், உதாத்தாதிஸ்வரத்தால பூஜிக்கப்பட்டவரும், ஸர்வதேவமயரும், சாந்தரும், சாந்திகர்த்தரும், ஸ்வரத்துக்கு வெளியிலகாரமுதலான ஸ்வரங்களுக்குத்பத்தியும், ஆகாசமயமான தேகமுள்ளவரும், ஸ்ருஷ்டிமுதலான பஞ்சகிருத்யங்களுக்கு நியமனஞ் செய்கின்றவரும், பஞ்சபிரம்ம ஸ்வரூபரும், பெரிதானரூபமுள்ளவரும், பஞ்சரூபமாகின்ற பிரம்ம ரூபங்களாகும பிரம்மாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களையுந் தம்மிடத்திலுபஸம்ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாகவிருக்கின்றவரும், தமது மாயையின் வைபவத்தால ஸர்வங்களையும ஸம்ஹரித்துத் தமக்குத்தாமே பிரகாசிக்கின்றவரும், பிரம்மஸ்வரூபங்களாகும் பஞ்சமூர்த்திகளுக்குக் கர்த்தருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே யந்தப்பரமேசுவரர் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். ஆதியந்தமத்தியத்திலுந் தமக்குத் தாமே விளங்குகிறாரே தவிர வன்னிய காரணத்தால் பிரகாசிக்கின்றவரன்று. தேவர்களனைவரும் சம்புவின்மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வகாரணங்களுக்குக் காரணருமான மஹாதேவனை யறிகின்றாரில்லையென்று பெறப்பட்டது.

இன்னும், "సర్వప్రపంచాత్మకంబ్రహ్మ త్వంచబ్రహ్మాత్మకత్వతః। సం చబ్రహ్మాత్మికాందేవ్యం యోధిబేభక్తిభావతః సప్రపంచాత్మకామాత్యభాసతే

పంచధా స్వయం। ఏవముక్త్వా మహాదేవో గాలవస్య మహాత్మనః। ప్రపంచ
కారణే త్రైవ సోంతర్ధానమగమత్స్వయం” என்னும்வாக்கியங்களா
ல சர்வத்தையும் பஞ்சஸ்வருபமாக வியாபித்தகத்து ப
ஞ்சப் பிரம்ஹ வித்தையை யெவன பக்தியுடனப்பி
யசிக்கின்றானோ வவன்பஞ்சரூபத்தை யடைந்து பஞ்ச
விதமாக வெப்பொழுதும் விளங்குகிறான். இப்படிம
ஹாதேவர்காலவருக்குபதேசித்தபின்னரவ்விடத்திலே
தானே யந்தர்த்தானமாயவிட்டார் என்றுபெறப்பட்ட
து. மேல்வாக்கியங்களில சிவபரியாயநாமங்களால் பஞ்
சபிரம்ஹமபிரகாசிப்பதாலும, பிரமருவிஷ்ணுவாதிக
ளுக்குஞ்சேவ்யமானதொன்று அப்பஞ்சபிரமஹமாத
லிப்பெறப்படுகையாலும,சேவகருளொருவராகியநாராய
ணரோ யந்தமந்திரத்தாற பிரதிபாதிக்கியதொன்று பிதற்றுவ
ந்த வப்பெரியாள வாசகத்துக்கு எங்கேஜீவனமுண்டா
ம்? இப்படிவிசாரியாது அதனைப்பிரசங்கஞ் செய்யவந்த
வப்பண்டிதசிரோமணியாரபிரவிருத்தியானது ஊஷரபூ
மியிலசெய்தகிருஷிபோலாயிற்றென்க. தைத்திரியத்தில
நாராயணனைச் சொல்லியதுபத்தகத்தியாதெனின், உபநி
ஷத்துகளுக கேகவாக்கியதை வரவேண்டியவசியத்து
க்காகவந்தத்தைத்திரீயோபநிஷத்திற்பெறப்பட்டநாரா
ணபிரசின சத்மந்திரமும சிவபரமெனறேசத்துக்கள்து
ணிந்துரைப்பரென்க. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்காவது, சுரு
தீதிஹாஸங்களுக்காவது, சுருதிபுராணங்களுக்காவது ஒ
ன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில சுருதிக்கவிரோத
மாகவேனையவற்றிற்பொருள்கொடலஸங்கதமெனவும,
ஏனையவற்றிறகவிரோதமாகச சுருதியிற்பொருள்கோட
ல்அஸங்கதமெனவும்பிரப்லமானநியமத்தையாவருமொ
ப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல்,சுருதிகளுக்கொ
ன்றுக்கொன்றுவிரோதமுண்டாகில முக்கியசுருதிக்கவி
ரோதமாகவே கௌணசுருதியிற் பொருள்கோடல்யுக்த
மெனநியமமிருப்பதால்பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷத்தெ

ன்னும் விசேஷத்தால் முக்கியமான லிங்கப்பிரகாணம் பிரபலமும், தைத்திரியோப நிஷத்தென்னுஞ் சாமா நியத்தால் கௌணமான லிங்கப் பிரகரணம் துர்லபமு மாகி ஸத்யோ ஜாதாதிமந்திரங்கள் சிவைகபரமென்ப தே பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப் பட்டது. தைத்திரியத்துககே பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தை நோக்க ஸாமானியத்வமுண்டருமெனின், ஸ்காந்தம்,ஸ்ரீராம கீதையிற் பெறப்பட்டதாகக் கூறவந்த விஷ்ணுபாரம்ய மெங்கே தலைகாட்டும? ஸ்காந்தம் சிவபாரம்யபிரதி பாதித புராணங்களிற்றலைமை பெற்றதென்பது சர்வப பிரசித்தி யாகையால், அதனிடத்தில் விஷ்ணுபாரம்ய புத்திவைப்பது சாவாசங்கதமென்க. "రామం(గీత్రంప్రే మా ర్థధాః కంసారిసంపవు। భ స్తా ద్దాశిత్ క్రొంగంకం కపర్దినముపాస్మహీ" என்னும் வாஸிஷ்டவசனத்தால மேலுண்மைவெட்ட வெளியாயிற்றென்க. இப்படிப்பட்டவுபநிஷத்ராஹஸ்யா ாத்தங்களையெல்லாம வேதபாஹ்யரானபாஞ்சராத்திரிக ருககுச சொல்லும்படி நேரிட்டதேயென்னும் வருதத மெம்மையதிகமாமாயப் பாதிககின்றது. "కాస్యశ్రవణాదర ్రవణాత్, దా(వణాద్యస్యక్షేమ" என்னும ஸூத்திரப்படிச சூத்திரர்களுக்கொப்பாகப் பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதத்தி லதிகாரமில்லை யென்று நாம்சொல்வது யுக்தியுக்தமா ன். இந்ததுர்க்கதியைத்தந்தலையிலேற்றிக்கொண்டிருப் பதறியாது சிவத்விஜர்களுக்கு வைதிகோபநயநங்கூடா தென்று வைத்ய நாதாதிகள் சித்தாந்தம்பண்ணியிருக கின்றார்களென்று பிறரிடமுள்ளவவிவேகத்தையும் வெ ளிப்படுத்தி (தான்கெட்டதுமல்லாமல் சந்திரபுஷ்கரணியையுங் கெடுத்தது) என்பதுபோலப் பிரதிஷ்டையடைய விரும் பிய வப்பட்டைநாமப்பறையனா யென்னசெய்தாற்றான் தீரும்? இன்னும், வாமதேவாயநம:, ஜ்யேஷ்டாயநம:, காலாயநம:, கலவிகரணாயநம:, இத்யாதிசிவமந்திரங்களை யெல்லாம் தங்கள்தேவதா பரமாகவே பொருத்த நியித்

தமில்லாமல் அக்ஷரங்களை யொன்றோடொன்று சேர்த்தெழுதுவதே பொருளென்றுகொண்டு இஷ்டம்போலெல்லா மெழுதிவந்து மீன், ஆமை, சிங்கம, பரசுராமன், ஏழைராமன், பலராமன், கிருஷ்ணனிவர்களிடமே சமர்த்தித்துக் கற்கியென்னுங் குதிரையிடஞ் சமர்த்திபபதற்கு மந்திரம்போதாமையால் அதைச சொல்லாதொழிந்தது பவிஷ்யத்தென்னு மிடந்தோற்றுகைககாக வென்றாளையிட்டனர். வேதந்தோன்றிய காலத்துக்கு ஏழையிலடய னிளிசசவாயர் முதலினோரும் பவிஷ்யத்தையே யபேக்ஷித்தவர்களாக, ஐயோபாவம்! குதிரைமூஞ்சிக்கு மாத்திரமிடமகப்படாமறபோய்விட்டதால பவிஷ்ய நியாயங்காட்டவந்த வப்பண்டிதசசிரோஷ்டர்பவிஷ்யமே குலைநதது! குலைந்தது!!

இங்ஙனிற்க, ஸ்ரீ சாஸ்திரங்களில், "తస్మిన్నర్కేసహస్ర నిర్గత్యజనార్దన." என்றுதொடங்கி யுபயோகமில்லாத சிலசுலோகங்களை யெழுதிவிட்டனர். ஸ்ரீ சாஸ்திரமென்பது சுருதியா? ஸ்மிருதியா? இதிஹாசமா? அல்லது புராணமா? இவைக ளல்லாமையால பாஞ்சராத்திரத்தைச சேர்ந்த கசுமாலபாகமொன்றெனவைதிகராயுள்ளபோ கழிக்கின்றனர். அதனால், அப்படிப்பட்ட வப்பிரமாண வசனங்களுக்கு ஸமாதானஞ்சொல்வது அநாவசியமெனக்கொண்டுபேக்ஷைசெய்தனம். இம்மட்டேயன்றி (ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்தை) விஸ்தரிக்கப் பிரவர்த்தித்து "తద్వాపితత్సుదర్శన సన్నామచక్రం నారాయణామికమోతుద్వారం, ఋఙ్మయం యజుర్మయం సామమయం బ్రహ్మమయ మమృతమయం భవతి తస్య పురస్తాద్వసవ ఆసతే - రుద్రా దక్షిణతః ఆదిత్యాః పశ్చాత్ - విశ్వేదేవా ఉత్తరతః, బ్రహ్మవిష్ణు మహేశ్వరా నాభ్యాం - సూర్యాచంద్ర మసౌపార్శ్వయోః" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் சக்கரத்தாழ்வானுடைய பிரபாவபிரசம்ஸையால் சிவபரத்வஹானி சித்தித்ததென்று திருகுபேசினர். இந்தவுபநி

ஷத்தானது ஸ்தூலப்பார்வையில் க்ருஷ்ணரூபமான விஷ்ணுபரமாகத்தோன்றுமே தவிர ஸூக்ஷ்மப்பார்வையில் பரசிவபரமாகவே வெளியாகாநிற்கும். எங்ஙனமெனின், பிரம்ஹ விஷ்ணு மஹேசுவரர்களாகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலான துரீய பரமசிவனால் விஷ்ணுவுக்கு வெகுமானமாகக்கொடுக்கப்பட்டது சுதர்சனமென்று யாவருக்குந்தெரியுமே! சுதரிசனமென்னுமந்தச்சக்கரத்தை விஷ்ணுவும் காசியிலிருந்து பூஜிக்கின்றாரல்லவா? துரீயவிஷ்ணுவைப் பாஞ்சராத்திரியோவொப்பவில்லை. துரீயசிவனுண்டென்பதற்கு இதரசுருதிகள் அநேகமாகவிருந்தபோதிலும் இந்தநருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்திலுங்கிழ்வாக்கியங்களாலநிலைகபொறக்காட்டுகிறோம். "సహస్రాక్షః ప్రజాపతిః - అగ్నిర్దేవానాం ... సూర్యభూతాని ప్రాణా ఇంద్రియాణి సర్వాణ్యన్న మన్నం సమ్మాన్ని స్వరాట్ విరాట్ తద్విష్ణోః ప్రథమం పాదం జానీయాత్" என்று ஆரம்பித்துச் சூரியனையிரண்டாவது பாதமும, சந்திரனை மூன்றாவது பாதமுமாகச் சொல்லியபின் "సద్యో ... స్వహా ... ప్రాణ ... స్వరాట్ తద్విష్ణోః చతుర్థం పాదం జానీయాత్ యో జానీతే సోఽమృతత్వం చ గచ్ఛతి" என்று சொல்லிமுடித்ததால் திரிமூர்த்தியுகதீர்ணரான பரமசிவனே நாலாவதுபாதத்தின் அதிஷ்டானமென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. பின்னுமிந்தஸாமதினதுநாலுபாதத்தையுஞ்சொன்னபிரஜாபதியானவா "ఋతం సత్యం పరం బ్రహ్మ పురుషం కృష్ణపింగళం। ఊర్ధ్వరేతం విరూపాక్షం విశ్వరూపం నీలలోహితం। ఉమాపతిః పశుపతిః పినాకీ హ్యమితద్యుతిః। ఈశానః సర్వవిద్యానామీశ్వరః సర్వభూతానాం" என்றித்தியாதி மந்திரத்தையுஞ்சொல்லி அந்தப்பிரகரணத்தை யுபஸம்ஹாரஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

இத்தவுண்மை நியாயங்களால் மேலுபநிஷத்தானது பரமசிவபாரம்யப் பிரதிபாதனமென்பது நிர்மாணம். இதனையுணரும் புண்ணியமின்றி யேகாதசருத்ரர்

களையும், திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரையும் ஸுதரிசன சக்கரத்தின் பரிவாரங்களாகச் சொல்லியதைமாத்திரம் பார்த்துச் சிவபாரம்ய மில்லையென்று குறைத்தழவந்த பாஞ்சராத்திர பாவிகளையின்னு மிடித்துரைப்பாம். திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரைப் பரிவாரமாகச்சொல்லியபடியே விஷ்ணுவையுமாண்டுரைத்திருப்பதைமறைத்துத்துர்வாதசூரத்தியருளொருவராகிய விஷ்ணுவென்றுசமாதானம்பண்ணிக்கொண்டவச்சமுக்குரையாலென்னபயன் கண்டார்? அந்தச்சக்கரம் ஸ்ரீ பரமேசுவரர் கையிலிருந்ததாகையால் விஷ்ணுமுதலிய திரிமூர்த்திகளும்பரிவாரங்களாயினர். இவ்வுபநிஷத்தானது ஸ்தூலபயாரவையால் (நருஸிம்ஹராகிய) விஷ்ணுவே வாச்யார்த்தப்பொருளென வுணர்த்துவது போலிருப்பினும், பரமார்த்தமாக நிரூபித்துவந்த சகலபடியாலும் ஸ்ரீபரமசிவனே லக்ஷ்யார்த்தப்பொருளென் றாடிறதென்பது வெளிப்படை.

இந்த நருஸிம்ஹமூர்த்தியினுடைய கர்வத்தையடக்கி மேம்பட்ட பராக்கிரமமுள்ள சரபாவதாரஞ் செய்த பரமசிவனுடைய மகிமையை விசேஷமாகச் சொல்லுகிற சரபோபநிஷத்தைச் சைவபுராணங்களோத் தாமரகக்கொன்றவர்பேசித் திரிவதுபோல் சொல்லாதவரையில அவர்பேச வேறுவார்த்தை இடமின்று. "అథ హైనం పైప్పలాదో బ్రహ్మాణమువాచ, భో భగవన్ బ్రహ్మవిష్ణురుద్రాణాం మధ్యే కో వాధికతరో ధ్యేయః స్తత్త్వమేవ నో బ్రూహి" எனறுபக்கிரமித்து, "తస్మై స హోవాచ పితామహశ్చ బహూని పుణ్యాని కృతాని యేన తేనైవ లభ్యః పరమేశ్వరోఽసౌ। యస్యాంగజోఽహం హరిరుద్రముఖ్యా మోహాన్న జానంతి సురేంద్రముఖ్యాః। ప్రభుం వరేణ్యం పితరం మహేశం యో బ్రహ్మాణం విదధాతి తస్మై। వేదాంశ్చ సర్వాన్ ప్రహిణోతి చాగ్ర్యం తం వై ప్రభుం పితరం దేవతానాం। మమాపి విష్ణోర్జనకం దేవమీడ్యం యోఽంతకాలే సర్వాన్ లోకాన్ సంజహార। సఏ

కశ్చిద్విష్ణుశ్చవరిష్ఠశ్చ। యోఘోరంవేషమాస్థాయశరభాఖ్యమ్మహేశ్వరః। నృసింహంలోకసంహారం సంజఘానమహాబలః। హరింహరంతంపాదాభ్యామనుయాంతిసురేశ్వరాః। మావధీఃపురుషంవిష్ణుం విక్రమస్వమహానసి। కృపయాభగవాన్విష్ణుం విదదారనఖైఃఖరైః। చర్మాంబరోమహావీరో వీరభద్రోబభూవహ। సఏకోరుద్రోధ్యేయ స్సర్వేషాంసర్వసిద్ధయే। యోవామపాదార్చిత విష్ణునేత్రస్తస్మైదాచక్రమతివహృష్టః। తస్మైరుద్రాయనమో

అస్తు। యోవత్సమజ్ఞజపురసంఘాన్విజిత్యవిష్ణుంబబంధోరగపాశేనవీరః। తస్మై+

అస్తు। యోలీలయైవత్రిపురందదాహ విష్ణుంకవింసోమసూర్యాగ్ని నేత్రం। సర్వేదేవాః పశుతామవాపుః స్వయంతస్మాత్పశుపతిర్బభూవ। తస్మై+

అస్తు। యోమత్స్యకూర్మాదివరాహసింహాన్విష్ణుంక్రమంతం వామనమాదివిష్ణుం। సకల్పబంపీడ్యమానం సురేశోభస్మీకృత్య మన్మథంయమంచ। తస్మై+

అస్తు। యేవంప్రకారేణ బహుధాప్రతుష్ట్వా క్షమాపయామాసు నీలకంఠం మహేశ్వరం। తాపత్రయసముద్భూత జన్మమృత్యుజరాదిభిః। నానావిధానిదుఃఖాని జహారపరమేశ్వరః। యేవమంగీకరోత్ప్రభుః ప్రార్థనాం సర్వదేవానాం। శంకరోభగవానాద్యో రరక్షసకలాఃప్రజాః। యత్పాదాంభోరుహద్వంద్వం మృగ్యతేవిష్ణునాసహ। స్తుత్వాస్తుత్యమ్మహేశాన మవాఙ్మనసగోచరం। భక్త్యానమ్రతనోర్విష్ణోః ప్రసాదమకరోచ్ఛివః" என்னும் வசனங்களால் வெகு புண்ணியங்களைச் செய்தவர்களாலடையத்தக்கவரும், பரமேசுவரரும், திரிமூர்த்திகளுக்குற்பத்தி ஸ்தானமானவரும, இந்திராதிகளான் மோகத்தாலறியப்படாதவரும, பிரபுவும், சிரேஷ்டரும், சகலருக்கும்பிதாவும், மஹேசுவரரும, பிரம்ஹாவையுண்டுபண்ணி அவருக்குவேதங்களைக் கொடுத்தவரும், எனக்கும்விஷ்ணுவுக்கும் ஜனகரும், தேவராயுள்ளவரும், யாவருந்துதிக்க வரியவரும், அந்தியகாலத்தில் சகலலோகங்களையுஞ்சங்காரஞ்செய்கின்றவரும, ஏகரும், சிரேஷ்டரும், வரிஷ்டரும், பயங்கரமான சரபமென்னும்வேஷத்தைத்தரித்து லோகபீடிதராயிருந்த நரசிம்ஹரைய

டித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியையரிக்கின்றவரும், புரு
ஷாகியவிஷ்ணுவை வதஞ்செய்யாமல் தேவரீருடைய
பராக்கிரமத்தை மாத்திரம் அவரிடத்திற்காண்பித்தரு
ளுமென்று சகலதேவர்களாலும் பின்றொடர்ந்துபிரார்
த்திக்கப் பட்டவரும், கிருபையினாலே ந்ருஸிம்ஹரு
டையவுடலின் றோலைமாத்திரம் நகங்களாற் கிழித்து
அரையில் வஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், மஹாபல
முள்ள வீரபத்திரமூர்த்தி யானவரும், சாவரும் ஸக
லசித்தியினபொருட்டுத தியானஞ்செய்யத் தக்கவரும,
விஷ்ணுவினுடைய கண்ணால பூஜிக்கப்பட்ட விழுதுபாத
முள்ளவரும, அதனால விஷ்ணுவுக்கு ஸம்மானமாக ஸு
தரிசனமெனனுஞ்சக்கரத்தைப்பிரஸாதித்தவரும், தக்ஷ
யாகத்தில சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து நாகபாசத்தா
ல்விஷ்ணுவைக்கட்டி யுருட்டினவரும, லீலையினாலேயே
திரிபுரத்தை யெரித்தவரும, வியாபகராகையால விஷ்
ணுவும, சென்றதையறியுந தன்மையாறகவியும், சந்திர
சூரியாக்கினிகளென்னு நேத்திரமுடையவரும், சகல
தேவதைகளும் பசுக்களானபடியால தாம் பசுபதியான
வருமான அந்தருத்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம்.
விஷ்ணுவையும, அவருடைய வவதாரங்களான மத்ஸி
யகூர்மவராகந்ருஸிம்ஹாதிகளையுமவாட்டிப்பிடிக்கின்ற
வரும், சுரேசரான ஆதிவிஷ்ணுவையும், மனமதனையும்,
இயமனையும் பஸ்மமாகச்செய்தவருமான அந்தவுருத்தி
ரருக்குநமஸ்காரம்என்றின்னவாறுவெகுவிதத்தால தே
வர்கள்தனித்தனி நீலகண்டரான மஹேசுவரரைத் துதி
த்து ஸமாதானஞ் செய்தார்களெனவும், பரமேசுவரரா
னவர் அவர்களுடைய தாபத்திரயமாகிய ஜன்மமிருத்தி
யுஜரைமுதலானவற்றாலுண்டான நானாவித துக்கங்களை
யும் ஹரித்தார். இப்படித் தேவதைகளுடைய பிரார்த்த
னையையங்கீகரித்தாரெனவும் பெறப்பட்டது. தேவதை
கள் பிரார்த்தித்த காலையில் விஷ்ணுவைப் பஸ்மமாக்கா

மலிருந்தபோதிலும் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரஞ்செய்தபடியால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. பகவானும், ஆத்தியருமானசங்கரர் சகலபிரஜைகளையுமிரக்ஷித்தார். எவருடையபாதாரவிந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ, அந்தவிஷ்ணுவுடன் கூடித் தேவதைகள்வாக்குமனசுகளுக் கெட்டாதவரும், துதிக்கத்தக்கவருமாகிய மஹேசுவரனைத் துதித்துப் பின்னர்ப்பக்தியால் வணங்கினர். அப்போதுசிவபெருமான் விஷ்ணுவுக்குப்பிரசாதஞ் செய்தாரென்றிப்படி யநந்தப்பிரகாரார்ந்தரமாகப்பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிகளைக் கண்டுதெளியும் புண்ணியமின்றி வேதங்களிற் பரமசிவபாரம்யத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கியவப்பாஞ்சராத்திரக்கூதையின்மனோரதமெப்படிப பூர்த்தியாகும்? நிருஸிம்ஹதாபநீயத்தை ஆஸனமலை யாகச் செய்துகொண்ட விந்தச்சரபோபநிஷத்தைப் போலினையுமப்படிச் செய்யத்தக்க வேறுபநிஷத்தை யெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது காட்டவல்லவனேலன்றோவவர்பாழ்மதத்துக்குப் பிராசுரியமுண்டாம்? உலகத்தில் பிரசித்தங்களான நூற்றெட்டுபநிஷத்துக்குள்ளொன்றாவதுசரபத்தை நிக்கிரகித்தவிஷ்ணுவைச்சொல்லுமாகில் வித்துவான்கள் சபையேறிவரட்டும் பார்ப்போம். ஒருதுண்டுவசனத்துக்குங் கெதிகெட்டவத்துர்மதப்பிராந்தர் சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுநேத்திரத்தால்அர்ச்சனைபண்ணினதும், சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுதேடியலுத்ததும், இன்னுமவேறு சிவபணிகள் விஷ்ணுசெய்ததுமாகியயாவும் மாயா லீலையைப்போல்சிவனால் சிருட்டிக்கப்பட்டமாயாவிஷ்ணுவினுடையநடத்தைகளென்று சமாதானந்தேடிக் கொண்டனர். இதற்குமேல்நாலு சுருதிபிரமாணங்காட்டி யொப்பச்செய்தாலல்லது வச்சிரிப்பாருண்டஜன்மத்துக்குச் சிலாக்கியமுண்டாவதெப்படி?

இந்தவிசித்திரத்தை நினைக்குந்தோறுஞ்சிரிப்புண்டாகிறது. என்னெனின், மாயாவிஷ்ணுவைச் சிவன்சிருட்டித்துத் தன்க்குப்பலவிதத்திலுங்கீழாகச்செய்கையில் மெய்யானவிஷ்ணுவென்ன செய்துகொண்டிருந்தனர்? தூக்கந்தெளியாதுகிடந்தனரோ? அப்புறமாவதுவிழித்ததில்லையா? விழித்தபிறகேனுஞ் சிவனையேதுஞ்செய்ததில்லையா? இன்னுந்தூங்குமூஞ்சியாகவேதான்கிடக்கின்றாரோ? ஐயோபாவம்! இனியாவது அவனைத்தட்டியெழுப்பிச் சாக்கிரதைப்படுத்துவாராக. அந்தவிஷ்ணுவானவர் தேகத்தைப்பூமியிற்கிடத்தியிருப்பதிலதிக பிரீதியுடையவராகையா லவனையெழுப்புவதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!வடபத்திரசாயியாய்ச்சயனகோலத்தாற்சிவனைப்புணர்ந்து அயனைப்பெற்றும், மோகினியானபோது கீழேதள்ளிச்சிவனார்தர்ஷித்தலால்சாஸ்தாவைப்பெற்றும்,விருஷபமாகிசசிவபெருமானுக்கெதிரில்சயனகோலத்தாற் பொலிந்தும், காசியில்மஞ்சிதேவர்வேண்டுகோளாற்சென்று ஸ்ரீவிசுவநாதர்சந்நிதி முன்பாக வீழ்ந்துநமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்பலகாட்சிகளாலவர்தன்மையினிதுவிளங்கும். எஜமானருக்கன்றி மற்றையருக்கவரொழுந்திரார்! எழுந்திரார்!! சிவனார்க்குவிஷ்ணுவைச்சகலபடியாலுந்தாழ்ந்தவரென்று மாயாவிஷ்ணுவிவகாரகற்பனையாலாவதுஅவரேயங்கீகரித்தனராகையால்,மெய்பொய்யென்பதுமாத்திரமே சந்தேஹாஸ்பதமாயிற்றன்றிவிஷ்ணுவணங்கிறுரென்பதுமாத்திரம் பேதிக்கப்படவில்லை? பொய்விஷ்ணு வென்பதிற்போந்தவாபாசத்தை மேலேகாட்டினேமாகையாலின்னுங்கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.சாமானியனொருவன்மஹாராணியாரைப்போலொருபிம்பத்தைச்செய்து அதைப்பலவாறுயாவருமறியும்படிஅவமானப்படுத்துவாரனெனினவனுக்கென்னகதியுண்டாம்?விஷ்ணுவானவர்பரமபதியானகாலத்துஅவரைப்போலொரு பொய்விஷ்ணுவைச்சிவனுருண்டாக்கிஅவமான

ப்படுத்தினாரென்றா லப்போதுசிவனை விஷ்ணுவென்செய்திருக்கமாட்டார்? ஏதாவதுசெய்தாரெனின்னென்னசெய்தார்? அவையெங்கேசொல்லப்பட்டது? பொய்விஷ்ணுவைச்சிவன்பரிபவமுண்டாகச்செய்ததே வேதத்திற்பெறப்பட்டதாயின், மெய்யானசிவனையவர்செய்த குற்றத்துக்காக விஷ்ணுதண்டித்ததை வேதங்கூறாதொழியுமா? அந்தப்பாகத்தை வேதத்திற் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்டலாமே! இந்தவிடத்திற்பொய்யான விஷ்ணுவையே சிவன்மாடாக்கிக்கொண்டனனென்றதேத்யாகிகளைக்கூறித்திருப்தியுடைந்துகொண்டவர் மற்றோரிடத்தில்மாடாகவும், பாணமாகவும்மெய்யானவிஷ்ணுவேயுருக்கொண்டுசிவனைக் காத்தாரெனவும், அந்தவிஷ்ணுவாகிய மாட்டின்மேல் சிவனேறியதுகொண்டே சுமந்தமாட்டைநோக்கச்சிவனுயரமாட்டாரெனவும், அதுசிவன்றலையிலேறியிருக்குஞ் சந்திரனைநோக்க விளங்குமெனவுஞ் சமாதானங்கூறத்தொடங்கி யூனமிட்டதென்னை? மேலிடத்தில் பொய்விஷ்ணுவோ மெய்விஷ்ணுவோவென்னுஞ் சந்தேகந்தெளியவேண்டுமென்று தொடுத்தவாசங்கையுமீண்டு விட்டொழிந்தமையால சர்வசுருதிநிஷ்டமாகிய சிவோத்கர்ஷம் தாழாது! தாழாது!! இந்தவேதாந்த பாகங்களையெந்தவிந்திரஜாலங்காட்டி மாற்றத்தொடங்கினுமேறாது! ஏறாது!!

மேலெடுத்துக்கொண்ட மாயாவிஷ்ணு போதனைப்படியே நாரதபாஞ்சராத்திரமென்றும், சுகபாஞ்சராத்திரமென்றும், ஆக்கினேய பாஞ்சராத்திரமென்று மிப்படிப் பாஞ்சராத்திர பேதங்களைக் கல்பித்து ஸ்மிருதிபுராணங்களி னிந்திதமாகிய பாஞ்சராத்திரங்களுக்குப் போக்குரைத்து விஷ்ணு பாஞ்சராத்திராதிக்யத்தைத் தாபிக்க விரும்பினர். பாஞ்சராத்திரமென்பதே சுருதி [illegible]க்கப்பிரக்க நாராயீத பாஞ்சராத்திர[illegible]

லை நாடியமுங்குத னலஞசெய்வதெப்படி? எல்லாப்பா ஞ்சாாத்திரங்களுந் தண்டாபூபிகாயியாயத்தா லெடுபட் டுப்போமாகையால்,(ఇతిహాసపురాణాభ్యాంవేదంసముపబృంహయేత్) என்று வேதத்தை யிதிகாசபுராணங்களால் விவரித்த றியத்தக்கதென்று சொல்லுகையால் மாயாவிஷ்ணு வி ஷயத்துக்கு அவைகள் பிரமாணமாகுமெனின், ஸ்மிரு திகளிற்கூட வேதவிருத்தஙக ளிருபபதால் முக்கியப பிரமாணமாகாதெனறு யாவருமொபபுக்கொண் டிரு க்க வதற்குங் கீழபபிரமாணஙகளாகிய விதிகாசபுரா ணங்களில வேதவிருந்தாமசஙகளிருப்பதி லென்னவா சேஷபம்? இதனல அவைதிகஙகளாக விதிகாசபுராணங் களிற் கூறுமாதந்திரத்தானே யங்கிகரிக்க வேண்டுமென் பது அடியோடே சாயந்ததென்க. (భారతఃపంచమోవేదాః) என்று சொலலியது மேகதேசாபிபபிராயமே தவிர வேறில்லை. இதிஹாஸதவபபிரஸித்தியாலும், அதிலந்தா க்கதமாகிய பகவத்கீதை முதலியவற்றை ஸ்மிருதிகளெ ன்று விவகாரம் ஸித்தமாயிருபபதாலும் ஐந்தாம்வே தமெனறு மௌபசாரிக நாமம பாரதத்துககுண்டாயி னமை யவ்வளவாகப பிரமாணமாகாதென்க. இன்ன பிரஸித்தமான நியாயவிஸ்தாரங்களும், புராணுபேக்ஷ யா விதிஹாஸம பிரபலமாகாதென்று முண்மையும் இராமசுபபு என்னும் அசதொருவன்செய்த விஷ்ணு தத்வரஹஸ்யம் என்னுங் கபோதித்திரட்டை மறுத்து ஸ்ரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் செய்தருளிய (விஷ்ணுதத்வ ரஹஸ்யகண்டனம) என்னுங் கிர்வாணகிரந்தத்தா வி னிது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பிரபலநியாயங்களை யும், பிரமாணங்களையுஞ் சித்தசமாதானத்தோடு சிந் தியாது "ఆగాసస్వర్వదేవానాం సర్వస్వర్వభూతానాం బ్రహ్మ [illegible] " என்ற தே தியாதி வசனங்களை யெல்லாந் தங்கள் தேவதா பரஞ் சமர்த்தித்துக்கொள்ள வாசைப்பட்டால் ஞன்

செருப்படி யுண்டாகாது? இந்தமந்திரத்துடன் ஸத்யோஜாதாதி மந்திரங்களையும் விஷ்ணுமந்திரமென வீண்டுழலுந்த வவ்விழுதைமக்க ளம்மந்திரங்களை விஷ்ணுவாராதன சமயங்களிலாத்மார்த்த பரார்த்தங்களி லேன்வழங்கிக்கொள்ளாராயினர்? சிவாகமங்களில்சிவபூஜாப்பிரகரணத்தில் விதிக்கப்பட்டபடியே பாஞ்சராத்திரத்தி லம்மந்திரங்கள் படிக்கப்படாமற் போனகாரணமென்னை? வீணாசையா லெங்களுக்கே யாவுமுண்டென்றாருடைமைக்குப் பேராசைப்பட்டால் செரிக்குமா? செருப்புழுடியே சிறக்கும்! சிறக்கும்!!

இதுநிற்க, "అధ్వనామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్యాధ్వను పారమశీయ" எனவும், "యక్ష్యమహేసామ నసాయమద్రః" எனவும் போந்த சுருதிகளால ஷடத்துவாப் பிரதிபாதகமும், சிவபூஜாச்சவாசாராதி பிரதிபாதகமும் பெறப்படுதலை யருமையால் அபாரதத்தைக்கூற முயலுமதுவும் மேல்வாகியவிவகாரங்களி னேரிட்ட கதியையே பெறுமாகையா லதனையிங்கே விஸ்தரியாது விடுத்தாம். இப்படியே வேதமடங்களுஞ் சிவாகம ஸங்கேதிதபரிபாஷைகளால் தத்வத்திரயங்களை நிருபணம்பண்ணி யிருத்தலில் வீண்மாச்சரியங் கொள்வதனு லேதாவது பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகப்போகிறதா? நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தில் (நாதம், பிந்து, கலை) என்னுஞ் சைவபரிபாஷாதத்துவத்தை "నాదఃబిందుఃకలాకలాతీతాకాలతః శాంత్యతీతాశ్చ మస్తస్మ్న" என்னும் வாக்கியங்களால் பிரணவவிவரணஸ்தலத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதமடங்களுஞ் சைவமென்பதும், வேதத்தினர்த்தமா யுள்ளது சிவாகமமென்பதும் பசுமரத்தாணியறைந்தா லென்னகாட்டப்பட்டது. பாஞ்சராத்திரிகள் வேதபாஹ்யரென்றபடி வேதாதிகாரியல்லாத வவ்வெழித்தாதர் மேற்போந்த வுபநிஷத்துக்களை யொருவருங் காலத்துங் கண்டே

கேட்டிராத தன்மையால் வேதத்திலும், வைதிகங்களிலும் சாந்தியென்றும், சாந்தியதீத சிவனென்றும், பிந்துவென்றும், கலையென்றும் வரும் சைவதத்வங்கள்பெறப்பட்டனவேற் காட்டச்சொல்லி வினவினர். அவரிதுவரையி லிந்தச சப்தஜாலங்களை வேதத்திற் காணாதிருந்தது யுக்தந்தான். நாம் வேதங்களைப் பார்க்க வதிகாரமில்லாதவராகையா லெப்படிப் பார்ப்பதென்றெண்ணியெண்ணிப் பயந்து காலங்கழிந்தது வந்ததனால் ஸித்தித்த வேதபாஹ்யத்வமே யன்றோ வென்னதுராபேக்ஷங்களிலவரையேயிற்று? இவையேயன்றி வேதத்திற் சொல்லப்படாத சில தத்வங்களுஞ் சிவாகமத்திலுண்டு. அவையும் வைதிகமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஒருவிருக்ஷத்திற் காணப்படுகிற கொப்புகளும், குலைகளும், பூக்களும், காய்களும், பழங்களும் வித்திற காணாமலிருந்த போதிலும் சூக்ஷ்மரூபமாக வதிலிருப்பனவாகயூகித்தறியுந்தரிசனமே வேதத்திற் பெறப்படாத சைவ தத்வங்களுக்கும் வேதாவிரோதத்வத்தை நிலைபெறச்செய்யும். காரியமானகடத்தில் காரணமான மண்ணிலில்லாத ஆகாரவிசேடங்களைக் கண்டபோதிலும், அவை மண்ணைவிட்டாமலிருப்பனபோல் வேதபாஷ்யமான சிவாகமமானதுவேதத்தைவிடவேமாட்டாது. இப்படியே பாஞ்சராத்திரத்திலுங் கொள்ளாமோவெனின், பாஞ்சராத்திர ஸித்தமான சுவேதம்ருத்திகாதாரணம், தப்தமுத்திராதாரணம் இத்யாதிகளை வேதம் பச்சையாய நிந்தித்தலால் பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகாது! ஆகாது!! வேதத்தில் நிந்திக்கப்பட்டதொரு விஷயமே வேதபாஹ்ய மாகுமன்றி வேதத்திற் பெறப்படாதனவும், பெறப்படாமையால் வேதத்தில் நிந்திக்கப்படாதனவுமாகிய . விஷயங்கள் வேதபாஹ்யமாகா! ஆகா!! பாஞ்சராத்திர ஸங்கேதித விஷயங்கள் வேதநிந்திதமாதல்போல் சிவாகம ஸங்கேதித விஷயங்கள் யாண்டும் நிந்திதம் பெறுமை

யால் சிவாகமமடங்கலும் வைதிகமென்பது சொல்லாமே யமையும்.

இங்ஙனமிற்க, சித்சிதீசுவர பதார்த்தத்திரய பிரதிபாதகமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரத்தை அவைதிக பரிபாஷா மூலமென்றது செல்லாதெனக் காட்டவேண்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பிரகிருத்யதிகரணாதிகளில் சிதசிதாதிதத்வங்களை யிட்டே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் தத்வநிருபணஞ்செய்த தென்னையென்று வாய்மதம்பேசினார். பாசம் என்பதுபந்திக்கற்பாலதாகியவொரு பொருளும், பசுவென்பது பாசத்திற்பட்ட தொருபொருளும், பதியென்பது இவ்விரண்டையு மாளுமொரு பொருளுமென்பது அமையும். இவ்விலக்கணப்பாட்டிற் கேற்பவே பதார்த்தத்திரயங்களை வேதசிவாகமங்க ளுணர்த்தாநிற்கும். இந்தச்சப்தங்கள்வேதத்துக்கும்,சிவாகமத்துக்குமொத்த பரிபாஷாமூலங்களாய்ப்பிரகாசிக்கின்றன. இவையல்லாத சித்சித்தீசுவரனென்ற தேத்யாதி சப்தங்கள் அமுக்யமென்பதை நிரூபிப்பாம். சித்தென்பது பசுவும், அசித்தென்பது பாசமும், ஈசுவரனென்பது பதியுமாகக் கொள்ளவருங்கா லவையாண்டு மப்பொருளைப் பயவாமற்பிறழுமசங்கதத்தாலழியும். எங்ஙனமெனின், சித்தென்பது பசுவுக்கேயன்றிப் பதிக்கே முக்கியமெனக் கொள்ளவரும். சித்தென்பது அறிவு எனப்பொருள தாலால் அறிவாயுள்ளது பதியேயாம். பதியறிவுக்கு அழுக்கில்லாமையாலது சதோதயமா யொருபடித்தாதலமையும். பசுவுக்கு அறிவுளதேனு மத்துடனழுக்கு முடைமையா லவ்வறிவு சித்தென்னும் பெயரை யறியாமை தொலையுமட்டும் பெறுதலசங்கதம். சுத்தவறிவாகிய பதியும், மலினவறிவாகிய பசுவுமொருபடித் தாகாதபோது சித்தென்னும் பெயரிரண்டிற்கு மொப்பவுரைத்த லெப்படியிசையும்? சுத்தவறிவுக்கே சித்தென்னும் பெயர்நிலைக்குமன்றி, மலினவறிவுக்கு

கௌணபட்சமே சால்புடைத்தாம். பாசம் என்பது அழுக்கும்; பசுவென்பது அழுக்கிற்பட்டதொரு பொருளும், பதியென்பது அவ்வழுக்கிற் பற்றாத சுதந்தரப் பொருளொன்றுமாகிற சைவஸங்கேதித பரிபாஷையவ்வப்பதார்த்த லக்ஷணவிரோத மின்றிக்கே யமையுமாபோல் பாஞ்சராத்திரஸங்கேதித பரிபாஷை யமையாமையையின்னும் பிரவசனிப்பாம். சித்தென்பது பசுவுக்கு விருத்தத்தை விளைவித்தல்போல் ஈசுவரனென்பது பதிக்குரிமையாகக் கோடலு மசங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஈசுவரனென்பது அவர்மதத்திற் பே-ற்பரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவுக்கு ரூடிப்பெய ரன்மையானும், நாராயணர், விஷ்ணுவெனபனவாதிகளே யுரிமையாகலானும், பசுபதியென்னும் ரூடிப்பெயர் சைவஸித்தாந்தத்திற் போந்த பரதத்துவப்பொருளைக் குறித்தாமாபோ லவர்மதத்தி லமையாமையானுமேயசங்கதமென்றலமைவுடைத்தாம. பாசம என்பதை அசித்தெனக் கூறுவது மவலப்படுமாறுகாட்டுதும. புத்தியென்பது ஆன்மாவைநோக்கவசித்தாயினும, தேகத்தை நோக்கச் சித்தாமாறு வெளிப்படலால் புத்தியாகிய சித்தும், தேகமாகிய வசித்துங் காரியப்பாடடைப் பெறுதற்கிடமாகிய மூலபாசத்தை அசித்தென்னும் பரிபாஷையால் வழங்கலுமேனசங்கதமாகாது? இவ்வுண்மை விசாரத்தால் பதார்த்தத்திரயங்களை மேற்காட்டிய விரோதலட்சணயுக்தமாக வேதங்கூறுதாகையால் சித்சிதீசுவர பரிபாஷாமூலமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரம் பதார்த்தத்திரய நிரூபணவிஷயத்தில் அவைதிகத்வம் பெற்றதென்பது சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீகண்டாசாரியர் முதலினோரவற்றை யெடுத்தாண்டன ரென்பது பதிபசுபாசபதார்த்தங்களுக்குப் பரியாய பதங்களேவெனவறிக. பதிபசுபாசங்கள் அவைதிகபரிபாஷையெனவவர் தம்வினுரெனி னன்றே சைவபாஷா மூல

ம்ஸாமஞ்சஸமாகாமற்போம்? இன்னும், ஸ்ரீகண்டாசாரியபிரபுருதிகள் முதலினோரெடுத் தாண்டனவெனக் காட்டிய வறியாமையா லப்பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தி யார்க்கு அந்தப் பரிபாஷையுஞ் சொந்தமாகாமை வெளிப்பட்டது. தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்குமவை பொருவகையிற் பிரகாசிக்கும் பெற்றியால. பிறவாசிரியரு மவற்றைத் தம்மைப்போல் மூலபரிபாஷையாகக் கொள்ளாமையால பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரய சப்த ஜாலங்களன்றி யங்யசபதவியவஹாரங்களால் பதார்த்த த்திர—நிருபணஞ்செய்தல் சர்வாசதககத மென்பது நாட்டபபட்டது.

மேலிடத்திறகாட்டிய சாபோபநிஷத்தில், "సర్వే జీవాః పశవాః ప్రోక్తాః। స్వయంతస్మాత్పశుపతిస్సాంబభూవ" என்று செறபபட்ட வசனத்தால சாவதேவாககளும பசுக்களெனவும, அந்தபாசுககளுககுப் பதியாயுளளவர் சிவபெருமானெனவும வெளிபபடுமாறறால சர்வசேதன பசுபதித்வம சைவசித்தாந்தாநுசாரமான பரம்பொருளாவார்க்கே யுரிததெனபது நாடடப்பட்டது. சர்வசேதனங்களும பசுக்களென்னுஞ் சைவபரிபாஷையும ஸமர்த்திக்கப பட்டது. மேல ஓரிடத்தில் பிரமஹாமுதல்ஸ்தம்ப மீறுகப் பசுககளென்று விளக்கும் புராணவாக்கியத்தைக்காட்டினோமாகையாலீண்டு அதற்கு மூலமாகிய சுருதிவசனத்தால சாவதேவர்க்களும்பசுக்களென்று வெளிப்படுத்தினோம். இப்படி அநந்தசுருதிமுகங்களால் நிரூபிக்கப்பெறும்பதிபசுபாசபதார்த்தஸங்கேதித சைவபரிபாஷையை யவைதிகமெனப்புலம்பிச் சிதசிதீசுவரபதார்த்தத்திரயஸங்கேதமாகிய அந்நியஜமத ஸித்தாந்தத்தைப்பெருமைபாராட்டாநிற்கு மப்பேடிராயருக் கெவ்வகை யென்று தானெடுத்துச்சொல்வது? காமக்குரோதலோப மோஹாதிகளென்னுந் துர்க்குணங்களில் அறுவகை

மும், டம்பமு மொருசேர்ந்து அந்தியஜனென்னு மிரா மாநுஜனுகப்பிறக்கப்போகிறுனென்று கேதாரகண்டத்திற் கூறியிருத்தலா லவ்வந்தியஜன்குஞ்சுகளுக்கெவ்வளவு யோக்யமுண்டா யிருக்கலாமென்பது விவேகிகளறியாமற் போகார். இங்ஙனமாக, பதிபசுபாசங்களை யிண்டுநிந்திக்கவந்த வப்பாஞ்சராத்திரப்பதடியின் றன்மையை யாங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்று.

இங்ஙனநிற்க, "నిర్మితం హి మయా పూర్వం వ్రతం పాశుపతం శుభం। గుహ్యాద్గుహ్యతమం సూక్ష్మం వేదసారం విముక్తయే। [illegible]తా చారస్సేవనీః యో ముముక్షుభిః" என்னுங்கூர்மபுராணவசனத்தில், (అముముక్షుభిః) என்று அப்பட்டைநாமத்தாசர்பதச்சேதஞ் செய்து சிவாகமமந்திரங்கள் அமுமுக்ஷுக்களால்சேவிக்கத் தக்கனவென்று பொருள்கூறிமகிழ்ந்தனர். சுபம் எனவும், குஹ்யாத்குஹ்யதமம எனவும, சூக்ஷ்மம என வும், வேதஸாரம் எனவும், விமுக்தமெனவும போந்த சப்தங்களைப் பார்த்தபிறகும் (அமுமுக்ஷுபி:) என்று பதச்சேதஞ் செய்ய வுடன்பட்ட வவர்பாஷண்டத்தன்மையை யென்னென்று வியப்பது? அவர்பதச்சேதஞ் செய்த முறையில் பூர்வோத்தர விரோதமுண்டானபடியா லிந்தசுலோகமே கல்பிதமென்று தள்ளிவிட்டாலன்றித் தமது ஆசயம் ஸபலமாகாதே! இதிற் சொல்லிய சுபமென்றது முதலானவைந்து சப்தங்களாற் சிலாகிக்கப்பட்ட பாசுபதவிரதத்தை அமுமுக்ஷுக்களால் சேவிக்கத்தக்கது என்று வியாக்கியானஞ் செய்யவந்த வத்துர்மதியை யொருசுலோகத்தின் பூர்வோத்தரங்களைக் கூட விமரிசிக்கச் சத்தியற்ற முழுப்பேதை யென்றே கொள்ள விடந்தரலா லொருபிரகரணத்திலு மொருசாத்திரத்திலு மெப்படிப் பூர்வோத்தர விமரிசஞ்செய்யத் தகுதியுடையாரென வித்துவான்கள் நம்புவார்கள்? இப்படியே யின்னுஞ் சிலவிடத்தி லிம்

முதேவி மகனுர் பதச்சேதஞ் செய்து வியாக்கியானஞ் செய்துள்ளவைகளைக் கிரந்தவிஸ்தாரபீதியால் விரிவுறு றுமெனத் தள்ளிவிட்டனம்.

மேலேயாயடுத்து வேதார்த்தங்களையறியும்விவேகமில்லாமையால் காமிகாதிசிவா கமங்கள்சிவபெருமானுடையவூர்த்துவமுகத்திற் பிறந்தனவென்றுசிலவிடத்திலும், அவருடையவைந்துமுகங்களிலும் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும, சிவாகமங்கள் வேதசாரமென்று சிலவிடத்திலும,வேதம்சிவாகமத்திற் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும விரோதமுண்டாகச சிவாகமங்கள் கூறுகின்றனவென்னும வியாஜமேறகொண்டு அவற்றை விணிந்தித்த வவ்வெறி முனையுடையாருக்கு யாமென்னென்று விடைபகருவோம? வேதம் சுயம்பு வெனவும, வேதம சிவனுற சொலலபபட்டதெனவும், வேதம ஹமஸரூபத்தால பிரமஹதேவருக்கு விஷ்ணுவால கொடுககபபட்டதெனவும வைதிகநூல்களில் வழங்கி வரும் விரோதங்களுக கென்ன சமாதானங்கண்டார்? புராணஙகளைசசிவனசெயதாரெனவும, வியாசர்செய்தாரெனவும விரோதமுணடாகக கூறும புராணவாக்கியங்களுககு என்னகதி தேடிககொண்டார்? விஷ்ணுவினுடைய நாபிகமலததிற பிரமஹா பிறநதாரெனவும், பிரம்ஹதேவருடைய கூததில் விஷ்ணு பிறந்தாரெனவும போந்தசுருதி விரோதஙகளையெப்படி ஸமர்த்திக்கவல்லார்? இன்னன பலவுளவற்றைக் கற்பபேதவியாயத்தால் நிரவகிததுககொள்ளும ஸாதுக்களுக்கேயன்றிஷை. சிவாகமத்திற் போந்த பாகங்கள் அவிரோதமெனக் காண்டலமையாது! அமையாது!! இது கொண்டே யின்னு மநேக குயுக்திகளைத் தேடி மற்றைச் சாமானிய கட்சிகளுக்கெல்லாம் புத்திமான்களாயுள்ளபேர் சமாதானங் ஞ் சொல்லிக்கொள்ளுவார்களென்று நம்பி ஸ்திரியமாக விட்டனம்.

இதுநிற்க, பாத்மோத்தர கண்டத்தில், "శ్లోంచరు ద్రు మహాభాగా" என்ற தேத்யாதி சுலோகங்களால் சைவபுராணங்களெல்லாந் தாமசங்களென்று பிதற்ற வந்த வித்தநிதலைமகனார்க்குத் தாடைசுத்திசெய்து சமாதானங்கூறுவாம். ஸ்மிருதிதிஹாசபுராணங்கள் வேதோபப்பிரம்ஹணங்களென்பதின்கருத்தாவது ஸங்கிரஹ ராமாயணத்திற் சொல்லிய விஷயங்களையே ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தால்விஸ்தரித்துச்சொல்லியது போல்வதேயாம். வேதவிருத்தங்களென்பதின்கருத்தாவது வேதத்திற்சொல்லப்படாததும், வேதத்தில் நிந்திக்கப்படுவதுமாகிய பாஞ்சராத்திராகமங்களைக் கலந்துசொல்லுகிற பாத்மோத்தரகண்ட விஷயம் போல்வதேயாம். இதனால், வேதவிருத்தாகமத்தின் கருத்துகளை யிடையிடையே கலந்து சொல்லும் புராணங்களும், ஸ்மிருதிதிஹாசங்களுமே வேதவிருத்த மென்பதிற் றட்டில்லையாகித் தாமசத்வஸித்தியைப்பெறும். இந்தவுண்மையையே "తామసాని పురాణాని కథయస్వ చ నాం ప్రతం" என்றபடித் தாமசங்களென்று சொல்லலாமே தவிரப் புராணங்கள் யாவுந் தாமசமென் றுரைப்பது சுத்த தாமசமாய்முடியுமென்க. "అష్టాదశపురాణానాం కర్తా సత్యవతీసుతః" என்னும்வசனத்தால் பிராம்ஹமுதலான பதினெட்டுப்புராணங்களும் வியாசராலே செய்யப்பட்டதென்று நிச்சயம். கருதர்முதலான பத்துரிஷிகள் செய்த புராணங்கள் உபபுராணங்களாகும். வியாசருடைய மனதில் உருத்திரன் பிரவேசித்துத் தாமசபுராணங்களைச் செய்வித்தானென்று கூறமுடியாமையால் வியாசரால் செய்யப்பட்ட சைவபுராணங்கள் பத்தும் தாமசங்களென்று பாஞ்சராத்திரி சொல்வது அப்பிரமாணமாயிற்று. உருத்திரர் வியாசரை மோகிப்பித்தே யப்படிச்சொல்லுவித்தா ரெனின், அந்தவியாசர் விஷ்ணுவாம்சரானபடியால் விஷ்ணுவையே சிவன் மோகிப்பித்தானென்று முடிந்து விஷ்ணுவுக்

நூல்களிற் பெறப்பட்டிருக்கு முண்மையைச் (சிவபாரம்யப்பிரதர்சினி) என்னுநூலில் யாம்விஸ்தரித்திருக்கின்றேமாகையாலாண்டுக் கண்டுணர்க. இன்னும், "[illegible]" என்னும் சிவதத்வஸூத்ரவசனத்தானுந்தெளிக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு விஷ்ணுவையும், பிரமனையும் ஜனகர்களாக வினைத்தங்கொண்டு சுருதிகளி லப்படி யிருப்பதாக விரோதம்பேசிவரு மவ்வெறிகொண்டநாயைக் குலைக்காமல் வாயடங்கச்செய்வாம். பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று சகலசுருதிஇதிஹாஸ புராணங்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுஞ்சந்தர்ப்பங்கடோறுமிந்தக்கிரமத்தை யொருவராலும்மாற்றமுடியாதன்றே! இந்தமூன்று மூர்த்திகளும் மேலுக்குமேல்உத்கிருஷ்டர்களா? அல்லது நிகிருஷ்டர்களா? உத்கிருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், அப்போது ஸ்ரீ ருத்ரபாரம்யம் தானேஸித்தித்தது. நிகிருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், பிரம்மனைக்காட்டிலும், விஷ்ணுவுக்கும், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும்உருத்திரருக்கும்அபகர்ஷத்வம்ஸம்பவிக்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுபாரம்யத்தைநாட்டவந்தவர்மனோரதமும் விழையமுடியும். இக்கிரமத்தை யேன்மாற்றக்கூடாதெனில், பிருதிவி அப்புத்தேஜஸுகளின் கிரமத்தைமாற்றக் கூடாதாகையால் அவைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகளாகிய மும்மூர்த்திகளின் கிரமத்தையும் மாற்றக்கூடாதென்பதுசொல்லாமேயமையும். மூன்று பூதங்களுக்கும் வியாப்யவியாபகத்வமெப்படியோவப்படியேமூன்று அதிஷ்டான தேவதைகளுக்குமாகும்படியை விரிக்கவேண்டியதின்றாம். இங்ஙனமாக, ஸர்வகாரணத்வஸித்தி விஷ்ணுவுக்குப்பிராப்தமாவதெப்படிக்கூடும்? இதனால் விஷ்ணுவுக்குஜனகத்வம்உருத்திரரிடத்திலுண்டாமென்பதெப்படி? கைவல்

யம், காலாக்னிருத்ரம், சுவேதாசுவதரம், அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகையென்னுமிவ்வைந்துபநிஷத்துக்களும் பஞ்சருத்ரமென்று பிரஸித்தநாமம் பெற்றுவிளங்குமென்னும்போது இவைகளிலும்விஷ்ணுபாரம்யத்தைப்பிரவர்த்திப்பிக்க முயலுமப்பாஞ்சராத்திரச்சேய்கள் எப்படி யோஜயமுண்டாம்? அதர்வசிரஸில் தியாதாவருத்திரா, தியானம்விஷ்ணு, தியேயாஸர்வைசுவரிய ஸம்பந்நருமா, ஸர்வேசுவரரும், ஆகாசமத்தியிலிருக்கின்றவருமாகிய சம்புவென்று சொல்வதோடு (த்யாயீதேசானம் ப்ரத்யாயித்வயமெனவும், ஈசானனெனும பரமசிவனையே தியானஞ்செய்யத்தக்கதென்றும) நிலைபெறநாட்டியுரைத்தலாலிவ்வுண்மைகளையறியாது வாயில் வந்தனவந்தனகூறுமம்மாலசிறுவர்வாதம் மடிந்துபோயிற்றெனக.

இந்தசைவோபநிஷத்துக்களின்படியே கோபாலதபனம், இராமதபனம், ந்ருஸிம்ஹதபனம், மஹாநாராயணம், ஹயக்ரிவமென்னுமைந்துபநிஷத்துக்கள்வைஷ்ணவமாயிருந்தலாலிவற்றுளளதேனுஞ்சிவோத்கர்ஷங்கூறவிடமிராதேயெனின், இவைகளுக்குவாச்சியார்த்தம்விஷ்ணுவானபோதிலும், லட்சியார்த்தம் சிவபெருமானுகையால் சொந்தசொத்துள்ள விடத்தில் எம்மவர் பிரவேசிப்பதற்கு என்னதடை? இப்படியே சைவோபநிடதங்களுக்குவாச்சியார்த்தம்சிவனும், லக்ஷியார்த்தம்விஷ்ணுவு மாகக் கொண்டாலென்னை யெனின், மேல்(கூகூ) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும்சுருதியில பிரமனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவும்,. விஷ்ணுவுக்கு பரம் ஈசனுமென்றுகூறியுள்ள தர்மத்தால் விஷ்ணுவுக்கிடம் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைத்திருப்பதால் சைவோபநிடதங்களுக்கு லக்ஷியார்த்தத்வம் அவரிடங்கோடலமையாதென்க. பஸ்மஜாபாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு சிவலிங்காராதனஞ் செய்கின்று

ரென்று மேலிடத்தில் விவரித்திருப்பதுமே போதும். இத்யாதி பஹுதரப் பிரமாணங்களால் சிவோத்கர்ஷமே ஸித்தித்திருப்பதறியாது அதர்வசிரசில்முதலாவது கண்டத்தில் நாராயணன் தமக்குள்ளே அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றானென்று சிவன் சொன்னதாக் காட்டவந்த தப்புரைகளெங்கே தலையெடுக்கும்? அதர்வசிகையில் "శివఏకో ధ్యేయశ్శివఙ్కరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య సమాప్తాథర్వశిఖా" என்னும் வசனத்தால் சர்வத்தையுந் தியாகஞ்செய்துவிட்டுச் சிவபெருமானொருவனையே தியானஞ்செய்யவேண்டியது என்றுபெறப்பட்டது. இந்தஸர்வசப்தமானது விஷ்ணுவொழிந்த மற்றஸ்தானங்களையே பற்றுமெனின், "ప్రాయాన్విష్ణుదదా ఈసూరా" என்னுஞ்சரபோபநிஷத்தால் அந்த விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம் வெளிப்பட்டமையேபோதும். இதனால், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவரால விரும்பத் தகக்க மெய்ப்பொருளிதுவென்று வெளிப்பட்டது. "సాక్షీచేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும், "తేభ్యోప్యలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహంసదాశివః" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும் ஸமந்வயஞ் செய்து பார்த்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணு முதலான ஸகலபிரபஞ்ச அந்தராத்மாவாயுள்ளவ ரென்பது தெற்றெனவிளங்கும். இன்னும், "శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థంమన్యంతే సఆత్మా సవిజ్ఞేయః" என்னுஞ்சுருதியாலுந் துரியரான பரமசிவனே நாராயணருடைய ஆத்மாவென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கலால் விஷ்ணுபாரம்யம்எவ்வளவுஞ் சித்தியாமை வெளிப்பட்டது.

ஆயின், "నారాయణాద్రుద్రోజాయతే" என்றதேத்யாதி வசனங்களாற் போந்த விஷ்ணு பாரம்யத்துக்குக் கதியேதெனின், மேல் (௯௯) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும் நியாயமே போதுமாயினு மின்னுஞ் சிலவற்றை யீண்டு விளக்குவாம். நாராயணருடைய புத்திரனா

பிரமனுக்கே, ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தி நீலலோஹித னென்று பவித்திருக்கும்போது நாராயணனிடத்தி லிருந்து நேரே அவர் ஜநித்திருப்பதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது?• அப்படிப் பிரமனிடத்தும், விஷ்ணுவினிடத்தும் பிறந்தவராகக் கொள்ளுமுருத்திரனை நோக்கின், அவர் ஏகாதசருத்ரசதருத்ர ஸஹஸ்ரருத்ரர்களுக்குளொருவராகவே முடியுமன்றி ஸம்ஹாரருத்ரராகமாட்டார். மேலிடத்திற்காட்டியபடித்தேஜோதிஷ்டானமானவுருத்திரர்ஜனகரும், அப்பதிஷ்டானமானநாராயணர ஜன்யருமாகத்தீர்மானங்காணுகிறபடியால் அந்தஸம்ஹாரருத்திரருகுநாராயணனிடத்திலுற்பத்திசொல்வதுஎங்ஙனங்கூடும்? திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸம்ஹாரகர்த்தாவுக்கே நாராயண னிடத்திலுற்பத்திகூறவிசை யாதெனின், திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணராகிய துரியபரமசிவனே நாராயணனிடத்திற் பிறந்தாரென்று கழுதையோசைகாட்டிக்கத்தவருமப்பாஷண்டிக்கு என்ன சமாதானஞ் சொல்லலாம்? இவைகளேயன்றி, அதர்வசிரசில் "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే" என்று பெறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குக் கதி தேடிக்கொள்ளவகையறியாமல் பிரம்ஹருத்ரோந்திராதிகளைக்கற்பங்கடோறுஞ் சிருட்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரித்துவிடுகின்றார்ஹரியென்றுமனப்பால்குடித்து மடியுமம்மடையசிரோமணிக்குஎன்னசமாதானஞ்சொல்வது? பிரம்ஹருத்ரோந்திராதிகளோடு விஷ்ணுவையும் ஜநித்தவனென்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறு மிச்சுருதியைப்பண்டிதராயுள்ளபேரெடுத்துக்காட்டுங்கால் பல்லையிளித்துப்பசபசவென்றுவிழிப்பார்போலும். பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கின்றவர் விஷ்ணுவென்றுஎந்தச்சுருதியிலாவது, ஸ்மிருதீதிஹாஸபுராணங்களிலாவது, அல்லதுசாமானிய தர்மமாகவுலகவழக்கிலாவது பெறப்படுவதுண்டோ?எங்குங்காணோமே! இப்படிமிகவும்அப்பிரமாணமான ஸம்ஹாரகர்த்திருத்வத்தை விஷ்ணுவுக்குச்சொல்லி

த்திருப்தியடைபவர் எவ்வளவுபொய்யைத்தான் பேச மாட்டார்? மாயாரூபியாகையால் ஞானத்தை ஸம்ஹ ரிக்கின்றவர்விஷ்ணுவெனின், ஸ்ரீருத்ரப்பிரஸாதமற்றவ ர்களுடையஞானத்தைமாத்திரம் விஷ்ணுவால் ஸம்ஹரி க்கமுடியுமேதவிர அவருடையபிரசாதம் பெற்றவர்களா கியசிவனடியார்களுடையஞானத்தையொருவராலும்ஸ ம்ஹரிக்கமுடியாது! முடியாது!! பிருதிவி அப்புவில்லயி த்து, அப்புத்தேஜஸில்லயித்து, அந்தத் தேஜஸ்ஸான து தானேஜ்வலித்துக்கொண் டிருப்பதுபோல் பிரம்ஹ தேவன் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஸ்ரீருத் ரரிடத்திலுமிலயித்துஅந்தவுருத்திரமூர்த்தி தானேஅத் வைதரும்,நித்தியபபிரகாசருமாயிருத,நலாலெலந்தச சுரு தியுகதியநுபவங்களாலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகர்த திருத்வம் சித்தியாதெனபது பசுமரத்தாணியறைந்தா லென்னநாட்டப்பட்டது.

இதுநிற்க, சூரியமண்டலமத்தியவர்த்தியாக நாரா யணர் பிரகாசிக்கின்றாரென்றும், பல்லாயிரகோடியண் டஙகளும் நாலிலொரு கூறென்றும், நாசமில்லாத திவி யென்கிற பரமபதம் மூன்றுகூறென்றும், அவற்றினுள ளும் வெளியு மந்தநாராயணர் வியாபித்துக் கொண்டி ருக்கின்றாரென்றும், அதனால் விஷ்ணுவே பரதத்துவ மாகின்றன ரென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார். "இருக்குமுதலிய வேதத்திரயங்களாகிய திதிக்ருக் கேசமாகியமண்டலத்திலிருக்கு மாதித்தனை அதிட்டித்திருக்கும் புருடராகியசிவபெருமானை ஆதித் தியோகிடதம் "இவனே பூதாதிபதி" என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது. "இவனேபூதாதிபதி" என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்யாந்தரி யாமி சிவபிரானென்பது அணியப்படாதாம் பிறவெனின்; அற்றன் று: இரணியமயன" "என்றும், "இரணியபாகு" என்றும், "அம்பி காபதி" என்றும், "உமாபதி" என்றுமவ்வுபநிடதங்கூறுதலின், ஆ தித்யாந்தரியாமி சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனத்துணியப்படு மென்க. மண்டலமும், அதிலாதித்தனும், அவர்க்கதிட்டானமாகிய சிவபிரானும், அவர்விபூதியும், அவற்றினையுணர்ந்தாரெய்தும்பயனு

மென்னுமிவை ஆதித்தியோப நிடதத்தாற் போதரும்பொருள்க ளாம். இதனையுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரேயாவர்."

"இனிக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே யெனத்து ணிதற்கு ஆதித்தியோபநிடதமேயமையுஞ் சான்றாம். காயத்திரி மந்திரப்பொருள்சிவபிரானே சவிதாவன்று. என்னை? அதனகத்துள் ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கேயுரித்தாதலானும், அவரே அறி வைப்பிரேரிப்பவராகலானுமென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் அகா ராந்தமன்று ஸகாராந்தமெனின்; அதனகத்துள்ள யத்சத்தமும் தத்சத்தமும்முறையேபுல்லிங்கமும் நபும்ஸகலிங்கமு மாகலிற்றம் முள் அந்வயமுறா. ஆகவே, அந்வயமாதற்குரிய அபின்னலிங்கத்தை யவாய்நிற்கும். அதனால், ஸகாராந்தமெனல்பொருந்தாதெனமறுக்க. வியாகரணநூலார் அஸுன்பிரத்தியயமாக கஞுப்பிரத்தியயமாக ஈற்றில்வந்தபதங்களுக்கு ஆதியில்உதாத்தசுரம்வருமென்றலினானுமை த்திராயணைச்சுருதியில்அகாராந்தமாகக்காணப்படுதலின், திரிந்தகா ரகமாகியகருந்தமேயென்க. இந்தமைத்திராயணைச்சுருதி "பர்க்கர்தி யானிக்கற்பாலர்" என்றும், "பர்க்கப்பெயருடையான் உருத்திரன்" என்றுங்கூறுமுகத்தானே அது ஸகாராந்தமென்றலை நிராகரித்தது. காயத்திரியின்முதற்பாதத்தைக் கடாவிடைகளாற்கூறி "இரண்டா ம்பாதம்பர்க்கமயம்" என்றதலவகாரப்பிராம்மணமும் ஸகாராந்த மென்றற்கிடந்தராது."

"அற்றேல், எந்தப்பர்க்கன் எமதுபுத்தியைப்பிரேரிக்கின் றான் அதனைத்தியானிக்கின்றோம்" என்றுலிங்கபேதம் போதர அந்வ யித்தில் நமக்குஞ்சாலாதெனின்;—காயத்திரிக்குரியபொருளாகிய சிவபிரானதுபெயராகியபர்க்கசத்தம் அவரின்வேறாகாத ஒளிக்குமு ண்மையின், "அதனைத்தியானிக்கின்றோம்" என்பது அந்தப்பர்க்கனோ டியையுடைத்தாயவொளியைத்தியானிக்கின்றோமென்றுபொருள்படு தலின், எமக்கது சாலாமை யாண்டையதென்க. இதுசாம்பமிருதி நூற்றுணிபென்க. "அதுவேயக்கரம்" என்றும், "அதுசவிதாவினுள் ளுரிக்கப்பட்டபொருள்" என்றும், "அதனினின்று மறிவுங்குரித து" என்றுஞ்சுவேதாச்சுவதரோபநிடதங் கூறுதலினானுங் காய த்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரிமந்திரம் பர்க்கராகிய சிவபிரானையே யுணர்த்துவதா லும், சவிதாவென்னுஞ் சத்தமாத்திரைபற்றி ஆதித்தன்மேலுஞ்

செல்லும். பிருண்டும் ஒருகடவுளையுணர்த்து மந்திரஞ்சத்தவொப்புமையாற்பிறகடவுண்மேலுஞ் செல்லுமென முனிவர்கூறுப: அது அருக்கனைத்தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவசத்தவொப்புமையாற்பூடணதேவர் மேலுஞ்செல்லுமாற்றானுணர்க. பிறவுமன்ன. இனியிவ்வாறன்றி, இரசபூசாவிதியில் "சம்" என்றுதொடங்கிய மந்திரத்தாற்சனிபூசையும், "கேத்புத்தியசுவ" என்றதனாற்புதபூசையுங்கூறுதலுங்காண்க. "இருக்குயசுர் சாமமென்னும் வேதமூன்றானையுநன்குணர்ந்தபிரமன் அவற்றின்சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தையுடைத்தாய இக்காயத்திரியைக் கண்டான்" என்றுமநுவாற்கூறப்பட்டது" எனக்கற்றுணர்ந்த மேலோர்காட்டிய நியாய விஸ்தாரங்களைக் கண்டபின்னரு மெந்தக்கபோதியோ விஷ்ணுவைக் காயத்திரிப்பொருளென்று சொல்லத்துணிவான் ?

இனிப்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகத்துக்கு அளவைகூறத்தொடங்கிப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும் நாலிலொருகூறும், அந்தப்பரமபத மேனையமூன்றுகூறுமென வெளிப்படுத்திக் கொண்டவரதிர்ஷ்டமே! அதிர்ஷ்டம்!! காற்கூறாகிய பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும் பிராகிருதமே யாகையாலேனைய முக்காற்கூறுமதுவேயாதலமையும். அதனால்பரமபத மென்னும்விஷ்ணுலோகம்பிரகிருதிகாரியமெனலாகியதனுள்ளும்வெளியுமேனையபல்லாயிர கோடியண்டங்களிலும் வியாபித்திருப்பதுபோலவே நாராயணர் வியாபகராயுள்ளாரென விழுக்காதென்க. ஸ்ரீகைலாசம் அப்பிராகிருதமாகையாலாண்டுநாராயணர்வியாபகஞ்சாராது. நாராயணரேபிரகிருதிஸ்வரூபராகையா லவர்க்குப்பிரகிருத்யதீத ஸ்தானங்களில் வியாபகமுண்டாதல் யாங்ஙனம்? அப்பிராக்ருத புவனமாகிய ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கப் பிராகிருதபுவனபதியாகியவிஷ்ணுவுக்குப்பாரம்யஞ்சித்தியாதாமையால். இவ்வுண்மைத் தேர்ச்சியின்றிக் கூபமண்டூகம்போற்கதறல் அஸாமஞ்சஸமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருளானவுன் பகவானாகிய விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டமையால் சமஸ்தவேதவேதாந்தவேத்யராயுள்ளவர் அந்தவிஷ்ணுவே யென்றறியத்தக்கதென்றும், இவ்வுண்மையை"నారాయణపరంబ్రహ్మతత్వంనారాయణఃపరః", என்னுஞ்சுருதியாலறிந்திடலாமென்றும்,இதனையறியாதசைவர்கள்பலவாறு சிவபாரம்யத்தையஜுர்வேதம் நாலாவதுகாண்டத்திலுள்ளதாகநாட்டமுயலுகின்றனென்றும், அந்தநாலாவது காண்டத்தின்னடுச்சங்கிதையிற்பெறப்பட்டவநுவாகம்பதினொன்றனுளாறாவது அநுவாகத்திற்போந்தமூன்றுபஞ்சாதியின்றாற்பரியத்தை வித்தியாரண்யர்தமதுபாஷ்யத்தில் அக்னிப்பிரதிபாதிதமென்றுபரிஷ்காரமாகவுணர்த்தியிருக்கின்றனென்றும்,சிவனிடத்தில்தனக்குண்டாகிய அபிமானத்தாலஇராவணனஉருத்திரனைநமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமகசமகமதையுண்டாக்கி வைத்ததால் அது வைதிகமாகாதென்றும்,அன்றியும்,எஜுர்வேதத்தில் க-வது காண்டம்ரு-ம்பிரசினம்,ரு-கூ-எ, அநுவாகங்கள்,உ-வது காண்டம்,ரு-ம் பிரசினம் கூ-ம் அநுவாகம், கூ-ம் பிரசினம்,ய-ம் அநுவாகம்,உ-ம்பிரசினம் அ-ம்அநுவாகம்,ச-வதுகாண்டம் ச-ம் பிரசினம் யக-ம் அநுவாகம், ரு-வது காண்டம் உ-ம் பிரசினம அ-ம் பிரசினம், எஜுர்வேதசாகையில் உ-ம் அஷ்டகம் ச-ம் பிரசினம்,கூ-ம் அநுவாகம்,ஷை அஷ்டகம் அ-ம் பிரசினம், எஜுராரணம், ரு-ம் பிரசினம் யக-ம் அநுவாகம், கூ-ம் பிரசினம், க-ம் அநுவாகம், இவைகளில் விஷ்ணு பாரம்யமேசித்தித்திருப்பதால் அவரே பரமபதியாவரென்றறியத்தக்கதென்றுங் கூறித் திருப்தியடைந்து கொண்டனர்.

இதனைமுறையே மறுத்துச்சமாதானங்கூறுவாம்.

ఓంకారార్థః స్మృతః" என்று பிரணவசப்தவாச்சியம்

ஸ்ரீபரசிவைக நிஷ்டமாகச்சுருதியிற் பெறப்பட்டது. அன்றியும் "ப்ரஹ்மா ஶிவோ மேऽஸ்து ஸதா ஶிவோம்" என்று பெறப்பட்டமையுஞ்சான்றும். இன்னும், "ப்ரணவோ வாசகஸ்தஸ்ய ஶிவஸ்ய பரமாத்மன:" என்று இலிங்க புராணத்திலும், "வாசக: ப்ரணவ: யஸ்ய ஜ்ஞானமூர்த்தே: மஹேஶிது:" என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட வுண்மைகளாலும், கடவல்லிமாண்டூக்யாதர்வசிரசசிகாப்ரசிநோபநிஷதாதிகளிற் பிரதிபாதிக்கும் ரஹஸ்யார்த்தங்களாலும பிரணவமானது சிவபரமாகவே வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "ஸ்ருஷ்ட்வா வயோ பிதே வாஸ்த்ரு ருத்ரஸ்யாப்யஸ்ய ஶேஷது। கதம் சித்ப்ராணவஸ்யாதா: ப்ரவிஶ்யம் ஶிவனஸ்யாத:" என்னும சூதசமஹிதாவசனத்தால்பிரணவத்துக்கு முக்கியவிருத்தியாயுள்ளவர் சிவபெருமானும், கௌணவிருத்தியாயுள்ளபோ விஷ்ணுவாதியற்ரு மென்று பெறப்பட்டசந்திபார்ததங்களையெல்லாமூகிக்கிற் பாரததிற பெறபபட்ட பிரணவார்த்தம விஷ்ணுவுக்கெம்மட்டிற பிரயோசனப்பட்டதென்பது வெட்டவெளியானதால், பிரணவார்த்தபபொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீ சிவபெருமானெனபதேயினிது சாதிககப்பட்டது. இத னல் வேதவேதாந்தவேதயபராயுளளவரு மந்தப்பரமேசுவரரென்பதே யமையும். இவ்வுண்மை "வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம்" என்னுஞ் சிவவசனம சுவேதாசுவரத்திற் பெறப்பட்டமையாலும்விளங்கும். இங்ஙனமாயின், "நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம" என்றற்றொடகத்துச்சுருதிவசனத்துக்குக் கதியாதெனின், "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி ஜானாத்" என்றதுமுதலாகியவிடத்திலென்னசமாதானமுண்டாகுமோவதனையேயீண்டுஞ்சிந்திக்கற்பாலதென்க. "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாணோ தேஹம் ஹரி ஸ்த்ர் ஸர்வதர்ஶன:। ஸ ஸ்தித: ஸகலாகாம் ... நிர்ஜ்ஞானமவிஜ்ஞாத்" என்று கூர்ம புராணத்திலும், "ஸர்வஸர்வ ஸர்வாத்மா ஜகதாம் ஸ்வதி மத:। ... ..." என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட

வசனங்களால் பிரமனது கர்ப்பத்திற் சென்று குதத்தின்வழியாய் அதோக்ஷஜனென்னும் பேரால் வெளிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. மேலே யோரிடத்திற்காட்டிய அதர்வசிகாவசனத்தால் ஸ்ரீபரமசிவனிடத்தினின்றும் விஷ்ணுவுக்குற்பத்தி பெறப்பட்டது. முதற் சுருதியிற் பெறப்பட்டது பிரதமஜந்மமும், பிற்போந்த வசனங்களிற்பெறப்பட்டது கல்பாந்தர ஜந்மமுமாக மேலோர் கூறுநிற்பர். இன்னும், "సోమః పవతేర్జనితానాంజనితాదివః। జనితాపృథివ్యాజనితాగ్నేర్జనితాసూర్యస్యజనితేంద్రస్యజనితాధఃష్ణోః" என்னும் ருக்வேத வசனத்தால் உமாஸஹாயராகிய பரமேசுவரர் சூரிய சந்திராக்னி முதலியவற்றைப் படைத்தாரெனவும், அப்படியே விஷ்ணுவையும் படைத்தாரெனவும் வெளிப்பட்டது. இப்படிச்சுருதி நிஷ்டமாகப் பரமேசுவரரிடத்தில் ஜந்யராய்விளங்கும் நாராயணனை அவருக்குஜநகராகிய அப்பரமேசுவரரைக் காட்டிலும் பரதத்வப்பொருளாகநிச்சயித்தல் யாண்டிசையும்? இவ்வுண்மை நியாயங்களால் வேதப்பிரஸித்தமான பரதத்வப்பொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமானென்றே கண்டாகோஷமென வைதிகசசிரேஷ்டராயுள்ளபேர் முழங்குவரென்க.

இன்னுமந்த வாக்கியம் நாராயணோப நிடதத்திற் போந்த தொன்றாகலானவ்வுபநிடதம்பற்றியேயதனுண்மையை விசாரிப்பாம். "நாராயணோப நிடதத்திற் கூறிய உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதூவும், அதன்கட்கூறிய உபாசிக்கப்படும் பொருளினது உருவஞ் சிவரூபமெனபதூவும், மீமாஞ்சகர் கூறும் உபக்கிரமோபசங்கார நியாயம்பற்றித் துணியப்படும். அதன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபக்கிரமத்தின் கண்ணுள்ள வாக்கியஞ் சிவரூபங் கூறிமுடிந்த உபசங்கார வாக்கியத்தோடியைந்து ஒருபொருள் படுதலின். இங்ஙனந்துணியப்படவே, ஆண்டு நாராயணனுக்கு உபாசிக்கப் படுந்தன்மையும், உபாசனையாந்தன்மையும் ஓராற்றானும் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விர

ன்டு மல்லனென்பதூஉம், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதூஉம் போதரும். அல்லதூஉம், ஆண்டு "நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிகாமத்தியிற் பரமான்மா உளன்" என்றவாக்கியமே வேறுபிரமாணம் வேண்டாது அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அதுவலியுறுத்தமாறென்னையெனின், "நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்" என்று கூறினமையின், அவனைப் பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன்றனதிருதயாக்கினிக்கணிருந்துகொண்டு தானேதன்னையுபாசிப்பனெனின்; அக்கூற்றியாவர்க்கும் நகைவிளைக்குமென்றொழிக.

அற்றேலஃதாக; நாராயணன் மேல் வைத்து உபாசனையை வருணித்தவாறென்னையெனின்; நாராயணனுடையவிருதயமும், அதன்கட்டகரமும், அதன்கட்பெரிய அக்கினியும், அதன்சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவு முண்டென றங்ஙனமருத்தவாதம்படக் கூறு முகத்தானே, ஆசரிப்பவருக்குச் சிரத்தை போதர விசிட்ட புருடன் மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்தவாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறோதப் பட்டதனான் அது நாராயணனுடையதென்றல் பொருந்தாதாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட விருதயம் பிறரைச்சார்தற்கியைபின்மையின் அஃதவனுடையதென்றல் பொருந்துமென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வானுவாகத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனையாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையியைபு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரானகண்ணதென்பது தெற்றெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் "பரப்பிரமம்" என்றும், "பரஞ்சோதி" என்றும், "பரதத்வம்" என்றுங் கூறுதன மலைவாம்பிறவெனின், அற்றன்று: மாந்திரிகன் கருடபாவனையாற் கருடனோடத்துவிதமாய்நின்றவழி அக்கருடனென்றே கருதப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரானோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்ஙன முபசரிக்கப் பட்டானாகலின், மலைவுயாண்டையதென்க. இவ்வொற்றுமையைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்தகண்ணன் "யானே உலகெல்லாமாயினேன்" என்றதூஉம், சிவபிரானது விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதூஉம், "ஏனைவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக" என்றதூஉம், அதனை உறுதியாகக் கொண்ட அரு

ச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்து நோக்கிச் சான்றாருஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண்ணன் மேலிட்ட போதுகள் சிவபிரான் திருமுடிமேற் கண்டதூஉமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதென் மலைவாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்த்தப்பட்டவன் சங்காரத்தொழிலைச்செய்யுமானென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலினானும், ஆண்டுப்பரமான்மாவெனப்பட்டவர் அயனரியரனென்னும் திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானாகலானும, சிருட்டித்தொழில் திதித்தொழில்களைச் செய்யு மயனரிபோற் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மரனும் அவரதுவிபூதியேயாகலானும், மலைவுயாண்டையதென்பது. அற்றேல், ஆண்டுப்பரமானமாவின விபூதியில் நாராயணனைப்படியாத தென்னையெனின்; கைவல்லியோப நிடதத்திற் கூறிய தகரவித்தையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கபபட்டானாகலின், இவ்வுபநிடததிற்படியா தய்ததுணரவைத்த தென்பது." எனக்காட்டிய நியாயமேபோதும்.

இனி எஜுர்வேதம் நாலாவது காண்டமத்தியிற் சிவபாரம்யத்தை நாட்டமுயலுஞ் சைவர்களுடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோஜனமெனக்கதறவந்த வங்நீள்செவியனுக்கென்ன சமாதானம் பகர்வது? "పంచాక్షరీశివపదే నవిభాంతియద్రా ధ్యాయస్థయాన్స్ఫురతి తేనచతుర్థకాండః। కాండేనసర్వయజుర్వేదవిభాంతి తేన ఋక్సామమధ్యమణినాచవిభాంతివేదాః" என்னும்பிரமாண வசனத்தால் பஞ்சாக்ஷரீமந்திரமானது சிவ என்னும் அக்ஷரத்வயபதத்தாலும், ருத்ராத்யாயமென்கிற நமகமானது அந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியாலும், எஜுர்வேத ஸம்பந்தமான முதலேழுகாண்டங்களி னிடையே நின்ற நாலாவதுகாண்டம் நமகத்தாலும், எஜுர்வேத மடங்கலும் அந்தநாலாவது காண்டத்தாலும், எல்லாவேதங்களும் ருக்ஸாமங்களுக்கிடையே நாயகமணிபோல்விளங்கும் எஜுர்வேதத்தாலும் பிரகாசிக்கின்றனவென்றுபெ

றப்பட்டது. இவ்வுண்மையை யாம்வெளியிட்டிருக்கும் தணிகாசல ஸ்தலமென்னும் பிரபந்தத்தாலுங் கண்டுணர்க.

(எசுர்வேதத்துக்கேற்றமுரைத்தது.)

"ஐந்தெழுத்தாழியில் சிவவெனுமிரண்டா
லலருமவ்வைந்திரு ளுயாகொண்
முந்துசீருத்ர நமகமுமதனுள
முதலெழுகாண்டத்தி னடுவே
யுந்துநாலாவதொப்பில் காண்டமுமற்
றுளவதனு லெசுர்வேதம்
வந்தொளிர்தருமென றிலைசந்தனன்றணிகை
வாழ்வெனவந்த கண்மணியே."

(வேதமடங்கலும் விளம்பலிதென்றது.)

"எசுவெனும்வேதத்தா லுளவெல்லா
வேதமும்வயங்கு மிங்கதனு
லிசையுமெம்பெருமை யன்றிமாமறைக
ளேத்துறுதென்றெனக்கிசைத்தான
அசரமுஞ்சரமு மாகியல்லவுமா
மருட்பரன் றன்னில்வேறாகாக்
கசமுகற்கிளையசேயெனுந் தணிகைக்
கந்தவேளென்னுயிர்த்துணையே."

என்னும் பாடல்களே யவை. இக்கருத்தையே யன்றோ "மும்மறையுண்டு மறையின் முனிவிலெழுகாண்டத்திற், செம்மைதருநடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழுசங்கிதையி, லம்மநடுச் சங்கிதையி னுதியீரெழுத்துநடுப், பொம்மலுறவமர்மனுவின் பொருளாவானெவன்மைந்த" என வரன்றோருங் கூறியிருக்கின்றனர்? எல்லாவேதங்களிலும் எஜுர்வேதமேயுயர்ந்ததென்பதற்குப் பிரம்ஹவல்லி யுபநிஷத்தில் "ప్రాణం దేవా అనుప్రాణంతి" என்கிற அநுவாகத்தில் "తస్య యజురేవ శిరః। ఋగ్దక్షిణః పక్షః। సామోత్తరః పక్షః। అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా" என்னும்

வார்க்கியங்கள் பிரகாசித்தலால் அவயவங்களில் சிரஸ் ஸு பிரதானமாவதுபோல் எஜுர்வேதம் சமஸ்தவேத ங்களிலுஞ் சிரப்பிரதானமாய் விளங்கிற்றெனவெல்லா வேதங்களையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனியினங்கங்க ளாகக் கூறவந்த பகுதியில் வேதபுருஷனறுதியிட்டுரை த்திருக்கின்றனன். இன்னுங் காயத்திரீ ஹ்ருதயாதிகளில் பிராதஸ்ஸந்தியில் காயத்திரீதேவதை ருக்வேத பிரம் ஹஸரஸ்வதி ரூபத்துடன் ஹம்ஸவாகனியாகவும், மத் யஸந்தியில் எஜுர்வேத சிவபார்வதி ரூபத்துடன் விரு ஷபவாகனியாகவும், சாயங்கால ஸந்தியில், சாமவேத விஷ்ணுலட்சுமிரூபத்துடன் கருடவாகனியாகவும் விள ங்குந் தன்மையுண்மையால் சிவபெருமான் சர்வவேதா த்மகராயினும் எஜுர்வேத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷித் துரைக்கப்பட்டவ ராயினார்.

இங்ஙனமாக, எஜுர்வேதத்தாற்சிவபாரம்யம்ஸித் தியாதெனக் கூறவந்த வவ்வேழைமதியை யினிவென் னசெய்யலாம்?- அப்பாஞ்சராத்திரசசேய்காட்டிவந்த சமாதானங்களினிடையே எஜுர்வேதத்தி லஷ்டகங்க ளிருப்பனவாகவும், அவற்றாலும்விஷ்ணுபாரம்யம் ஸித் திகருமெனவுங் கூறியழுதனர். வேதமிருந்தவூரில் குடி யிருந்தறியாதவெறித்தாதருக்கென்னவிளங்கும்? எஜுர் வேதமானது ஸம்ஹிதபாகமாகியவேழுகாண்ட மெனவு ம், பராயாதமாகியமூன்றுகாண்டமெனவும், ஆரண்யக ஸங்கியாபாகமாகியவொருகாண்டமெனவும், உபநிஷத்தா கியவொருகாண்டமெனவும்பன்னிரண்டுகாண்டங்களா கப்பிரிந்துஸம்ஹிதாகாண்டம்(சச)பிரசினங்களும், பரா யாதகாண்டம்(உஅ)பிரசினங்களும், ஆரண்யகஸங்கியா காண்டம்(ரு)பிரசினங்களும், உபநிஷத்காண்டம்(ரு)பிரசி னங்களுமுடையனவாகிமொத்தம்(அஉ)பிரசினங்களைக் கொண்டதொன்றாமென வேதவித்யாபாரங்கசிலர்கள்

விதக்துரைப்பர். இப்பகுதிகளில் முதலேழு காண்டங்கள் மாத்திரமெனவும், பின்னவை பிராம்ஹண மெனவும் பெறப்படும். இவற்றிலேதானே காஷ்டகமுதலிய பாகுபாடுகளுண்டு. அஷ்டகமாதிகள் ருக்வேதத்தனவேயன்றி எஜுர்வேதத்துக் கில்லையென்பது ஸுப்ரஸித்தம். இப்படி வியவஸ்தாரூபத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஸத்யார்த்தங்களை யறியும் புண்ணியமில்லாத மந்தமதிகளோடு தலையடித்துக்கொள்வதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!

இனிஸ்ரீருத்ரமென்றும், சதருத்ரீயமென்றும், ருத்ரஸூக்தமென்றும் பிரஸித்தமாயுள்ளவநுவாகங்களை அக்னிபரமாக வித்யாரண்யர் பாஷ்யஞ்செய்தாரெனவும், அதனாலது சிவபாரம்யத்துககாதாரமாகாதெனவும் பிரஸ்தாபிக்கவந்த வப்பாவிசர்சேட்டையைக் கொஞ்சம் அடக்குவாம். அவர் புன்மதத்தில் சம்பிரதாயமாய் வாடிக்கொள்ளுமனேகம்பொய்களிலொன்றாக வித்யாரண்யரை அக்ஷோப்யமுனியென்பவன் வாதத்திற் பின்னிட்டோடும்படிச் செய்தானென்னு மாதிக்யத்தையும் மறந்து அங்கியாயத்தில்அத்யாபகரனைவரும்புகழும்வித்யாரண்யராம் விமலவேதியர் என்று அவரையீண்டுப் புழ்ந்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! அவ்வித்யாரண்யரெவ்வளவுயோக்யமுடையாரென்பதைக்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம். அவரும், அவருக்குப் பரமகுருவான சங்கராசாரியரும் வேதபாஷ்யம், வேதாந்த பாஷ்யங்களைச் செய்திருந்தபோதிலும் வாமசாக்ததந்திரங்களால் மது மாம்ஸங்களையே ஸேவித்தவர்களும், அஸங்காத்மவாதத்தால் ஸ்வேச்சாசாரமுள்ளவர்களுமாக வவர்களுடைய பிரபந்தங்களாலேயே துலங்குகிறபடியால் அவர்களை வேதபாஹ்யரெனவும், அசங்கரர், அவித்யாரண்யரெனவும் பட்டங்கள்கொடுத்தொதுக்கி விடுவதே விவேகிகள் துணிபாம். அன்னோர் மத்தியபானஞ் செய்தாரென்பதை

ச்சங்கர விஜயத்தா லறியலா மன்றியும், வித்யாரண்யர் செய்த சூதஸம்ஹிதாவியாக்யான முதலிய பிரகரணங்களாலவர்வாமசார்க்தரென்பதும், ஸ்வேச்சாசாரமுடையாரென்பதும் வெளியாகின்றது. இன்னும் அவர்செய்திருக்கும் பஞ்சதசப்பிரகாணத்தில் "అప్రవేశ్యచిదాత్మానం పృథక్పశ్యంత్యహంకృతిం। ఇచ్ఛంతుకోటివస్తూని నబాధోగ్రంధిభేదతః" என்னும் வசனத்தால் ஞானிகள் அகங்காரத்தைச் சிதாத்மாவைப் பிரவேசிப்பியாமல் வேருகப் பார்க்கிறார்கள். ஆகையால் கோடிவஸ்துக்களையிச்சிக்கட்டும். கிரந்திபேதம்வந்துவிட்டபடியால் அந்தவிசைகளினலவர்க்குயாதொரு கேடுமில்லையென்று பெறப்பட்டது. ஞானிகளுக்குச சகலவிசசையுமுண்டாயிருக்கலா மென்று மேலிடமேயன்றித் தியானதீபிகை முதலான விடங்களிலுங்கூறியுள்ளாராகலின் அவரையும், அவருடையகுருக்களையும் ஸ்வேச்சாசார பிரவர்த்தக ஸித்தாந்திகளாகிய வேதபாஹ்யரென்பதிலென்ன வாக்ஷேப மிருக்கின்றது? இவ்விஷயங்களை யறியாமையால் ஸ்மார்த்தர்களெல்லாம் அநியாயத்திலன்னேரைத் தங்களாசாரியர்களெனமயங்கி மடியாநின்றனர். வித்யாரண்யர் வேதத்துக்கும், சூதஸம்ஹிதை, பராசரமுதலியநூல்களுக்கும் வியாக்யானங்கள் செய்து முக்காற்பங்கு வைதிகத்தைக் கெடுத்தாரேனுங் காற்பங்காவது அவரிடத்திலுண்மை தேரும். சங்கராசாரியர்விஷயமோவெனின், மணற்சோற்றிற்கல்லாராய்வதுபோலாம். அவரால் ஸ்மார்த்தர்கள் பெற்றிருக்கும் பயன்யாது? எந்தஸ்மார்த்த தர்மங்களை அவர்தாபித்தனர்? அவற்றைக் கோபித் தழித்தவரோயாயினராகையாலவரை ஸ்மார்த்தர்ஆதரிப்பது பாவம்! பாவம்!! அவரைக்காட்டிலும் வைத்யநாதாதிகளையாதரிப்பது உசிதமாம். இப்படி விசாரமுகத்தாலஸாமஞ்சஸமாய்ப் போகுஞ் சங்கராசாரியர், வித்யாரண்யர்க

ளுடைய வாக்குகளுக்குச் சிவிப்பில்லா தொழிந்தமையால்ஸ்ரீருத்ரஸூக்தவிஷயத்தில் வித்தியாரண்யருடைய பிரஸ்தாபம் பிரயோசனப்படாமற்போயிற்றென்க. இனியுண்மை விசாரத்தில் "நமஸ்தே ருத்ர மந்யவ" என்றுபக்கிரமத்தில் ஹேருத்ர! உம்முடையகோபத்துக்குநமஸ்காரம் என்று கோபமுள்ளவராகத் துதிக்கப்பெற்றவராகிய வுருத்திரரை அககினியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? விஷ்ணுமுதலான சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிப்பதினாலும், ந்ருஸிம்ஹன்முதலான வைஷ்ணவாவதாரங்களைமர்த்தனஞ் செய்வதினாலும் உருத்திரனென்கிறசிவனே கோபமுள்ளவனென்று பிரஸித்தமாயிருகக வந்த ருத்ரஸூக்தத்தைச் சிவபாரம்யமற்றது என்று ஆகாத்தியங் கூறுவதை வித்வான்களெப்படியொப்புவார்கள்? தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியவதரித்து விஷ்ணுவை நாகபாசத்திற் கட்டியுருட்டியும், சூரியனுடையபல்லையுடைத்தும், மற்றத்தேவர்களையுருத்திராஹ்வானமற்றயாகத்தில் வந்ததற்காகவுசிதமானபடித் தண்டித்தும், தக்ஷனுடைய சிரசைச் சேதித்துப் பின்னர் ஆட்டின்றலையையவனுக்குக் கூட்டியு மநுக்கிரகிக்கையில் தக்ஷன்பரசிவமகிமையறிந்து அவ்வாட்டுமுகத்தோடிருந்து துதித்தபாகமேயன்றோ நமகசமகங்களெனஸ்ப்பிரஸித்தமாயுள்ளது?

இதுகளை யறியாமல் இராவணன் றனக்குண்டாகிய வபிமானத்தால் ருத்ரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியுள்ளதே நமகசமகமென்று கொடுக்கவந்த பேரிழவுக்கென்ன செய்வது? இராவணன் செய்ததெனின், அது வேதத்திலேன்சேரும்? அதற்கு வித்யாரண்யர் முதலியோரேன்வியாக்யானஞ் செய்வார்கள்? இராவணன் சிவனிடத்திற் றனக்குண்டாகிய வபிமானத்தாற் செய்தானென்று பிதற்றியதையும் மறந்து அது அக்னி

பரமாயுள்ளதென்றுபின்னர்க்கூறியதென்னை? அதற்கு வக்தா இராவணனுகாவிடினும் அவனுடையவாக்குக்கு அது விஷயப்பட்டபடியால் அவைதிகத்வம் பெற்றதெனின், "అగ్నిహోత్రాంశ్చవేదాంశ్చ రాక్షసానాం గృహేగృహే" என்னும் ஸ்ரீமத்ராமாயணவசனத்தால் இராக்ஷசர்கள் நாலுவேதங்களையு முணர்ந்தவர்களென்று வெளிப்பட்டமையால் அன்னோர் வாக்குகளுக்கு விஷயப்பட்டஹேதுவால்வேதமடங்கலுக்கு மப்பிராமாணியத்வமேன் ஸித்திக்காமற்போகும்? வேதத்தின்மிகவும் அநதிகாரிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் அத்யயனஞ் செய்வதனுற்கூட வேதத்துக்கு யாதோ ரப்பிராமாணியத்வமு நேரிடாமலிருக்கும்போது பிரம்ஹ குலத்திலுதித்தவனுன இராவணன் ஸ்ரீருத்ரத்தை யத்யயனஞ் செய்ததனுல் அதற்கு எப்படி அப்பிராமாண்யத்வமுண்டாம்?

இதுநிற்க, வித்யாரண்யர்தாமென்னை, ஸ்ரீருத்ரத்தை அக்னிசப்தத்தால் வியாக்யானித்தவர் அது சிவபாரம்யமாகாதென வேதாவது காட்டியதுண்டா? "రుద్రోవాఏషయదగ్నిస్తస్యద్వేతనువౌ ఘోరాన్యా శివాన్యా" என்கிற சுருதியால் பரிதிரிசியமானனுகிய அக்னி யுருத்திரனென்றும், அவ்வுருத்திரனுக்குக் கோரதனு வென்றும், அகோரதனுவென்றுந் தனுத்வயங்க ளுண்டென்றும், அவ்விருதனுவுகளுக்கும் அபிஷேகவசுதாரைகள் பிரீதிகரமென்றுமுதகரித்து அக்னிகருதுசரமேஷ்டகாஜ்யாபிஷேகத்தில் வினியோகங் கூறியும், ஜபாபிஷேகாதிவிதிகளைச் சிவப்பிரீதிகர முக்கியசாதனமாகக் கூறியும் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். அப்படியே பட்டபாஸ்கராசாரியர்களெல்லாரும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் நிர்மானஞ் செய்திருக்கின்றனர். அன்றியும், சிவாஷ்ட மூர்த்தங்களில் அக்னியொருமூர்த்தமாதலும் அவருண்மையைக் காட்டும். "యోరుద్రో అగ్నౌయోఅప్సు" என்கிறசுருதியானது

சிவனைச் சர்வவஸ்து 'பரிபூர்ணனுகக் கூறினதால் அக்னி யிடத்தில் அச்சிவபெருமானே யிருக்கின்ருனென்பது போதரும். அதனுல், அக்னிக்ருதுவில் ஆஜ்யாபி ஷேக மும் சிவப்ரீதிகரமாயினமை காண்க. "సర్వస్యరుద్రో ధ్యా యస్యశ్రీరుద్రో దేవతా" என்று பூர்வாசாரியர்க ளெல்லாம் நிச்சயித்திருப்பதாலும், வியாச சிஷ்யராகிய போதாய னமுனிகள் ருத்ராத்யாயம் சிவபரமென்று நிர்ணயித்து ருத்ரநியாசகண்டம் செய்திருப்பதாலும், நியாசவிதாய கத்தை "అథాతఃపంచాంగరుద్రాణాం న్యాసపూర్వకం జపహోమా ర్చన అభిషేకవిధింవ్యాఖ్యాస్యామః" என்பது முதல்உபாசகனது சரீரத்திலுஞ் சிவலிங்கத்திலும் ஸத்யோஜாதாதி மந்தி ரங்களாலும், நமகமந்திரங்களாலும் ஆசரித்து வருவ தாலும, ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமாகாதென்னுங் குதர்க்கவாத தம் தலையெடுககாதென்க. இன்னும், "యాతేరుద్రశివా తనూ యా అస్మిన్మహత్యర్ణవఇతిశిరసి" என்பதாதி மந்திரங்களால் சர் வாங்க நியாசஙகூறி "ఆత్మానంరుద్రరూపిణం ధ్యాత్వారుద్రరూపస్సన్ రుద్రమర్చయేత్" என்றதனுல் தான் உருத்திர வடிவினனுகிப் பின்னருருத்திரனைப் பூசிககவேண்டுமென்று விசிதப் படுத்தியிருப்பதாலும், கூசிருத்ரத்தில் பவ-ருத்ர-சர்வ- உக்ர-பீம-ஈசான-மஹாதேவ-பசுபதி நாமங்களை யுச்ச ரித்துப் பூஜாப்பிராணுமாதி யுபசாரங்களைச் செய்ய வி தித்திருப்பதாலும் ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமென்பதேயினிது சாதிக்கப்பட்டது. இந்தருத்ரஸூக்தமேயன்றிப் புருஷ ஸூக்தமுஞ் சிவபரமென்றே மேலோர் நிச்சயித்திருக் கின்றனர். எங்ஙனமெனின், "సహస్రశీర్షాపురుషః" என்னு முபக்கிரமவாக்கியத்தில் புருஷ சப்தமிருக்கின்றது. அ து யோகருடிகளால் ருத்ரவாசகமே யன்றி வேறுபொ ருள் பயவாது. "పురుషోవైరుద్రః" எனவும், "పురుషంకృష్ణపింగళం" எனவும், "పురాతనోహంపురుషోహమీశః" எனவும் போ ந்த பிரத்யக்ஷ சுருதிகளாலும், "పురుషోనామసంపూర్ణః శివస

త్యాదిలక్షణః। సాంబమూర్తిధరోనాన్యో రుద్రోవిష్ణురజోపివా" என்று ஸ்காந்தத்திலும் "ప్రకృతిస్త్వం సురశ్రేష్ఠ పురుషోహంనసంశయః। త్వన్మయంమన్మయంసర్వ మవ్యక్తంపురుషాత్మకం" என்று ஆதித்யபுராணத்திலும் முறையே போந்த வசனங்களாலும் புருஷசப்தம் ஸ்ரீருத்ர பரமாகவே ரூடியாகப் படிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவோவெனின், "వాసుదేవః పరాప్రకృతిః" என்னுஞ் சுருதியாலும், "ప్రకృతిఃపరమోవిష్ణుః" என்னும் ஸ்மிருதியாலும், "అవ్యక్తరూపంచతథాచవిష్ణుం" என்னும் புராண வசனத்தாலும் ஸ்திரீயென்பது வெளிப்பட்டவாறறிக. இன்னும், "ఏకైవశక్తిఃపరమేశ్వరస్య ప్రయోజనార్థాయచతుర్విధాభూత్। భోగేభవానీపురుషేచవిష్ణుః క్రోధేచకాళీసమరేచదుర్గా" என்னும் பிரமாணத்தால் மூலசக்தியாகிய கௌரியினது அவதாரமாக விஷ்ணுமூர்த்தி படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்படி வெளிப்பட்ட பிரமாணஸாதகங்களால் நாராயணர் புருஷராதலும், அவரே புருஷஸூக்தத்தால் படிக்கப்பட்டவராதலுஞ் சேராமை தானேபோதரும். இதனால், அதனுபக்கிரமத்திற் பெறப்பட்ட புருஷவாசகப் பிரயோசனத்தின்படியே மத்தியகதவாக்கியங்களாகிய "యజ్ఞేనయజ్ఞమయజంతదేవాః" என்னும் வாக்கியங்களுஞ் சிவப்பிரீதிகரமே யாயின. ஆண்டு முதலிடைகளிற் போந்தபடியாகாது "హ్రీశ్చతే లక్ష్మీశ్చపత్న్యౌ" என்றுபஸம்ஹாரத்திற் பெறப்பட்டதனுபக்கிரம வசனகதபுருஷாதி சப்தங்களையும் லக்ஷ்மீபதித்வ ஸாதாரணலிங்க தாத்பரிய விசாரத்தால் விஷ்ணுபரமாகவே கொள்ளாமோவெனின், "యస్యైవంబ్రాహ్మణోవిద్యాత్ తస్యదేవాఅసన్వశే। హ్రీశ్చతేలక్ష్మీశ్చపత్న్యౌ అహోరాత్రేపార్శ్వే" என்னும்வசனமே அதுவாகையால் அது சூக்ஷ்மவேத்தராயுள்ள பிராம்ஹணருக்குச் சொல்லிய பலசுருதியென்ப தறியாது அதிற்பெறப்பட்ட பரமபுருஷனுக்குப் பத்தினிகளே யாண்டுப் படிக்கப்பட்டனரென்பது சர்வாபத்தமென்க. மஹாலட்

சுமிக்குண்டாகிய சிறப்புடைமை கீர்த்திக்கு விஷ்ணு பத்தினியாகக் கொள்ளுந் தன்மையிற் சேராமையே யாண்டிப்படிக்கப்பட்டவர் விஷ்ணுபத்தினிகளென்பது ஸாமஞ்சஸமாகா தொழிந்தது. அதற்குரிய பொருளைக் கூறுங்கால் எந்தப் பிராம்ஹணனுல் புருஷ சப்த வாச்யனுன சிவனைப் பூர்வோத்தர குணவிசிட்டனுக வறிந்து ஆராதிக்கின்றனே (தஸ்ய-அந்தப்பிராம்ஹணனது, வசே - வசத்தில் (தேவதைகள்) அஸன்-இருந்தனர்.) அவருக்கு ஸ்ரீலட்சுமீபதவாசயமான கீர்த்தியும், ஸம்பத்தும் பதிநினிகளைப்போலும் வசியமாகுவர் என்று மேலோர் விஸ்தரியாநிற்பர். அன்றியும், அதில் "ஈசா ம்ருதத்வஸ்யேசாந:" என்றுள்ளவாக்கியத்தில் சாதாரணப்பிரம்ஹ சப்தங்களைக்கூறி அந்தப் பிரம்ஹம் எவ்வகைப் பட்டதென்னும் பரியாலோசனையில் அமிர்தத்வ மோக்ஷபாவத்தால் ஈசான வென்றினிது சிவனையே விளக்கிற்றன்றிநாராயணுதிசப்தங்களால் விஷ்ணுவைமருந்துக்கேனும் மறந்துங் கூறுதொழிந்தமைகாண்க. இவ்வுண்மைகளையறிந்தே ருத்ரநியாயஸத்தில் புருஷஸூக்தமருதயம்என்றுபோதாயனமுனிகள் விநியோகஞ்செய்திருக்கின்றனர். இதனுல், அந்தப் புருஷ ஸூக்தத்திற் சொல்லப்பட்ட சாதுர்வர்ணுதிஜனகத்துவமும் ருத்ரைகநிஷ்டமாகவே சாதிக்கபபட்டது. இப்படி ஸ்ரீருத்ரஸூக்தபுருஷஸூக்தங்க ளெல்லாமுஞ் சிவைகநிஷ்டமாகுமுண்மை தேராது அப்பாஞ்சராத்திர பாஷிசர் முடிவாகக் காட்டிய வேதபாகங்களும் பரசிவப்பிரதிபாதிதமென்பதே அமையும். எஜுர்வேதத்தில் க - வதுகாண்டம்;-ங - ம் பிரசினம், ரு-கூ-எ-அநுவாகங்கள், உ-வது காண்டம்;-ரு - ம் - பிரசினம், - கூ-ம் அநுவாகமென்ற தேத்யாதிகளாகக் காட்டியவைகளே யவை. அவரிலக்கக்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களை யுதகரித்துக் காட்டாமை

யார் யாருமவ்வாறு செய்தனம். அவரந்த வாக்கியங் களில் விஷ்ணு பரத்வங் காட்டுங்கால் யாருமந்தவாக் கியங்களைக் கொண்டே சிவபாரம்யத்தை காட்டிக்கொ ள்ளப் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! ஈண்டுவிரிப் பிற பெருகும்.

இங்ஙனமிற்க, அவ்வந்நியஜமதச்சேய் திரிபுண்டர தாரணவிஷயத்தில் அநேக நிஷித்த வசனங்களைகொ ட்டிக்குலைத்தது. அந்தவசனங்களெல்லாம் பிரேதகிருத் யவிஷயங்களென்றறியாமல் ஸார்வவிஷயிகம், ஸார்வகா லிகமென்பது எப்படியுக்தமாகும்? பாஞ்சராத்திரி அவை திகனுகையால் சுருதிஸ்மிருதிகளை யநுசரியாமல் பிரேத கிருத்யத்திலும் புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளுகி ருன். இவன் தனனையுமோர் வைதிகனுகச சொல்லிக் கொள்வதைக்காட்டிலும் வேறு அநுசிதமின்று. சைவ ரும், ஸ்மார்த்தரும் வைதிக சீலராகையால பிரேதகிருத் யங்களில் புண்டரதத்தை வர்ஜித்திருககின்றனா. பாஞ்ச ராத்திரிக்குரிய யோனிபுண்டரத்துக்கு உபநிஷத்பிரமா ணவாக்கியஸகலங்கூட வில்லையென்று முன்னமேதானே சொல்லி யிருக்கின்றோமல்லவா? அப்பெருமபேதை யார் அன்னியபுண்டரதைத் தூஷித்தாரேதவிரத்தமது புண்டரத்தைச் சுருதிப பிரமாணததுடன் பூஷிததுக் காட்டினரா? அப்படிக்காட்டின லன்றோ வவவிஷயத் திலவரோடு எதிர்த்து வழக்கிடலாம்? சதுரங்கஸைனி யத்துடன் யுத்தத்துக்கு வரும் வேற்றரசனோடு சூரனு யுள்ளவனெதிர்ப்பானன்றித் தன் பலமிலலாதவனுடன் யுத்தத்துக்குப் பிரவர்த்திகக மாட்டானல்லவா? ஆகை யால், புண்டரதாரண விஷயத்தில் பாஞ்சராத்திரியுடன் வழக்கிட்டிருக்க நாமிச்சிக்கவில்லை. இனி ஷை பழிமொ ழித்திரட்டில் (சஅ) முதல் (ருச) வரை பக்கம்வரையில் பரைப்பதலிக்ஷதையும், பாஞ்சராத்திர மகிமையையுமே

ராணமாய்ப்புலம்பினர். அவைகளைப்பற்றிமேலிடங்களில் விவகரித் திருப்பதேபோதுமென விண்டொதுக்கிவிட்டனமென்க.

இது நிற்க, "వాసుదేవంపరిత్యజ్య యోన్యందేవముపాసతే। నర కాయభవంత్యేతే నాత్రకార్యావిచారణా" என்னுஞ் சுலோகத்தால் விஷ்ணு பாரம்யம் ஸித்திப்பதாக மயங்கிப் புலம்பினர். இது சிவபாரம்யமுடைய தென்பதை விளக்குவாம். (వాసుదేవం వసుదేవపుత్రం పరిత్యజ్యత్యక్త్వా యోఅన్యం పరమశివముపాసతే తే నరకాయ నరాణాంకం సుఖంమోక్షానంద ఇత్యర్థః తస్మైభవంతి. అథవా-వసూన్యస్యాంసంతీతి వాసుః పృథివీతస్యాదేవః పృథ్వ్యంతర్యామీ పరమాత్మా పరమశివ ఇత్యర్థః-తంపరిత్యజ్య యోఅన్యం రూఢ్యర్థగమ్యం వాసుదేవ ముపాసతేతే రౌరవాదినరకాయభవిష్యంతి. వాసుదేవోపాసన క్రమేణవా మోక్ష హేతుకత్వేపి పరమశివత్యాగపూర్వకస్య తస్య నరకప్రాప్తిహేతుత్వోపపత్తేః। అథవా వసూన్యస్మిన్సంతీతివాసుః కుబేరః దీవ్యత ఇతిదేవః వాసుదేవోయేనసః పరమేశ్వరః తంపరిత్యజ్యేత్యన్యత్సమానం) என்னும்வியாக்கியானத்தால் எவர்கள் வசுதேவபுத்திரனைவிட்டுஅவருக்கன்னியரானபரமசிவனையுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நரர்களுக்கு முக்கியஸுகமான மோக்ஷானந்தத்தின்பொருட்டுஅதிகாரிகளாகின்றார்கள். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவையுள்ளது (வாஸு-குபேரன்) பிருதிவி. அதற்குத் தேவர் பிருதிவி யினந்தரியாமியான பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன்னியரும், ரூடியர்த்தத்தா லறியத்தக்கவருமான வாசுதேவரை யெவர்களுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ரௌரவாதிநரகத்துக் காளாவார்கள். இந்த வாசுதேவருடைய வுபாசனையால் கிரம முத்தி ஸித்திப்பதாயிருந்தபோதிலும், பரமசிவனைத் தள்ளியுபாஸிக்கவருங்கால் அது நரகத்துக்குபயுக்தமாகுமென்பதே யுக்தம். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவைகள் தன்னிடத்தில் விளங்குகிறபடியால் வாஸு, அப்படிக் குபேரன் விளங்

குகிறபடியால் அவனே தேவன். யாரால் குபேரன்விள க்குகிறுனே அவர்பரமசிவன். அவனைத்தள்ளி அன் னியனை யுபாசிக்கிறவன் நரகத்துக்காளாவ னென்று பொருள் தாலால்,விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகவே மேல் வாக்கியத்தைக் கிரகிப்பது அயுக்தமென்க.

இதுகிற்க,“సత్యాసత్యంపునస్సత్య ముద్ధృత్యభుజముచ్యతే। వేదాచ్ఛాస్త్రంపరంనాస్తి నదైవంకేశవాత్పరం” என்னுஞ் சுலோகத் தால் தனது பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரம் ஸசசாஸ்திர மென்று வியாஸர்சொன்னதாகப்பிரஸ்தாபித்தனர்.இத னுலிவ்வுலகத்தில் வியுத்பத்தியுள்ளவ னொருவனு மில் லையென் றிவ்வேழை யெண்ணினதாகக் காண்கிறது. வேதசாஸ்திர மென்னும் பதமிருக்கையில் பாஞ்சராத் திரசாஸ்திரமென்றுகூறியதென்னவதிசயம்?வேதசாஸ் திரத்துக்கும், பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்துக்கும் அபே தத்தை மற்றவிடங்களிற்சொல்லியிருப்பதாலும்,வேதத் திற்சொல்லப்பட்டகேசவனே பாஞ்சராத்திரத்திற்சொ ல்லப்பட்டிருப்பதாலுங் குற்றமில்லை யெனின், அப்படி யோரிடத்திலும் வியாசர் சொல்லியதில்லை. சொல்லி யிருப்பதாகக் கொள்ளினு முபசாரமாகுமே தவிர முக் கியமாகாது. கேசவனைச் சொல்லிய காவிய நாடகங் களும், வேதங்களென வவைகளிற் கூறிய பொய்க்க தைகளும் மெய்யாகுமாயினன்றே விதுவு மப்படியா கும்? வேததிற் போந்த கேசவனைசசொல்லிய மாத் திரத்தில் பாஞ்சராத்திராகமம் வேதமாவது, வேதநூல் யமாவது, எட்டுணையும் வேதத்தை யநுசரித்ததாவது இருக்காலுமாகாது. இனிக் கேசவசப்தம் சிவபரமாத லைவிரிப்பாம். எங்ஙனமெனின், (కంజలం తస్యఈశః స్లుః తం వహాంశిరస్యరతీత్యర్థః - అథవా కః బ్రహ్మా తస్య ఈశః విష్ణుః తం వహతిరక్షతి పరమశివఏవ కేశ్వాదిసకలరక్షకఇతి సర్వవేదప్రసిద్ధత్వాత్) என்றப டியாம். கம் என்றது ஜலமும், பிரம்ஹாவுமாகும். ஜலத்

னுக்கும், பிரம்மாவுக்கும் ஈசனென விஷ்ணுவை வதிக்கிறபடியாலும், ரக்ஷிக்கிறபடியாலும் கேசவன் பரமசிவனுவார். ஆகையால் (నహైవంకేశవాత్పరం) என்றது பாகவத ஸித்தாந்தத்துக்கநுகூலதரமாயிற்று. எங்கே அவர் ஸாமர்த்தியம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இம்மட்டேயன்றி (శంభుర్వైవహ్నిశరభస్తులభోబభూవ) என்று காட்டி சம்புவானவர் சரபமாகி ந்ருஸிம்ஹாக்னியில் சலபமென்னும் பூச்சப்போல் விழுந்தெரிந்து சாம்பலாய் விட்டாரென்று சங்கராசாரியருக்காக வக்காலத்து வாங்கி வந்த வச்சண்டிமகனுருளையிட்டனர். இப்படிக்கோரணி காட்டுஞ் சண்டிப்பேய்களோடு எப்படி மாரடித்துக் கொள்வது? இதுவேதமா? புராணமா? ஆகமமா? பேரிழவாயிருக்கின்றதே! எங்குமில்லாத கழுதைவாசகத்தைக்காட்டியோ தனது ஸித்தாந்தத்தைநாட்டிக்கொள்ளப் போகிறார்? இன்னும், ஆக்னேயபுராணத்திலும், பாத்மபுராணத்திலுஞ் சரபத்துக்கு நிக்ரஹஞ்சொல்வதாகக் கூறினர். அப்படிப்புராணவசனங்கள்கிடையா. இப்போதுள்ள பாபிஷ்டாகளாற்கல்பிக்கப்பட்ட சுலோகங்களாயிருந்தபோதிலுஞ் சுருதிக்கு அவிரோதப் பிரமாணமாயிருந்தாலெடுத்துக்கொள்ளலாம். சுருதிக்கு விருத்தமாயிருந்தால், அதுபுராணமாகிலுந் தள்ளத்தக்கதுதானென்பதற்கு (పురాణమిత్యేవనసాధుసర్వం నచాపికావ్యంనవమిత్యవద్యం। సంతఃపరీక్ష్యాన్యతరద్భజంతే మూఢఃపరప్రత్యయనేయబుద్ధిః) என்னும்பிரமாணமேசாலும். புராணமென்று ஸர்வமும் நல்லதாகாது. காவியம் நூதனமானதாகையால், அது குற்றமுள்ளதென்று ஸத்துக்கள் தள்ளமாட்டார்கள். புராதனமாயுள்ளதையும், நூதனமாயுள்ளதையும் நன்ருகப்பரிக்ஷித்து எதுசரியானதோ அதையே பிரமாணமாக ஸத்புருஷர்களெடுத்துக் கொள்வார்கள். மூடனானவன் அன்னியர் சொல்வதையே நம்புவானென்பதே மேல் வசனத்தின்பொருளாம். இதனால், சுருதி விருத்தமானபுராண

வசனங்கள் ஹேயமென்றேற்பட்டதனால், சரபோபநிஷத்துக்குப் பாஹ்யமாயிருக்கக் காட்டிய ஷை புராண வசனங்கள் ஜீவியாவென்க. ந்ருஸிம்ஹத்தால் சரபத்துக்குமரணம் நேரிட்டிருந்தால், அது ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்திற்சொல்லியிருக்கவேண்டுமே! அப்படிச் சொல்லப்படாத வீண்விஷயத்தை அப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கசிரோமணியெடுத்தாள்வது எப்படியுசிதமாகும்? ந்ருஸிம்ஹனை விஷ்ணுவைச சரபம் வதஞ்செய்திருந்தால், உலகத்தில் (ந்ருஸிம்ஹஜயந்தி) எப்படியேற்படுமென்று அப்புலவரேறு வினவியதும் அபிருஷ்டோத்தரமாக விருக்கின்றது. "నూవధీః పురుషం శ్లేం శ్రీ వస్య యద్బలం" என்றும், "ఽర్మాంబరోఽభూవ" என்றும் விளங்குமாற்றால், சரபரூபியானபரமசிவன் ந்ருஸிம்ஹ விஷ்ணுவினதுகொவத்தையடக்கி, அவருடைய தோலைமாத்திர முரித்து வஸ்திரமாகத் தரித்துக்கொண்டதாகச சுருதிகாணப்படுகின்றதேதவிரச் சரபத்தை விஷ்ணுவதஞ்செய்துவிட்டதாக எந்தச்சுருதியுங் காணப்படவில்லையே! இவ்விஷயத்தை முன்னிடங்களிற் பிரஸ்தாபித்துக கண்டித்திருப்பதோடு, எம்ம(சிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டி)யிலுமே ராளமாய்க கண்டித் திருக்கின்றோமாகையாலிங்கே யிம்மட்டில் விடுத்தாம்.

இங்ஙனிற்க, (తద్వ్యజేవేః ష్ణుపురాణే) என்று சங்கராசாரியர் அநேகவிதமாக விஷ்ணு பாரம்யத்தையே பிரதிஷ்டாபித்துப் பாஞ்சராத்திரமதவுத்தாரணஞ்செய்ததாகப்புலம்பினர். இதைப்பற்றி ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகள் தமதுமுதற்பாகத்தில் விசாரித்திருப்பதே போதும். சைவர்கள் அவரைத்தம்மவராகத் திருந்திரு சொன்றுகூறுவதற்கு அடையாளமாக அவர் மடாலயங்கடோறுஞ் சந்திரமௌளீசுவரர் பூசையும், அவருக்கும், அவருடைய சிஷ்யர்கட்கும் பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸ்ரீ பஞ்சா

க்ஷாரலேசமும் பிரஸித்தமாயிருந்தலேபோதும். இப்பேதை சொல்லியபடியானால், சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களெல்லாம் பாஞ்சராத்திர மதப்பிரவேசஞ்செய்து சங்கசக்கிரங்களால் தேகத்தைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமே! அந்தச்சங்கராசாரியராவது சூடுபோட்டுக்கொண்டதாக வேதாவதுபிரமாணங்காட்டினாரா? அவைகளொன்றுமில்லாதிருக்கப் பாஞ்சராத்திரத்தை யவர்தாபித்தாரென்பது என்னமூடத்தனம்? பின்னும், அவர்சொல்லிய சிவானந்தலஹரியில் ([illegible]) சுலோகங்களை விஷ்ணு பரதவஸாதகமாகக்கொண்டு குலைக்கவந்த வினர்த்தங்களுக்கெல்லாம் நாமுத்தரஞ்சொல்வதில் மனவைக்கவில்லை. ஏனெனின், பாசுபதரனைவரும் அவரைப் பஹிஷ்காரஞ்செய்திருக்கையால், அவர் வசனங்கள் பிரமாணமாகா. அவைகளைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக் சொண்டாலல்லவோ வவற்றின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கலாம்? அவைகளுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் சரியானவர்த்தஞ் செய்தாலும், அல்லது அபார்த்தஞ் செய்தாலும், அவைகளை யாஞசிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கர்மபத்தியோகஞானங்களென்கிற நாலுமார்க்கத்திலுமுட்படாமல் சூனியவாததின் முடிந்த பாஷ்யாதி பிரபந்தங்களைச்செய்து உலகத்தையெல்லாங்கெடுத்து நாசம்பண்ணினவராகிய சங்கராசாரியருடைய வசனங்களையாவது, நடத்தைகளையாவது பாசுபதாக்ரகண்யரொருவரும் மதியாராகையால். அவருக்குச் சைவசின்னங்களிருந்தனுமகொண்டே கொஞ்சமாவது அவரைச் சைவர்கள் தம்மவராக வுபசாரம்பாராட்டுவதன்றி வாஸ்தவத்தில் அஸாமஞ்சஸமேபெறும். இன்னுமப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கரெழுதிவிடுத்த சில்பாக்கள் அவிவேகபூரணகுருவின் கதையாய் முடிதலால் அவைகளை விசாரியாது அறவே விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிற்க, "అవిముక్తే తవక్షేత్రే సర్వేషాం ముక్తిసిద్ధయే। అహంసన్నిహితస్తత్ర పాషాణప్రతిమాదిషు" என்னும் வசனத்தால் உம்முடைய காசிக்ஷேத்திரத்தில் எல்லாருக்கும் முக்தி ஸித்திக்க நான் ஸன்னத்தனாகிறேனென்று இராமன் சிவனைப்பார்த்துச் சொன்னதாக ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்திற் பெறப்பட்டதென்று அப்பண்டிதஸிம்ஹம் காஜித்தது. இது உள்ளதுதான். இதற்கு நாமஸமாதானஞ் சொல்லவேண்டியதும் அவசியந்தான். பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தியாவது, அவனுக்குத்துலயர்களான க்ஷபணக ஜைன பௌத்தாதிகளாவது உபநிஷத் பிரமாணத்துடன்வாதித்தால் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் வைதிகராயுள்ளபேர் சொல்லவேண்டியது அவசியமல்லவா? ஆகையாலிந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ குருவாஸிஷ்டத்தில், கர்மகாண்டத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில், பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில், சுகபரீக்ஷித்து ஸம்வாதத்தில் திரமானித்திருக்கிற வேதோபப்பிரமஹணைப் பிரமாணங்களை விவரிக்கின்றாம். (பரிக்ஷித்துவானவர்) "భగవన్ భస్మజాబాల బృహజ్జాబాలయోర్గురో। శివమంత్రస్య తారత్వం కాశ్యాం సంప్రోచ్యతే యథా। శ్రీరామతాపనీయాదౌ రామమంత్రస్య తారతా। అవగమ్యత ఇత్యస్మాదవ్యవస్థా ప్రసజ్యతే। శివస్య రామశిష్యత్వం రామస్య శివశిష్యతా। శ్రుత్యంతేషు ద్వయంచోక్తం యదికాన్వ్యవస్థితిః" என்னும் வசனங்களால் ஐயா பகவானானசுகரோ! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்துக்களில், காசியில் சிவமந்திரம் எப்படித்தாரகமென்று சொல்லப் படுகிறதோ, அந்தப்படியே ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்து முதலியவற்றில் இராமமந்திரம் தாரகமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. அவைகளில் சிவனுக்குராமசிஷ்யத்வமும், இராமனுக்குச் சிவசிஷ்யத்வமுங் கேட்கப்படுகையால், வேதாந்தங்களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாகவிருக்கின்றது. இப்படிச் சுருதிகளுக்கே பரஸ்பரம் விரோத

முண்டாகிறபடியால், அவற்றின் விஷயத்தில் நான் ம்த டிக்கொண்ட ஸமாதானத்தைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகி றேன் கேட்டருளும் என்று சொல்லுகின்றார். "అతశ్చ త్యవిరోధార్థ మేవన్నిశ్చయమేవయోః। సర్వజ్ఞౌ సర్వశక్తౌ తౌ శివరామౌ జగద్గురూ। సంసారతారకౌ న్నృణాం కాశ్యామపిసమావుభౌ। సమబుద్ధిం జనయితుం గుర్వాన్యోన్యం బభూవతుః। అన్యథాహి హరిద్వేషో, హరద్వేషోథవాన్నృణాం। నిరంకుశో భజాయేత నరకప్రాప్తికారణం" என்றும் வசனங் களால் அந்தச் சிவனும், இராமருமாகிய இருவரும் ஸர்வஜ்ஞர்களும், ஸர்வஶக்தி யுள்ளவர்களும், ஜக தாசாரியர்களும், ஸம்ஸாரதாரகர்களும், காசியின்கண் ஸமானர்களுமாவார்கள். தங்களிடத்தில் மனுஷ்யர்க ளுக்கு ஸமபுத்தியையுண்டுபண்ணுகைக்காகவே யிருவ ருமொருவருக்கொருவர் குருவானார்க ளென்றிப்படிச சொன்னமாத்திரத்தில், அவனைப்பார்த்துச் சுகப்பிரம் ஹரிஷிசொல்லுகின்றார்.

எங்ஙனமெனின், "ఆచార్యమాణేభూత్పూర్వం తవనిశ్చయ ఈదృశః। నశాస్త్రీయశ్చశిష్టానాం పూర్వేషాంచసమ్మతః। శ్రుతిస్మృతిపురాణేషు శివస్యపరమాత్మనః। విష్ణ్వాదిసర్వదేవేభ్య శ్శ్రైష్ఠ్యముక్తమ్ముఖ్యతోఖిలు। శ్రీమ ద్దక్షిణామూర్తే ర్వటమూల నివాసినః। సర్వాచార్యస్యకోనుస్యా దాచా ర్యశ్చకిమధఃకః। నిత్యశుద్ధః బుద్ధాత్మ నిత్యస్సకరుణానిధిః। విష్ణ్వాదీనాంగురుః ప్రోక్తోనతుతస్యక్వచిద్గురు।। తారనీయేతుతారత్వం రామమంత్రస్యయచ్ఛ్రుతం। నతన్ముఖ్యం గ్రహీతవ్యం క్రమముక్త్యుపయోగతః। శివస్యరామశిష్యత్వం కా ర్యరుద్రపరత్వతః। అవిరుద్ధంమహాకష్టోః కారణాద్రామచంద్రతః। యద్యప్యే తతథాకష్టోరస్యస్తు శివశిష్యతా। జాబాలాదిశ్రుతిప్రోక్తే క్యేతన్నైవోపపద్యతే। శివస్యైవహిసంప్రోక్తా వటమూలస్థతాదయః। నాన్యస్యకారణస్యాపి హాహేః క్వచిదపిశ్రుతా। ఉపదేష్టృపదం ప్రాప్తో దక్షిణామూర్తిరీశ్వరః। తారకస్య నవిష్ణ్వాదీననుగ్రాహత్వదే। శివోత్కృష్టేణ నైతేన భావిష్ణ్వాది[illegible] కస్యాపి శివమేధావా స్వస్మిన్ధరణీపతే। శివభక్తాగ్రగణ్యత్వా [illegible] కార్యనాదిషు। దృశ్యంతేవిధయాన్నత్ర శివభక్తస్యరాఘవ[illegible]

స్య పత్రుపిత్రేశః । అత్ర్యాశ్చ కీర్తిమాన్ శాంభవాచార్యాః "
என்னும் வசனங்களால் வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்கு
மளவி லுன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்களுக்கு
ம், பூர்விகப்பெரியோர்களுக்கும் ஸமாதானமாகாது. சு
ருதிஸ்மிருதிபுராணங்களில் பரமாத்மாவான சிவனுக்கு
விஷ்ணுமுதலானஸகலதேவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டமா
ஷ்டியமானது உத்கோஷிக்கப்படுகிறதல்லா? திருஆலி
னகீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமத், தக்ஷிணாமூர்த்தியே ஸர்வா
சாரியஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்குவேறே ஆசாரியர்யா
வர்? எதற்காக வவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்? கருணா
நிதியும், நித்தியசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர்
விஷ்ணுமுதலான ஸகலருக்குங் குருவென்று சொல்
லப்படுகின்றாரோதவிர, அவருக்குமேலே யோர்குரு
விருப்பதாக வோரிடத்திலுஞ் சொல்லப்பட வில்லை.
இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படுகிற ராம
தாரகத்வம் முக்கியமாகாது. அது கிரமமுதறிக் குப
யோகமாகையாலும், சிவனுக்குச்சிஷ்யத்வம்காரியருத்ர
ரூபமாகையாலும், காரணவிஷ்ணுவானராமசந்திரமூர்த்
தியிடம்விருத்தமுண்டாகாது. இதுபோலவேவிஷ்ணுவு
க்கு ஜாபலசுருதியிற் சொல்லிய சிவ சிஷ்யத்வமுமாகட்
டுமேயெனின், அதுகூடாது. ஏனெனில், சிவனுக்கே
ஆலவிருட்சத்தடியிலிருப்புமுதலியனபிரஸித்தமாதலா
லும், காரணவிஷ்ணுமுதலானவர்களுக்குஅவைகள்சொ
லலப்படாமையாலும், தாமுபதேசஞ்செய்யும்படியான
ஆசாரியஸ்தானத்தை யடைந்தவராகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூ
ர்த்தியாகிற பரமேசுவரர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்ய
மாக அந்த உபதேஷ்டிருஸ்தானத்தி லேற்பாடுசெய்
திருப்பதாலுமேயாம். இதனால், பரமகுருத்வம் சிவனொ
ருவருக்கே ஸொந்தம். இந்தச்சிவோத் கர்ஷத்தால்
விஷ்ணுவாதி தூஷணமாவது, விஷ்ணுவினிடமெவனுக்
காவதுபேதையாவது ஸ்வப்னத்திலும்வராது. விஷ்ணு

வானவர் சிவபக்தர்களுக்குள் ளுயர்ந்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம்சிவாராதனஞ்செய்பவனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் வெகுவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விஷ்ணுவாராதன மற்ற சைவனுக்குச்சங்கரப்பிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாமபவன் ஜநார்த்தனனை அவசியம்பூஜ்யன் என்றுசொல்லி மீண்டும் பிரதஸ்தாபிக்கின்றார்.

எங்ஙனமெனின், "శివసామ్యంనారేశ్చిత్తే యదిమన్యేత కేశవ। సకృష్ణకోపభాగీస్యా న్నాత్రసందేహకారణః। శివస్యవైభవంసాక్షాచ్ఛ్రుతా మేసర్వధర్మవిత్। యథాప్రోవాచభూపాల తథాతేకథయామ్యహం। సహివిష్ణ్వంశభూతో౽పి కదాచిచ్ఛివసన్నిధౌ। బాహూబద్ధ్వాత్యవదన్మోహాద్గోవిందా దితినాధికః। నందీశ్వరేణహుంకృత్వా స్తబ్ధబాహ్వాహురాత్మనః। శివావరాధితామ్మత్వా పశ్చాత్తుష్టావశంకరం। యత్పాదమస్తకౌ కృష్ణ విధీనైవదదర్శతుః। అహంకారసమాయుక్తౌనతస్మాదధికస్సమః" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவுக்குச் சிவஸாமயத்தை யெவன் சித்தத்திலெண்ணுவானோ, அவன்விஷ்ணுவினுடைய கோபத்துக்கு அருகனாவான். இதிலசந்தேகமில்லை. சிவனுடைய வைபவத்தைச் சாவதாமங்களை அறிந்தவரும், என்னுடைய பிதாவுமான வியாஸபகவான் எப்படிச்சொன்னாரோ, அப்படியே சொல்லுகிறேன்கேளுமஹாராஜனே! விஷ்ணுவினம்சரானஎன்னுடையபிதாவானவர்ஒருக்கால்சிவசந்நிதியிற்கைகளைத்தூக்கிகொண்டு மோகத்தினாற்கோவிந்தனைக்காட்டிலும் அதிகமானதெய்வமில்லையென்று சொன்னவளவில நந்திபகவானுடைய ஹுங்காரத்தால்தூக்கினகைகளும,வாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின. அப்போது தன்னைசிவாபராதியாகத் தெளிந்து சங்கரனைத்துதித்தார், எவருடைய பாதசிரஸ்ஸுகளை அஹங்காரிகளான விஷ்ணுவும்,பிரம்மனும் பார்க்கமாட்டாமற்போனார்களோ, அந்தப்பரமேசுவரனுக்கு அதிகனாவது,ஸமானனாவதுமில்லையவேயில்லையாதலென்றுநிச்சயித்

து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ள விதிகாசத்தை நீ யுணர்ந்திலேபோலுமென்று பரிக்ஷித்துவைத் தெளிவித் துச் சுகப்பிரம்ஹறிஷி சந்தோஷித்தனர். இவ்வுண்மைக ளால், ஷை தாபநீயோபநிஷத்வாக்கியத்திற்கேற்ற மிவ் வளவினதென்று வெளிப்பட்டது.

இன்னும், "మణికర్ణ్యాస్సమక్షేత్రే" என்று இராமனை நோ க்கிப்பெறப்பட்ட சிவவசனத்தாலும், "అవిముక్తసమక్షేత్రే" என்று சிவனை நோக்கி வெளிப்பட்ட இராமவசனத்தா லுங் காசிக்ஷேத்திரமானது சிவக்ஷேத்திரமேயெனபதை வைஷ்ணவ உபநிஷத்தும பிரகாசிப்பித்தது. சிவன் என் னுடையக்ஷேத்திரமெனறும், விஷ்ணுவானவா உம்மு டையக்ஷேத்திரமென்று மொருவரை யொருவா நோக் கிக் கூறிக்கொண்டமையே யவற்றினுண்மையைக்காட் டும். மேல, " యథావారాణసీతుల్యాపురీనాస్తిశృతౌస్మృతౌ। మహా దేవసమోదేవోయథానాస్తిశృతౌస్మృతౌ " என்ற வசனத்தால சுருதிஸ்மிருதிகளில காசிக்கு ஸமானமான புண்ணிய க்ஷேத்திர மெங்குஞ் சொல்லப்படவில்லையோ, மஹா தேவருக்கு ஸமமான தேவரு மெங்குஞ் சொல்லப படவில்லையோ, அங்ஙனமென்று உபமானதாமும் வெளி படடால, சிவனுடைய ஸொந்தமான காசிக்ஷேத்திர த்தில விஷ்ணுவாதி தேவாகளுக்கிருப்பிடங்கிடைத்தது அவரை யுபாஸிக்கிறதற்கே தவிரவேறில்லை. இராமாய ணம், ஆரணயகாண்டம், பனனிரண்டாவதுஸாக்கத் தில் "ప్రవిశ్యతుతతోరామ స్సీతయాసహలక్ష్మణః। ప్రశాంతహరిణాకీర్ణ మా శ్రమంహ్యవలోకయన్। సతత్రబ్రహ్మణస్థానమగ్నేస్స్థానం తథైవచ । విష్ణో స్థానమ్మహేంద్రస్య స్థానంచైవవివస్వతః " என்னும வசனங்களா ல பிரம்ஹா, அக்னி, விஷ்ணு, இந்திரன், சூரிய, சந்திர, பக, குபேர, தாதா, விதாதா, வாயு, அநந்த, காயத்திரி, வசு, வருண, கார்த்திகேய, தர்மஙகளென்கிற பதினேழு தேவதைகளுடைய ஸ்தானங்கள் அகஸ்தியருடைய ஆச்

ஸ்ரமத்திற் சொல்லப்பட்டபடியுங் காண்க. ஆன்மெட் பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதி ஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்தா னங்கள் சொல்லி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு மாத்திரம் ஸ்தா னஞ்சொல்லாமையால், அகஸ்தியரைப் பிரம்ஹவிஷ்ணு வாதிகள் உபாஸிக்கிறதற்காகவே அவருடைய ஆச்ரி மத்திலிடம்பெறுரர்களெனவும், அகஸ்தியராலுபாஸிக் கப்படுபவராகையால், ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியாண்டிடம்பெரு தொழிந்தனரெனவும் பெறப்பட்டது. இங்ஙனமாக, அவ்வகஸ்தியருடைய வுபாஸ்யதேவரான மஹாதேவர் உபாசகரொருவராகிய விஷ்ணுவின் அம்சமான ராமனை யுபாஸித்தாரென்று சொல்லவரும் மூர்க்கவாதம் என கேதலையெடுக்குமே? மேல் இராமாயண வசனங்கட்கு வியாகயானஞ்செய்த பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் உரு த்திரனுக்குப பூஜ்யத்வமில்லாமையால், அகஸ்தியாசிர மத்தில ஸ்தானம சொலலபபடவில்லை யென்றும், பிரம் ஹவிஷ்ணுவாதி தேவதைகளைத் தான் பூஜிக்கும்பொரு ட்டுக் கிரகதேவதைகளாக அகஸ்தியர் பிரதிஷ்டைசெய் துகொண்டாரென்று மூளையிட்டிருக்கின்றனன். இந்திர ன், சந்திரன் முதலான தேவதைகளிலுந் தாழ்ந்தவராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியைக் கூசாதுரைத்தவக்குண்டகச்சேய் கெனுகாரமே! உரம!! பரமசிவபக்தசிரோமணியாக ஸர் வசாஸ்திரங்களிலும் பிரஸித்தராய் விளங்கும் அகஸ்தி யருக்குச் சிவபெருமானிடத்தி லவ்வளவு துச்சபுத்தி வந்ததாகப்புலம்பிய வகுடிசேடன்சொல்லை வித்வான் கள் சரியென்று எப்படிக்கொள்வார்கள்? சிவபாரம்யவி ஷயத்துக்கு இராமாயணத்தி லிந்தப்பாகமே போதுமா னதாயினு மின்னுமோராஎமா யெடுத்துக்காட்டுவோம். பதினொருவது ஸர்க்கத்தில "కృతాభిషేకస్సరయూతటాన్తే
య్యాన్తశ్శేస|కృతాభిషేకోऽరాజాజ్యుగ్రవస్వసంశ్రీ [illegible]" என்னும் வசனத்தால், பகவானும், சசுமான ஹரத்தி ஸர்பார்வதியாருடனேஸ்நானஞ்செய்து கந்தியுடன்கூடி

விளங்கினதுபோல் ஸ்ரீராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினரென்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுவமையாலுஞ் சிவபாரம்யம் ஸித்தித்திருப்ப தறியாது, உருத்திரன் ஸம்பானவாஸியாகையால்அபூஜ்யனென்கிறஅபிப்பிராயத்தால் அகஸ்தியாச்சிரமத்தில் அவருக்கு அகஸ்தியர் ஸ்தானங்கொடுக்கவில்லையென்று பிணங்கியழுத கோவிந்தராஜன் என்னும் பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின் வியாக்யானத்தைச்சிஷ்டர்கள்பார்த்தால் ஸஹிப்பார்களா?ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்தியைஅபூஜ்யனென்று வாலமீகிபகவான் கொண்டவராகில்,இராமனுக்கு நிக்ருஷ்டவுவமையைச்சொல்லுவாரா? இப்படிப் பரம்பரையாகவே ருத்ரத்வேஷம் ஸிதத்தித்திருக்கிற பாஞ்சராததிரிகளுக்குக் கல்பகோடி காலம் ரௌரவகும்பீபாகாதி நரகங்களில் வஸித்த பின்னராவது மோக்ஷஸ்தானமான வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் பக்தியுண்டாகுமென்றெண்ணத தக்கதாயிருக்கவில்லை. இதில், "ఉద్రస్సిశ్రేభగవానివేశః" என்று விஷ்ணுவுடன் கூடிய வுருத்திரா போலென்று வேறேபாடஞ் சொல்வது அபூதவுவமையென்று வியாக்யாதாசொல்லியிருக்கின்றனன். அப்போதும இலட்சுமண ஸாம்யம் விஷ்ணுவுக்கும், இராமஸாம்யம் உருத்திரருக்கும் நேரிடுகிறதேயென்றுவருந்தியழவேண்டியவனுகியவவ்வெறியத்தாதன் இராமாயணம் சைவமாய் முடிதலால்தாமஸகாவியமென்றுபேக்ஷித்துக் கைவிடாமல் அதற்கொருவியாக்யானஞ் செய்யவந்து பரிபவமெய்தியது அவனுடையமந்தபுத்தியிருந்தபடியென்றறிக.

இதுநிற்க, காசியில்சிவஸந்நிதியில் கோவிந்தனைக்காட்டிலும் அதிகமான தெய்வமில்லையென்று மோகத்தாற் சொல்லிய வியாசருடைய கைகள் நந்திபகவானால் ஸ்தம்பிக்கப்பட்ட வென்பதற்கும், " నదేవ శ్రీవ్యాస్య "

என்று கேசவசப்தத்தைச் சிவபரமாக்கி முன்னர்த்தஞ் சொன்னதற்கும் விரோதிக்குமேயெனில், முன்சொல் லியது யௌகிகஅர்த்தமும், பின்சொல்லியது ரூடியர்த் தமுமாகையால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. “ஶாகஶ்ரா வ்ருக்ஷவ்ருக்ஷாம்” என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவனோகஷி க்கிறதற்காக மாடாகச்சுமந்தது குற்றமில்லையென்று ஸமாதானந் தேடிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டு (இக்கா டிச்சால்மூலையெருதென்று) அந்த விருஷபத்தைத் தூஷி த்தழிந்த வப்பஞ்சமர்க்கே பூர்வோத்தர விரோதமாகப புலம்புவ்து வழக்கமேதவிர நமக்கில்லை. இன்னவாபா சங்கள் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சியெடுத்துக் காட்டாது விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிறக, சங்கசக்கிரமுத்திரைகளை நெருப் பிறகாய்ச்சித் தோள்களிற் சுட்டுக்கொள்ளுகிற அவை திகாநுஷ்டானததை ஸ்மிருதிபுராணங்கள் வெகுவாகத் தூஷித்திருக்கும பாகங்களைத் தப்பர்த்தங்கள் செய்து தனக்குபகாரமாக அவற்றை ஸமர்த்தித்துக்கொண்ட வப்பாஞ்சராத்திரியின் பிரஸங்கத்தைக்கொஞ்சம்படித் துக்காட்டிப் பின்னர்ச்சபேடிகைசெய்வாம். எங்ஙனமெ னின், “వేదేషు యజ్ఞభాగేషు యస్యనాస్త్యధికారితా। సతాంః యిత్యాచ ద్రాధీః ధారయేత్తప్తశఙ్ఖ్యమే” என்னும் வசனத்தில் வேதங்க ளிலும், யஜ்ஞங்களிலு மெவனுக்கதிகார மில்லையோ, அவன்சக்கிராதிகளைத் தபிக்கச்செய்வித்துப் புஜத்வயங் களிலுந் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று அர்த் தம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசித்தலை மறைத்து வேதங்களி லும், யஜ்ஞங்களிலும் அதிகரிக்கவேண்டில் அவசியம் சக்கிராங்கனஞ் செய்துகொள்ளக் கடவனென்று அவ் வந்தியஜச்சேய் அர்த்தஞ்செய்திருக்கின்றனன். (இவ ர்தவன் என்னைவினாப்பாரென்றால்) என்றதேதப்ரதி லில்திருஷ்டாந்தங்களையுங் காட்டி பிருக்கின்றனனிவ

னெழுதியபடிச் சுலோகார்த்த மிருந்தாலல்லவா, இரு ஷ்டார்த்தஞ்சேரும்? (குதிரையில் சவாரி செய்யவதிகார மற்றவன், கழுதையில் சவாரிசெய்வானென்றாற்போல்) அறியத்தக்கது. அதுபயுக்தமான இவ்விஷயத்தில் அதி கவசனங்களைச் செலவுசெய்ய மனமற்றிருக்கிறநாம் க ணக்கிறந்த தப்பார்த்தங்களைச் செய்திருக்கு மக்கரார்த் தப்ராயர்க்கு எப்படிஸமாதானஞ் சொல்லலாம்? ஆகை யால், மார்க்கண்டேயருக்கொப்பாகச் சிரஞ்சீவித்வத் தைக் கொடுக்கின்ற சிவதத்துவஞானத்துக்கு ஸாதன மான வேதஸாரத்தைவிட்டுப் பாஞ்சராத்திரியின் மதத் தைவிசாரிக்க மனமற்றிருக்கின்றோம். ஆனால், மார்க்க ண்டேயருக்கு விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தால் சிரஞ்சீவித்வங் கிடைத்ததாகச் சடகோபன் கூறிய தாதப்பாட்டுகளைப் பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டு குழறிவழிகின்றனர். அ வைவருமாறு; (புக்கடிமையினாற் றன்னைக்கண்ட மார்க்கண டேய னவனை, நக்கபிரானுமன் றுய்யக்கொண்டது நாராயணன ருளே) எனவும், (கண்டுந் தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கன் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு நா, ளின்னடைச்சடைமுடி யீசனுடன கொண்டுசாச்செல்லக், கொ ண்டங்குத் தன்னொடுங்கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே) என வும் போந்தவாறறிக. இவை சீவித்தலுக்குப் பிரமாண ம்வேண்டுமல்லவா? இத்தெந்தினப்பாட்டுக்காரனைவே தந் தமிழ்செய்தமாறனெனவன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள் பொங்கி வழிகின்றனர்?

வேதாந்தமாகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யுபநிஷத்தில், “బహ్మావర్తే మహాభాండీరవటమూలే మహాసత్రాయ సమేతామహర్షయ శ్శౌనకాదయస్తేహ సమిత్పాణయస్తత్త్వజిజ్ఞాసవో మార్కండేయం చిరజీవి నముపసమేత్యపప్రచ్ఛుః, కేనత్వంచిరజీవ్యసి కేనవానందమనుభవసీతి, పరమ రహస్యశివతత్త్వజ్ఞానేనేతి సహోవాచ, కింతత్పరమరహస్యశివతత్త్వజ్ఞానం, స హోవాచ యేనదక్షిణాముఖశ్శివోపరోక్షీకృతోభవతి తత్పరమరహస్య శివ తత్త్వజ్ఞానం, యస్సర్వోపసంహారే సర్వానాత్మన్యుపసంహృత్య స్వాత్మానం

ஶம்பு ராகாஶ மத்யே த்யேய:" என்னும் வாக்கியங்களை வி சாரிப்போம். பிரம்மஹாவர்த்தத்தில், மஹாபாண்டீரமெ ன்னுமாலமரத்தடியில், மஹாஸத்திரமென்கிறயாகத்தி ன்பொருட்டுக்கூடிய சௌனகர்முதலான மஹரிஷிகள் குருஶிஶ்ருஷார்த்தமாக ஸமித்துக்களைக்கையில் தரித்த வர்களும், தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்கிறவிச்சை யுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயரை யடைந்து பிரஶ்னஞ்செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ் சீவியாகவிருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யநுபவிக் கின்றீர்? என்று கேட்டவளவில் மார்க்கண்டேயர் சொ ல்லுகிறார். அது பரமாஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானஸித்தியா லென்றவளவில் பின்னும் அந்தபரமாஹஸ்யசிவதத்வ ஜ்ஞானமெதுவென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்ப வுஞ்சொல்லுகிறார். எதனால்தக்ஷிணாமூர்த்தியான சிவபெரு மான் அபரோக்ஷமாகப் பவிப்பாரோ, அதுவே பரமா ஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞான மென்றறிவீர்கள். எவர் ஸர்வத்திலும் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தையுந்தன்னிடத் திலேயே யுபஸம்ஹாரஞ்செய்து தன்னாத்மானந்த ஸுக த்தில் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, அவரோதேவர் என்றுணரக்கடவீர்களென்று அறிவித்த னர். உபநிஷத் பிரமாணத்தாலும், மார்க்கண்டேயரு டைய வசனத்தாலும் பரமாஹஸ்ய சிவதத்வஜ்ஞான த்தினாலேயே மார்க்கண்டேயருக்குச சிரஞ்சீவித்வங்கி டைத்ததாகத் துலக்கமாயிருத்தலுக்குவேறாக வைதிக ஹீனனாகிய சடகோபன் கூறியபாட்டைக் கொண்டெப் படி யொருவன்சபையேறலாம்? இவன் வேதம் அறிந்த வனானலிப்படி வேதத்திலில்லாததும், வேதத்துக்கு மூ மூவிரோதமானதுமாகிய சங்கதியைக் குழறிவழியிட மூண்டாகுமா? இவனுடைய சோதனைப்பாட்டாற்பெரு மோசம்போக கேட்டிருப்பதறிந்த வைதிகர்கள் இவ

னையும், இவனுடையதாதப்பாட்டுகளையு மனைக்காகக்கும் மதிக்கமாட்டானெனவறிக.

இன்னும், "శంఖచక్రగదాపాశ చాపదండాంకుశాదిభిః। అంకిశాస్త్ర్యయాయం భవత్రాహ్మణాధమాః" என்னும் வசனத்தை இன்னபுராணத்தி லுள்ளதென்றுகூறுமல் சூதஸம்ஹிதாவாக்கியமென்று ஸ்ரீ சுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகளகாட்டியது தப்பென்று அப்பாளுசராத்திரச் சூகரமுருமிற்று. இது விஷ்ணுவைபரிபாலன கர்த்தாவென்றவொருவனைப்பார்த்து இன்னலோகாதிபதியான விஷ்ணுவென்றுசொலலாத குற்றமுள்ளவனுகப் பஹிஷ்காரஞ்செய்யமுயலு முடன்செய்கையிலெண்ணத்தக்கதே தவிரவேறில்லை. இதனால், அதைததப்பென்றுரைக்கவநத வவ்வெறிததாதனிடமே தபபுவெளிப்பட்டமைகாண்க. அம்மூதேவிசசேய்,ஸ்காந்தம் தாமஸபுராணமெனறுகழிததிருககிறுமென்று முன்கூறியதைமறந்து அந்தஸ்காநதத்தினந்தாக்கதமாகிய சூதஸம்ஹிதாவசனத்தைத்தனது மததததுககு அநுகூலமாகவர்த்தஞ்செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு அதைப்பாழாக்கிற்று. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசிந்ஹங்களானசங்கசக்கிராதிகளோடேகூட க்ஷுத்ரதேவதைகளுடையசிந்ஹங்களானபாச, தண்ட, அங்குசங்களாலேயும்அங்கிதராகிறது சிறந்தபாபத்தின் பலனுகையால், அப்படிப்பட்ட தாபத்தையடையக் கடவீராகவென்றுசபித்ததாகக்காட்டுகிறது என்று பொருள் கூறியதே. இப்படி யெவ்விடத்திலாவது ஸம்பவிக்குமா? வைஷ்ணவன் சைவசிந்ஹத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவதாவது, சைவன் வைஷ்ணவசிந்ஹத்தைத்தரித்துக்கொள்ளுவதாவது உலகவழக்கத்திலுங் காணேமே! இப்படிவிருத்தார்த்தவாதியாக வெளிப்பட்டவனை யென்னசெய்யலாம்? இவன் ஞமலமென்று கழித்தசூதஸம்ஹிதாவசனம்

ஸாத்விகமாகிய தனதுவிஷ்ணுதத்வத்துக்கு எப்படியநுகூலஞ்செய்தது? ஸாத்விகமாகியதனதுமதத்துக்குஉபகாரமாயின்ற ஷை வசனம் எப்படித்தாமஸமாகும்? அன்றியும், இந்தச்சுலோகத்துக்குப் பொருளுள்ளபடியே கூறுகின்றேமென்று சொன்னவன் அப்பொருளைச்சொல்லாமல், வராஹ புராணத்திலென்று வேறுசங்கதியைத்தொட்டுக்கொண்டதென்னை? இராமஸுப்பு என்னுமந்தன்னையொத்த அஸத்தொருவன விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் என்றுகுழறிவழிந்திருக்கும் மலபந்தத்திரட்டில் வக்ஷீபுராணமுதலியன தாமஸமென்றுமுழுஷவராஞ்செய்துவிட்டதாகவுமப்பாஞ்சாரதகிரி(மூழ்ந்மூடனாமூடர்சொனடாடிய முறைபோல்)என்றபடிக்கொண்டாடிமகிழ்ந்தனன். அவனுக்கும், அவன்சுவடிககுங் கிடைத்திருககும் ஸம்மாநங்களை (விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யகண்டநம்) வாயிலாய்க்கண்டுணர்ந்தடங்குக.

இதுகிறக, சேஷதாமத்தில் (ரு) வது அத்தியாயத்தில,பார்வதீ ருத்ரஸம்வாதத்தில "సాధుసాధుమహాదేవి సాధూనాంచహితేషిణి । వైష్ణవానాంచమాహాత్మ్యం శృణువక్ష్యామిసువ్రతే। శంఖచక్రాంకితాన్ భక్తాన్ యఃపూజయతిమానవః। ససాక్షాద్విష్ణుసామీప్యం లభతేనాత్రసంశయః" என்னும வசனங்களால் சங்கசக்கிராங்கிதர்களான பகதர்களையெவன் பூஜிக்கிறானோ, அவன் விஷ்ணுஸாமீப்ய முக்தியை யடைகிறான் என்று உருத்திரன் பார்வதியாருக்குச் சொன்னதாகப் பிரஸங்கிக்கவந்த வப்பாமரத்தலைவர்க்குப் பரிசுகொடுப்பாம். இந்தச் சுலோகங்களை ஷை இடத்தில் சைவர்கள்,ஸ்மார்த்தர்கள்,வைஷ்ணவர்க ளிந்தமூன்றுபேருங் கூடிப் பரிசோதிக்கையிற்காணுமையால் ஏதுதேசிக னச்சிருட்டிப் பதைத் தானே நம்பிப் பிரமாணமென்று வித்வான்களொப்பமாட்டார்கள். அல்லது, பூர்வ புத்தகங்களிலும் அச்சுலோகங்களிருக்கின்றன வென வொருவன் காட்டி

வருங்காலத்து மவைபிரமாணமாகா. எங்ஙனமெனின், தியாஜ்யமாகிய, அவைதிகாசாரங்களைச் சொல்லுகையால். பின்னும், சிவனைத்தாமஸனென்றும், அப்பிராமாணிகனென்றுஞ்சொல்லி நாத்தழும்பேறிய வச்சூடுண்டசோம்பர் அச்சிவனுடைய வசனங்களை யெடுத்துக்கொள்வது எப்படி யுக்தமாகும்? சத்ருவாகிலு மொருவிஷயத்தில் தனக்கு அனுகூலமாகச் சொன்னால் அவ்விஷயத்தின் மாத்திரம் மித்திரனைக் கொளளலாமாப்போல் குற்றமில்லை யெனின், ஆகிலும், அச்சுலோகஙகள் பாஞ்சராத்திரியின் கருத்தை யநுஸரிக்கவில்லை. எப்படியெனில், விஷ்ணுவின் சிந்ஹங்களான சங்கசக்கிராதிகளைத் தரித்து விளங்கும் விஷ்ணுவின் பரிவாரங்களாகிய ஸங்கர்ஷணாதி வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டிய விதிபரங்களேதவிரத் தப்தமுத்திரைகளா லலங்கிதர்களான பாஷண்டர்களைப் பூஜிககவேண்டிய விதிபரங்களல்லவென்பதே யுண்மைககருத்தாம். பின்னும், பாரதசேஷதர்மமென்றது ஸ்மிருதி புராணங்களுக்குக்குங் கீழ்ப்பிரமாணமான வோரிதிகாசமேயன்றி வேறில்லை. "భారతఃపంచమోవేదః" என்று பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென்று தர்மவிஸ்தாரத்தா லுபசரிக்கப்பட்டதேதவிர வேதங்களைப்போல் ஸ்வதந்தரமுடையதல்லவென்பதுசகலருமறிவார்கள். இந்த இதிஹாஸத்துக்கு மேலிட்ட பிரமாணங்களான ஸ்மிருதிகளிலுங் கூடச் சுருதி விருத்தாகமவாக்கியக் கலப்புண்டென்று அவைகளை வித்வான்கள் கண்டுபிடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பதைச் சகலரு மொப்புக்கொள்ளுகையில், இந்தப்பாரதத்தில் வேதவிருத்த தருமங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிருக்கிறவிஷயத்திலென்னவாக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஆகையால், இப்பாஞ்சராத்திரி யெழுதியிருக்கிற சங்கசக்கிரதப்தமுத்திராங்கனவிஷயமான பதினாறு சுலோகங்களும் வேதவிருத்ததருமங்களைச்சொல்லுகிறபடியால், அதற்

குச்சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியசுமை நம்முடைய வாக்கிலில்லை.

பின், சுருதிபிரஸித்தமான பஸ்மதாரணத்தைப்பற்றி யிப்பாஞ்சராத்திரி சிலதூஷணங்களெழுதியிருக்கின்றனன். இதைப்பற்றிமேலிடங்களில் ஸமாதானஞ்சொல்லியிருக்கின்றோமாயினும், அவை ஸங்கிரஹமாதலால் விஸ்தார நிரூபணத்தை யபேக்ஷிக்கிற மந்தபுத்தி யுள்ளவர்பொருட்டு அந்தபஸ்மதாரண வைபவத்தையிவ்விடத்தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறோம். பஸ்மபரமான சுருதியொன்றிற்போந்த அத்தியாச்சிரம பதத்துக்கு ஆச்சிரமத்தை யதிக்கிரமித்த பாபியென்று அர்த்தஞ் சொல்லியஅந்த அவிசாரிமகனுக்கு அதனுண்மையைத் தெரிவிப்பாம். "అవర్ణాశ్రమం రూపం సచ్చిదానందలక్షణం। యో న జానాతి సోఽవిద్వాన్ కదా ముక్తో భవిష్యతి" என்னும் பிரமாணத்தால் ஸசிதாநந்த லட்சணமுள்ளதும், வர்ணாச்சிரமங்களை அதிக்கிரமித்ததுமான ரூபத்தையெவனறியவில்லையோ, அந்த அவித்வான் எப்போது முக்தனாவானென்று வெளிப்பட்டிருத்தலேபோதும். அன்றியும், பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில, மஹாதேவ புஸுண்டஸம்வாதத்தில், "భస్మధారణమప్రమాదేన కార్యం ప్రమాదాత్పతితో భవతి బ్రాహ్మణానామయమేవ ధర్మో నాయమేవ ధర్మః" என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பதிதனாகிறானென்றும் வெளிப்பட்டது. "ఏవం భస్మధారణమకృత్వా నాశ్నీయాదాపో న్నపిబేదన్నప్రమాదాత్కృత్వా భస్మధారణం న గాయత్రీం జపేత్। న జుహుయాదగ్నౌ న తర్పయేత్ దేవానృషీన్ పితౄనాదీన్ అయమేవ ధర్మస్సనాతనస్సర్వపాపనాశమోక్షహేతుర్నిత్యో యం ధర్మో బ్రాహ్మణానాం బ్రహ్మచారిగృహస్థవానప్రస్థయతీనాం తదకరణే ప్రత్యవాయః। బ్రాహ్మణోఽకృత్వా ప్రమాదేనైతద్భస్మధారణం జపహోమదేవపూజాగాయత్రీం ... భవతి,

యతిభస్మధారణంత్యక్త్వా కదాచిత్స్యాద్దశ సహస్రప్రణవాన్జప్త్వా శుద్ధోభవతి" என்னும் வாக்கியங்களால் பஸ்மதாரணஞ் செய்துகொள்ளாமல் ஜலத்தையாவது, அன்னத்தையாவது, வேறு எதையாவது ஆகாரஞ்செய்யக்கூடாது. பிரமாதத்தால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் காயத்திரியை ஜபிக்கக்கூடாது. ஹோமஞ்செய்யக்கூடாது. தேவரிஷி பிதிர் தர்ப்பணங்களையும் பஸ்மதாரண மன்றியில் செய்யக்கூடாது. இதுவே ஸநாதனமானதர்மம். ஸர்வ பாபத்தையும் நசிப்பிப்பதும், மோக்ஷஹேதுவும், நித்தியமுமாகும். இந்தத்தர்மம் பிராமஹணர்களுக்கும், பிரம்ஹசாரி, கிரஹஸ்தன, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்யாஸி என்கிற நாலு ஆசிரமிகளுககும் முககியமாயுள்ளது. இதைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமுண்டு. பிராம்ஹணன் பிரமாதத்தாலிந்தத் தர்மத்தைச செய்யாதிருந்தால் அதறகுப்பிராயச சித்தமாக ஜலமத்தியிலிருநது, நூற்றெட்டுக்காயத்திரி ஜபஞ்செய்து அநேகமுபவாசமிருந்து சுத்தனாவான். ஸந்யாஸியானவன் ஒருககால் பஸ்பதாரணத்தைத்தள்ளுவானாகில், உபவாஸமிருந்து பன்னிரண்டாயிரம் பிரணவஜபஞ்செய்து சுத்தனாவான என்றுசெறப்பட்டது. இன்னும். பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்தின் படி விசாப்பாம்.

பஸ்மவைபவம்.

ஹ. "తత్రిరేఖాభవంతి। తేనాధీతంశ్రుతంతేన తేనసర్వమనుష్ఠితం
యేనవిప్రేణశిరసి త్రిపుండ్రంభస్మనాధృతం".

(இ-ள்.) எந்தப்பிராம்ஹணனால் சிரஸ்ஸில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யப்பட்டதோ, அவனால், ஸர்வமும் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டனவாம். ஸர்வமுஞ்சிரவணஞ் செய்யப்பட்டனவாம் ஸர்வமும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவாமென்றறிக.

௨. "త్యక్తవర్ణాశ్రమాచారో లుప్తసర్వక్రియో౽పివా
సకృత్తిర్యక్త్రిపుండ్రాంక ధారణాత్సో౽పి పూజ్యతే"

(இ - ள்.) வர்ணாச்சிரமாசாரங்களைக் கைவிட்டவனும், சர்வஸத்கிரியைகளும் லோபித்தவனுமானாலும் ஒருதரம் திரியக் புண்டரத்தைத் தரித்த மாத்திரத்தில் பூஜ்யனாய் விடுகிறான் என்பதாம்.

3. "యేభస్మధారణంత్యక్త్వా కర్మకుర్వంతిమానవాః
తేషాన్నాస్త్యేవమోక్షస్సంసారాజ్జన్మకోటిభిః"

(இ-ள்.) எவர்களானால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குக் கோடிஜன்மமெடுத்தாலும் ஸம்ஸாரதுக்கந்தாண்டி மோக்ஷமடையும்வழி கிடையாது என்பதாம்.

௪. "మహాపాతకయుక్తానాం పూర్వజన్మార్జితాగసాం
త్రిపుండ్రోద్ధూళనేద్వేషః జాయతేసుదృఢంబుధాః"

(இ - ள்.) இந்தஜந்மத்தில் மஹாபாதங்களுடன் கூடினவர்களும், பூர்வஜந்மங்களில் ஸம்பாதித்த பாவங்களையுள்ளவர்களுமானபதிதர்களுக்கேதிரிபுண்டரத்திலும், உத்தூளத்திலும் பலமான த்வேஷமுண்டாகும். ஹே வித்வான்களே அறியின்க ளென்றபடியாம்.

௫. "యేషాంకోపోభవేద్భ్రాత్లలాటేభస్మదర్శనాత్
తేషాముత్పత్తిసాంకర్య మనుమేయంవిపశ్చితా"

(இ - ள்,) எவர்களுக்கு அந்னியனுடைய நெற்றியில் பஸ்பத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் பலவர்க்குப்பிறந்தவர்களென்று வித்வான்களறியத்தக்கது என்பதாம்.

௧. "యేషాన్నాస్తిమునేశ్రద్ధా శ్రౌతేభస్మనిసర్వదా
గర్భాధానాదిసంస్కార స్తేషాన్నాస్తీతినిశ్చయః"

(இ - ள்.) ஹேமுனியே! எவர்களுக்குச் சுருதியிற் சொல்லிய பஸ்மத்திலெப்பொழுதுஞ் சிரத்தையில்லையோ, அவர்களுக்குக் கர்ப்பாதான முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் நடக்கவில்லையென்று நிச்சயிக்க வேண்டியது என்பதாம்.

௨. "యేభస్మధారిణంద్రుష్ట్వా నరాఃకుర్వంతితాడనం
తేషాంచండాలతోజన్మ బ్రహ్మన్నూహ్యంవిపశ్చితా".

(இ - ள்.) எவர்கள் பஸ்மதாரியைககண்டு தங்கள் தலைகளில், மாரபுகளில், மனசுகளிலாவது அடித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களபிராம்ஹணர்களாயிருந்தாலுஞ்சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவாளென் றூகிக்கததக்கதுஎன்பதாம்.

௩. "యేషాంక్రోధోభవేద్భస్మ ధారణేతత్ప్రమాణకే
తేమహాపాతకైర్యుక్తా ఇతిశాస్త్రస్యనిశ్చయః"

(இ - ள.) எவர்களுககுப பஸ்மதாரணத்திலும், அதின் பிரமாணங்களான இக்தவுபநிஷத்வசனஙகளிலுங் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் மஹாபாதகங்களுடன் கூடினவர்களென்று சாஸ்திரநிச்சய மென்பதாம்.

௪. త్రిపుండ్రంయేవినిందంతి నిందంతిశివమేవతే
ధారయంతిచయేభక్త్యా ధారయంతిశివంచతే"

(இ - ள்.) திரிபுண்டரத்தை யெவர்கள்நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்கள் சிவனையே நிந்திக்கின்றவராவர். எவர்கள்பக்தியுடன் அதைத்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் சிவனையே தரித்துக் கொள்ளுகின்றவராவர் என்பதாம்.

౧౦. ధిగ్భస్మరహితం ఫాలం ధిగ్గ్రామమశివాలయం
ధిగనీశార్చనం జన్మ ధిగ్విద్యామశివాశ్రయాం"

(இ - ள்.) பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு. சிவாலயமில்லாதகிராமத்தையுங் கொளுத்து. சிவபூஜையில்லாத ஜந்மத்தையுஞ்சுடு. சிவஸ்வரூப மில்லாத வித்தையையுஞ்சுடு என்பதாம்.

౧౧. రుద్రాగ్నేర్యత్పరం వీర్యం యద్భస్మ పరికీర్తితం
తస్మాత్సర్వేషు కాలేషు వీర్యవాన్ భస్మసంయుతః"

(இ-ள.) உருத்திராக்கினியின் சிரேஷ்டமானவீரியமானது பஸ்மமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், ஸர்வகாலங்களிலும் பஸ்மத்துடன் கூடினவனே வீரியமுள்ளவனாகிறான் என்பதாம்.

౧౨. భస్మనిష్ఠస్య దహ్యంతే దోషా భస్మాగ్నిసంగమాత్
భస్మస్నానవిశుద్ధాత్మా భస్మనిష్ఠ ఇతి స్మృతః"

(இ-ள.) பஸ்மநிஷ்டையிலிருக்கிறவனுக்குப் பஸ்மாக்கினி ஸங்கமத்தால ஸகலதோஷங்களுந் தகிக்கப்பட்டுப்போயவிடும். பஸ்மஸ்நானத்தால விசுத்தாத்மாவானவனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்றபடியாம்.

౧౩. భస్మసందిగ్ధసర్వాంగో భస్మదీప్తత్రిపుండ్రకః
భస్మశాయీ చ పురుషో భస్మనిష్ఠ ఇతి స్మృతః"

(இ-ள.) பஸ்மத்தாற் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கமுள்ளவனும், பஸ்மத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற திரிபுண்டரமுள்ளவனும், பஸ்மத்தில் சயனித்துக்கொண்டவனுமான புருஷனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்றபடியாம்.

இப்படி உபநிஷத்துக்களி லுத்கோஷிக்கப்படுகிற பஸ்மதாரணவைபவத்தை ஜந்மமத்தியிலொருகாலாவது பார்த்தறியாத மூடமூடனே பூர்வஜந்ம மஹாபாபவிசேஷங்களால் பஸ்மத்தைத் தூஷிப்பானென்றிவேறில்லை. இந்தப்பிரகாரமே ஈவேதம்ருத்திகையால ஊர்த்துவச் சித்ரபுண்டரதாரணத்துக்கு ஓருபநிஷத் வாக்கியத்தையாவது பாஞ்சராத்திரியெவனுகிலுங் காட்டிப் பிரஸ்தாபிப்பானுகிலன்றே, அவனை தரித்துக்கொள்ளுகிற புண்டரமும வைதிகந்தானென்று வேதவித்துக்களாயுள்ள சைவர்களும், ஸ்மார்த்தர்களும பாஞ்சராத்திரிகளோடுஸமபாஷணைக்கூடத் தடையின்றிச் செய்துவர விடமுண்டாகும்? சுருதிபாஹ்யங்களை விபூதிதாரணவிஷயத்தி லின்னுமநேகமிருக்கிறதை விசாரித்தறியாமல வாயகொண்டமட்டும அந்த விபூதியையும, அதைத்தரிக்கின்றபேரையும் தூஷித்துத் திரியும் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு வைவஸ்வதனே ஸமாதானஞ்சொல்லவேண்டுமேதவிர நம்மால சொல்லமுடியாது. வேதபாஹ்யரான பாஞ்சராத்திரிக்கு இந்த உபநிஷத்ரஹஸ்யார்த்தங்களை யெல்லாங் காட்டவேண்டிவந்ததே யென்று எமக்குண்டாகிய வியஸனமானது அவன் செய்த பஸ்மவைபவதூஷணத்திலுங்கூடவுண்டாகவில்லை. ஆகையாலிப்பிரபந்தத்தி லின்னும் பஸ்மவைபவத்தைச் சொல்லுகிறதிலுபரதியடைந்தோம்.

இங்ஙனநிற்க, "ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే" என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட ருத்திர ஏகாதசருத்திரர்களி லொருவராவாரோதவிர அவர்களைவிட்டு வேறே ருத்ரசப்தார்த்தமான தேவதை சுருதிமுதலானதுகளில் சொல்லப்படவில்லையென்று அந்தப் பாஞ்சராத்திரஸ்வானம் குலைத்தது. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தர்கள்பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று இடையன்,

குசவன் முதலானவர்களுக்குங்கூடத் தெரிந்தவிஷயமாக, இந்தக்கழுதைக்கு மாத்திரந் தெரியாமற் போன காரணந்தான் தெரியவில்லை. பின்னும் அந்த ஏகாதசருத்ரர்களைத் தவிர அஷ்டதிக்பாலகருளொருவரான ஈசானருத்ரர் வேறுமுள்ளாரென்றும் சாஸ்திரமறிந்தயாவருமொப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஶதருத்ரஸஹஸ்ரருத்ராதிகளை விவகாரமாத்ரமே வேதமறிந்தபேர் விதந்துரைப்பர். இவர்களெல்லாங்கடந்துநின்ற துரியருத்ரரே ஷட் த்ருதியிற் சொல்லப்பட்டவரென்பதை யுத்தரார்த்தபரியாயமே தகரவித்யை மேலோர் கிரகியாநிற்பர். எங்ஙனமெனின், "[illegible]" என்று பரமஹவிஷ்ணுவாதி தேவதாந்தரங்களுக்குக்காசமுதைத் தலான ஸம்ஹாரத்தையடையுந் தேவர்களோ கோடிகவாகவெ நாசமடையாநின்றவா நித்தியரா வொன்றுமுண்மை சுருதியாயன்றோ, "[illegible]" என்று கூறிய பரமசிவதாத்பரியத்தை வேதபுருஷனறுதியிட்டுப் பரத்வஸ்தாபனம் பண்ணிற்றடித்தானே? இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, "[illegible]" என்றதேத்யாதி சுருதிகளினர்த்தத்தை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது கிரந்தத்தில் விஸ்தரித்துப் பரமசிவபாரம்யத்தை விளக்கியிருத்தலே போதுமாகையா லிங்கே யாமவற்றை விஸ்தரிப்பதினுபரதியடைந்தோம். மேல்வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட வுருத்திரன் பிணச்சடங்குக்குங் கடவுளென்றென்று அந்தப்பாருசராத்திரி பாடம் படித்தான். அப்படியிருந்தபோதிலு மவ்வெம்பெருமானை யவன் மிகவுந் தூஷிக்கிறபடியால் பிணச்சடங்கு முதலான வைதிக அபரதர்மங்களற்றவனென்று அவனைத் தீர்மானிக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது. பின்னும், "[illegible]" என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லிய ருத்ரசப்

தம் பாஞ்சராத்திர ஸம்பிரதாய பாஷ்யப்படி ருத்ரனைச் சொல்லவில்லையென்றும் பிதற்றினன். இதுவுமொரு நியாயமா? இன்னகாரணத்தால் அந்த ருத்ரசப்தம் சைவமாகாதென்று காட்டியன்றோ மறுக்கவேண்டும்? இந்த ருத்ர சப்தத்தைத் தமக்காதாரமாய்த் திருடிப் பொருள்கொண்டதுபோல் மேற்போந்த சுருதித்வயங்களில் வந்த ருத்ரசப்தங்களையு மென்றிருடிய பொருள் கொள்ளக்கூடாது? எங்கே ருத்ரசப்தம் பெறப்படுமோ அது ஏகாதசருத்ரர்களையே காட்டுமென்றிழுவாடிய வவ்வேழைமதிக்கு இந்தச்சுருதியி லவ்வேகாதச ருத்ரர்களையு மதிக்ரமித்த ஆக்னேயருத்ர ரொருவரகப்பட்டது விந்தையினும் விந்தையே! இம்மட்டேயன்றி, இப்பஞ்சாசத்தின்னடியிலென்று சொல்லவேண்டிய சப்தத்தை "இப்பஞ்சாதியடியிலே" என்று பிணங்கியழுத வப்பேதைச்சொல்லைப் பார்க்கும்போது மழலைச் சொல்லுகளைச் சொல்லுகிற குழந்தையென்று மனபபூர்வமாய்ஸந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. பின்னும், "త్వమగ్నే రుద్రో అసురో మహోదివః" என்ற சுருதியில் உருத்திரனை அசுரனென்று கண்டோக்தியால் சொல்லபபட்டிருக்கிறதென்றும், "ఇమంస్తోమంపశుపతే అస్యబధ్నాన్యగ్నే" என்ற சுருதியில்வந்த பசுபதிசப்தம் அகனி பரமென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் புலம்பினன். இதில் பசுபதிசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணிய மிருப்பதுபோல் முந்தியசுருதியில்ருத்ரசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணிய மிருக்கின்றது. இரண்டுசுருதிகளுக்கும் ஏகவாக்கியதை ஸித்திக்க வேண்டியதற்காக ருத்ரனையாவது, அக்னியையாவது அஸுரனென்று நிர்தாரணிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. உருத்திரனை அஸுரனென்று சொன்னால், அக்னியையும் அவசியம் அஸுரனென்று சொல்லவேண்டும். அப்

படிச் சொன்னு லெவனுவது ஸம்மதிப்பானு? ஸுர
னென்று ஸர்வப்பிரஸித்தனுயிருக்கிற அக்னியை அஸு
ரனென்ருல் பாஞ்சராத்திரிகளாவது ஒப்புவார்களா?
ஆகையாலிப்படிப் பூர்வாபர ஸமந்வயமன்றியில் சுருதி
களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லுகிற வந்தப் பாஞ்சராத்திரப்
பதடிக்கு முட்டாளகளுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளையெ
ன்னும் பட்டங்கட்டி வைப்பதே நலமெனக. பிரஸித்தங்க
ளானருத்ர, அக்னி, அஸுர, பசுபதிசப்தங்களாலும்ஸர்
வஜ்ஞாதிபதியான பரமசிவைகப்ரமேயன்றி வேறில்லை.
அஸுரசப்தமானது ஸ்வர்க்காதிலோக வாஸிகளான
தேவதைக்களுக்குள்ளடங்காமையைச சொல்வதால், அ
தனுலும ருத்ரருககு மகததுவமே ஸித்திததது. பின
னும், "రుద్ర యత్తే దక్షిణం ముఖం తేన మాం పాహి నిత్యం" என்னுஞ்
சுருதியில, வாரீர் ஸ்ரீருத்திரரே! தேவரீருடைய தெக்ஷிண
முகததாலென்னை நித்தியம் ரக்ஷிக்கக்கடவீராகவென்று
ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தியாகவு முள்ள வவருடைய வுண்மை
சொல்லபபடுவதால, விஷ்ணுப் பிரமஹேந்திராதிகளா
னஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தியே பரதத்
வோபதேஷ்டாவென்று ஸர்வசாஸ்திர பிரஸித்தியாக
வைதிகநிஷ்டராயுள்ளோர் கொண்டாடிமகிழ்வரென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீபரமசிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டாபனு
சாரியர்களான ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்களுடைய
மஹிமையை வர்ணிப்பதில சதுர்முகப்பிரம்ஹா, ஆதி
சேஷன், பிருஹஸ்பதி முதலானவர்களுங்கூட வசகதர்
களாகையாலும், ஸங்கிரஹமாக வெம்மாற் சொல்லக்
கூடுமானவரையில் மேலிடங்களில் சொல்லியிருக்கின்
றோமாகையாலும், இவ்விடத்திலின்னும் விஸ்தரிக்கா
மல் விடப்பட்டது. ஆகிலும், அவ்வமலதேசிகனர் விஷ
யமாகச் சந்திரனைப் பார்த்து நாய்குலைக்கிறது போலக்
குரைத்துழுத்துத் திருப்தியடைந்திருக்கிற பாஞ்சராத்

திர ஸ்வானங்களின் மனோரத அரண்ணியத்துக்குக் காட்டுத்தீயாகிற ஸ்ரீதீக்ஷிதரவர்களுடையவசனத்தினால் பரமசிவபாரம்யத்தைப்பிரகாசம்பண்ணிக்காட்டுகின்றோம். எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய ஆத்மார்ப்பணமென்னுங் கிரந்தத்தில "ఇంద్రమ్మిత్రంవరుణమనలం పద్మజంవిష్ణుమీశం। ప్రాహుస్తే తేపరమశివ తేమాయయామోహితాస్త్వాం। ఏతైస్సార్ధం సకలమపియచ్ఛక్తిలేశేసమాప్తం । సత్వాందేవశ్శ్రుతిషువిదితశ్శంభురిత్యాదిదేవః" என்னும் வசனத்தால, ஐயாபரமசிவனே! தேவரீரைத் தேவேந்திரன, சூரியன், வருணன, அகனி, பிரமஹா, விஷ்ணு, உருத்திரனென்று வித்தனை பேர்களாகவும, அந்தந்ததேவதைகளுடைய பகதர்கள் தேவரீருடைய மாயையால மோகிக்கப்பட்டுச சொல்லுகிறார்கள். அந்தத்தேவதைகளைத் தவிரத தேவரீர வேறாயில்லையென்பதுகருதது. பரமார்ததமாகவிசாரிககுமளவில் ஸகல ஜகததும் மேறசொலலிய தேவதைகளுடன் எவருடைய சக்திலேசததில் ஸமாபதியை யடைகிறதோ, அந்தஸத்பதார்ததமாயுள்ள தெயவமாகிய நீர் "కారణాంతుధ్యేయస్సర్వైశ్వర్య సంపన్నస్సర్వేశ్వరశ్శంభురాకాశమధ్యే" என்றும், "యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధికోరుద్రోమహర్షిః" "என்றும் பிரகாசிக்குமித்தியாதிசுருதிகளில சமபுவென்றும், ஆதிதேவனென்றுமஅறியப்பட்டிருக்கின்றீர். அன்றியும, "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సంప్రసూయన్తే" என்று சொல்லிய சுருதியினுடைய ஆதியில பிரம்ஹா விஷ்ணு ருத்ரர் முதலான தேவதைகளுக்குத் தேவரீரிடத்திலேதானே யுற்பத்தி சொல்லியிருப்பதாலுந் தேவரீரே ஸகல ஜகத்காரணரானீரென்று நிர்மாணித்து ஸ்தாபித்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இப்பால், "తద్విష్ణోఃపరమంపదం సదాపశ్యంతిసూరయః" என்னுஞ் சுருதிக்கு மேல்சுருதியை யநுசரித்து ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியமூர்த்திகள் செய்தருளியபாஷ்யரீதியாக அர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். "కార్యంబాదరిరస్యగత్యుపపత్తేః"

என்னும் ஸூத்திராதிகரணத்தில் "కార్యం హిరణ్యగర్భమేవ గమయంతీతి పూర్వపక్షః" என்று அமானவபுருஷன் முமுக்ஷுக்களைக் காரியப்பிரம்ஹமான ஹிரண்யகர்ப்பரிடஞ்சேர்ப்பிக்கிறானென்றதும், "కార్యాత్యయే తదధ్యక్షేణ సహాతః పరమభిధానాత్" என்றதில், "హిరణ్యగర్భలోకాత్యయే తదధ్యక్షేణ సహాతః పరం కార్యబ్రహ్మలోకాత్పరం పరమపదం గచ్ఛతి" என்று ஹிரண்யகர்ப்பலோகத்தின் பிரளயகாலத்தில் அந்த லோகாதிபதியான ஹிரண்யகர்ப்பருடன் அவருக்கும் மேலான பரமபதத்தையவர்களடைகிறார்களென்றதுமாகிற ஸித்தாந்தங்கள் பூர்வபக்ஷமென்றனர். அன்றியும் "పరం జైమినిర్ముఖ్యత్వాత్" என்றதில, "సోఽధ్వనః పారమాప్నోతి తద్విష్ణోః పరమం పదం" என்று பிரமஹலோகத்தை யடையாமலே விஷ்ணுலோகத்தை யடைகிறார்களென்று கொண்ட ஜைமினி ஸித்தாந்தமும் பூர்வபக்ஷஞ் செய்தனர். இனி ஸித்தாந்தஞ் சொல்லுமிடத்து "అప్రతీకాలంబనాన్నయతీతి బాదరాయణ ఉభయథాచదోషాత్తత్క్రతుశ్చ" என்றதில், "త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాంతం ధ్యాత్వా మునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్" என்னுஞ் சுருதியால் "ఇత్యాదిషు సాక్షాద్బ్రహ్మప్రాప్త్యవగమాత్ పూర్వోక్తే పక్షద్వయేఽపి దోషః శ్రుతిదోషాద్భవతి" என்று முடித்துத் திரிலோசனரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தருமானவரைத் தியானஞ்செய்து ஸமஸ்தஸாக்ஷியான பூதயோனியை இருளுக்கு மேலடைகிறனென்றசுருதியில் பரப்பிரம்ஹப்பிராப்தி அறிகிறபடியால், முன்சொல்லிய பக்ஷங்களில் சுருதிவிரோதத்தால் குற்றமிருக்கிறதென்று வியவஸ்தையாற் காட்டிமறுத்தனர். அதன்மேல், "విశేషం చ దర్శయతి" என்று ஸூத்திரத்தில் "విష్ణోః ప్రపంచావస్థితస్య పరమపదత్వోక్త్యా పరమపదం స్వరూపం పరబ్రహ్మస్వరూపం పరమానందలక్షణం శివస్య పరబ్రహ్మణః పదమేవ యత్ర తాని హి తాన్యప్రపంచాకారాణి సంసరతి అతో న కశ్చన విరోధః" என்று பிரபஞ்சமாக விருக்கின்ற விஷ்ணுவுக்கும் பரமோத்கிருஷ்டமான பரப்

பிரம்ஹமென்கிற பரமசிவபதத்தை அடைகின்றார்களெனவும், அந்தப்பதத்தில் ஆத்மாவை நாட்டினவன் பிரபஞ்சாகாரனாகவிருந்தபோதிலும் ஸம்ஸாரியாகமாட்டானெனவும், ஆகையால் யாதொரு விரோதமுமில்லையென்ற மேல்வாக்கியத்தைக்கொண்டு விஷ்ணுவானவர் விஶ்வமாகிய பிரபஞ்சாகாரராக விருந்த போதிலும், அந்த விஶ்வத்துக்கு மதீதமாகிய பரமசிவஸ்வரூபத்தில் நிஷ்டைபெற்றவராகையால் ஸம்ஸாரபாசத்தி லிருந்து விடுபட்டவராவரெனவும், ஆதலால், பரமஶாம்பவாகமோ ஸத்வமெய்தினரெனவு மறியத்தக்கதென்று விதந்துரைத்தனர்.

இந்த விசாரத்தாலும் சைவர்களுக்கு விஷ்ணுத்வேஷமவசியமில்லையென்பது தெற்றெனவிளங்கும். பாஞ்சராத்திரிகளான வைஷ்ணவர்களுக்கோவெனின், ஸ்வப்ரவஸ்தையிலும் சிவத்வேஷம் பலமாயிருக்கிறது மாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுத்வேஷமும் பலமாகவே விதிக்கிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், "మద్భక్తశ్శంకరద్వేషీ మద్వేషీశంకరప్రియః। తావుభౌ నరకంయాతౌ యావచ్చంద్రదివాకరౌ" என்னும் வசனத்தால் சங்கரத்வேஷியான வென்பக்தனும், என்னைத் த்வேஷிக்கின்ற சங்கரப்பிரியனும் சந்திரசூரியர்களுள்ளமட்டும் நரகத்தை யடைகின்றார்களென்று விஷ்ணுபகவான் கூறியவுண்மைவெளிப்பட்டமையால், பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சிவத்வேஷத்தால் நரகப்பிராப்தியான பெருஞ்சித்தி யுண்டாயிருக்கிறதென்பதை யாம் பேசவேண்டியதின்றாம். உலகத்திற்காணக் கூடுமானவநேகவநுஷ்டாநங்களால் பாஞ்சராத்திரிகள் சிவத்வேஷிகளென்பதையும், சைவர்கள் விஷ்ணுத்வேஷிகளல்லவென்பதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறோம். சிவமுகோத்பவரான ஆதிசைவரும், ஸ்மார்த்த சிலராகிய மஹாசைவரும், ஏனையசைவரும் வி

ஷ்ணுவாலயங்களுக்குப்போய்த் தரிசன பிரதக்ஷிணநமஸ்காரஸ்தோத்திராதிகளைச்செய்துவருவது ஸுப்பிரஸித்தம். ஒன்றோ தங்கள்புத்திரர் முதலாயினோர்க்கு வாசுதேவநாராயணராமகிருஷ்ணாதி விஷ்ணுவினுடைய நாமங்களையிட்டு மகிழ்தலும் அநுபவஸித்தம். இவை செய்தல் சைவசாஸ்திர ஸம்மதமும், சான்றோராங்கீகாரமுமாயிருந்தபோதிலு மிவற்றை யோசிக்குமிடத்தா னவையங்கதமு மொவ்வாதொண்டு. எனெனனின், விஷ்ணுவாராதனத்தை யங்கீகரிக்க சைவஸ்மார்த்த பக்திக்காரருக்கு வேதபாஹ்யமாகிய பாஞ்சராத்திரப்படி அது செய்தலங்கீகாரமில்லையாகையால், அப்பாஞ்சராத்திரிகருடைய விஷ்ணுவாலயங்களையாதிகளே தவறுடைத்தாம். ஆகவே, ஆத்மார்த்தமாக வதனைக்கிரகிக்கவே யமைவுடைத்தெனவறிக. இப்படியே வைஷ்ணவாகளுஞ்செய்து வருமரபு முலகிலுண்டா? நாராயண குருக்கள், இராமசாமிசர்மன, கிருஷ்ண சாஸ்திரியார் என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய வைஷ்ணவ நாமங்களைச் சைவரும், ஸ்மார்த்தரும் வைத்துக்கொண்டிருப்பது போல் குமாரஸ்வாமி ஐயங்கார், நீலகண்ட ஐயங்கார், சிதம்பர ஐயங்காரென்றித்யாதி சைவநாமங்களை யெந்தப் பாஞ்சராத்திரப் பார்ப்பாருவது வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனரோ? இப்படியே யந்தந்தஸ்திரீவாகங்களிலும் பார்த்துணர்க. மறந்தேனும் சிவாலயங்களுக்குப்போக வெழாதமீட்சிமையும், சிவநாமங்களைக் காதினாற்கேட்கவுஞ் சகியாதசிறப்பு முடையார்களாகத் தங்களை யெண்ணி யிறுமாந்திடக்கு மவ்வேழைப்பிணங்கடன்மை யெடுத்திசைக்கிலந்தோ கொடிது! கொடிது!! ஈஸ்வர சப்தம் தங்கள் விஷ்ணுவுக்கே யுரியதென்று ஸமயங்களில் மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவர்களாகியவப்பேயர் அந்தப்பேரையாவது தாங்கள்வைத்துவ

றுங்கிக்கொள்ளக்கூடாதா? எங்கேபார்ப்போம் ஈசுவர ஐயங்கார என்று ஒருவன் வெளிவரட்டுமே! பரமேசுவ ராசாரியென்று பட்டைநாமம்போட்ட பார்ப்பாரொரு வன் கிடைப்பானோ?(காஞ்சிபுரம்) என்றால்வாய்முதத்தனுசிந் திவிடுமெனவன்றோ (பெருமாள்கோயில) என்றுவழங்கிக கொள்ளுகின்றனா? என்செய்வாா பாவம! அந்தப்பெரு மாள்கோயிலுஞ் சின்ன காஞ்சீபுரமாய விட்டசிறுமை யே மானமழிகின்றனர். பெருமாளிருககிற விடத்தை மாததிரமே (பெருமாள்கோயில) என்று வழங்கினும் பெ. ருமானுத்ஸவமாகிஇயங்கெழுந் தருளினுமொன்றுலென்ன சொல்வது? அவரிரண்டுவேளைகளிலுந் தப்பாமற் புறப பட்டுப்போயப பெரியகாஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாடசியை யும், ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியையும பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள்செய்துவருவது பிரஸித்தியாமே! அதை யல்லவென்று எப்படிமறுபபது? இப்படியவர்கள் மண் டையோலை கையிலிருப்பதால் சிவத்வேஷிகளானவந்த மூர்க்கர்களுக்கு எப்படி விஷ்ணுப் பிரஸாதம் ஸித்திக கும்? இந்தப பாஷண்டிகளுக்கு ரௌரவகும்பீபாக முதலான நரகஙகளில் வஸிககவேண்டிய காலததை யிவ்வளவென்று நிர்ணயிகக யாவராற்றான் முடியும்? இப்பாஞ்சராத்திரிகளைப் பிரபலப்படுத்தின கலிபுருஷ னல் எமதருமராஜனுககு அதிகவேலைநெருக்கிடையா கிறதைப்பற்றி வேலையை ராஜீனமா கொடுத்து விடு வாரென்றுந் தோற்றுகின்றது. ஸ்ரீசிவபெருமானையும், அவனடியார்களையுந் தூஷிக்கிற விஷயத்தில் நாக்கு நர ம்பற்ற விப்பாஞ்சராத்திர ஜநங்களாகிற கழுதைகளு க்கு அதிபதிகளான வேதாந்ததேசிகன், இராமாநுஜன், தாத்தாச்சாரி என்பவர்களாகிய வண்ணார்களால் செய் யப்பட்ட பிரபந்தங்களாகிற வேஷ்டிதோய்க்கிறமூப்தங் களால் புண்ணிய தீர்த்தக்கரையில் சிவத்தியான நிஷ்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஷஹானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனிற்க, தப்தமுத்திரைகளால விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற விப்ரசாதத்திரிகளை யெப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? "బ్రాహ్మణోస్య ముఖమాసీత్ బాహూ రాజన్యః కృతః" என்ற ச்ருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாத்மாவுக்கு முகமெனவும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவெனவும், வைஸ்யஜாதியானது தொடைகளெனவும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ் சொல்லுகிற, "రుద్రో దేవేషు బ్రాహ్మణోసి" என்னுஞ் ச்ருதியால் ருத்திரர் பிராம்ஹணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரென்றும், பிரமஹா வைசியரென்றும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், "నావిష్ణుః పృథివీపతిః" என்றவசனவிவேசனத்தாலும க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலே வஸிக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில அக்னிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையேயன்றோ சுட்டதாகின்றது?. இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில, "వేదమార్గైకనిష్ఠానాం విశుద్ధానాంతు సంగ్రహే। దేవతారూపతో భాంతి ద్విజానప్రత్యగాత్మనః। తాంబ్రాహ్మాంశరీరేషు దేవతాస్సకలా అమూః। వర్తంతేనప్రకాశంతే ద్విజేంబ్రాహ్మణ్యభావతః। యథాజాతజనానాంతు శరీరేష్వదేవతాః। తిరోభూతతయా నిత్యం వర్తంతేవసత్తమాః। అతస్త్వభోగమోక్షాధారం శరీరం దేవతామయం। సర్వేషాంపరమంచ పూజనీయం విశేషతః" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டாகளும், அதனால் சுத்தர்களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகாத்தமாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுககுச சுததியிலலாமையால் அந்தததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிககிறதில்லே. எபபடியானல ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு ரூபஙகளுடு ஸம்ஸகாரமறறதனுல் மிகவுந திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அபபடியே தப்தமுததிராங்கிதாகளுடைய தேகஙகளி லறியததக்கது ஆகையால் தேவதாமயமான தனது தேகததையும, பிறருடைய தேகஙகளேயும போக மோக்ஷாாததமாக நித்தியம் பூஜிககவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்பட்டிருககினறது. அன்றியும, "స్వదేహే పరదేహేవా నకుర్యాదంకనంనరః। యదికుర్యాత్సమూఢాత్మా పతత్యేవనసంశయః" என்றவசனததால தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகததிலாவது நரன் அஙகனஞ்செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிகளா லேவனுவது செயவானாயின், அதஃபதிதனுவான் ஸமிசயமில்லேயென்று கூறினதாக நிசசயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுள்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்ம்சண்டாளர்களுககுக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களே அத்தியயனஞ்செய்தல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லே. இவர்களேக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஷஹானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனமிருக்க, தப்தமுத்திரைகளால் விஷ்ணுவைத் தானே தங்களுக்குச் செய்கிற விபரீதாசாரத்திரிகளை எப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? "బ్రాహ్మణోఽస్య ముఖమాసీద్బాహూ రాజన్యః కృతః" என்ற சுருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாத்மாவுக்கு முகமென்றும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுக்களென்றும், வைஸ்யஜாதியானது துடைகளென்றும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ் சொல்லுகிறது, "త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోఽసి" என்னுஞ் சுருதியால் உருத்திரர் பிராமஹணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரென்றும், பிரமஹா வைசியரென்றும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், "నావిష్ణుః పృథివీపతిః" என்ற வசனவிசேஷத்தாலும் க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலல்லவோ இருக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் அங்கிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால் சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையேயன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், "వేదమార్గైకనిష్ఠానాం విశుద్ధానాం తు సద్గృహే। దేవతారూపతో భాతి ద్విజానాం ప్రత్యగాత్మనః। తాంత్రికాణాం శరీరేషు దేవతాస్సకలా అమూః। వర్తంతే న ప్రకాశంతే ద్విజేంద్రాః శ్రద్ధయా వతాః। యథాజాతజనానాం తు శరీరేష్వపి దేవతాః। తిరోభూతతయా నిత్యం వర్తంతే ద్విజసత్తమాః। అతశ్చ భోగమోక్షార్థం శరీరం దేవతామయం। స్వకీయం పరకీయం చ పూజనీయం విశేషతః" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களும், அதனால் சுத்தாகளுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகளரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகாத்மாவால விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனால, ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுககுச சுததியிலலாமையால அந்ததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிககிறதில்லே. எப்படியானால ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாஙதேவதைகளு முபாஙயனாதி ஸம்ஸ்காரமறறதனால மிகவுந திரோபூதங்களாக நிததியமிருககின்றனவோ, அபபடியே சபதமுததிராங்கிதாகளுடைய தேகஙகளி லுமிருததக்கது ஆகையால தேவதாமயமான தனது தேகததையும், பிறருடைய தேகஙகளையும போக மோக்ஷாாததமாக நிததியம் பூஜிககவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிபபட்டிருககின்றது. அன்றியும, "స్వదేహే పరదేహే వా నకుర్యాదంకనంనరః। యదికుర్యాత్ప్రమాదేన పతిత్వంనసంశయః" என்றவசனத்தால தனனுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகததிலாவது நரன் அஙகனஞ்செய்யக்கூடாது. சகிராதிகளா லெனுவது செயவானாயின, அதஃபதிதனுவான் ஸமிசயமிலலேயென்று கூறினதாக நிசசயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுளயங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுககுக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செயதல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லே. இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியதென்று நூல்களிற் சொல்லி
யபடி வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேரவர்களைக் காணவஞ்சு
கின்றார்களெனில, இவர்களுடைய ஸம்பாஷணாதிகளைச
சிஷ்டர்களெப்படிச்செய்வார்கள்? ஸகலவேதப் பிர
ஸித்தமான சிவதத்துவத்தைத் துவேஷிக்கின்ற விம்
மூடர்களுக்கும், வேதபாஹ்யர்களான க்ஷபணகர்,
பௌத்தர்முதலானவர்களுக்குமவாந்தரபேதமிருந்
தபோதிலும் முக்கியபேதமில்லை. இந்தசைவதூஷகர்க
ளானவைஷ்ணவபாஷண்டிகளனைவருங்குண்டகர்களா?
அல்லது கோளகர்களா? என்று நமக்குச் சந்தேகமுண்
டாகிறபடியால் இதைக் கொஞ்சம் விசாரித்துத் தீர்மா
னிக்கிறோம். "[illegible]" என்
னும் நிகண்டுவால் பர்த்தா ஜீவித்திருக்கும்போது சோ
ரபுருஷனாலே ஜநித்தவன் குண்டகனென்றும், பர்த்தா மரி
த்தபின் சோரபுருஷனாலே ஜநித்தவன் கோளகனென்றும்
அறியப்படுகின்றது. இதில், ஸகலலோக பர்த்தாவான
பரமசிவனிருக்கும்போது சோரபர்த்தாவான விஷ்ணு
வையடைந்தபடியால இப்பாஞ்சராத்திரிகளனைவரும
குண்டகர்களென்பது நிச்சயம். இது விகடசரித்ரவிஷய
மான நிரூபணமாயிற்று. இனி ஸ்தூலசரீரோற்பத்தி
அவர்களுக்கெப்படியெனில், ஒவ்வொருவரும் விசா
ரித்துத்தெளிந்துகொள்ளக்கூடுமானபிரத்யக்ஷவிஷய
ரஹஸ்யத்தை யிங்கேயெழுதுவது அவசியமன்றென
விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, நாராயணசப்தத்தில் (ணத்துவம்) பா
திக்கிறதென்று ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்கள் சிவ
பரமாக அதை வியாக்யானஞ்செய்வதில் மயங்கிக் கை
விட்டனர் என்று அவ்வபண்டித சிரோமணியார் பிர
லாபித்தனர். இப்படி யவதூறு பேசித்திரிவது இக்கா
லத்துப் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கேயன்றி யிவர்களுக்கு

முன்னிட்ட மூதேவிகளுக்கும் ஸம்பிரதாயாநுஷ்டானமாக முடிந்திருப்பதா லவ்விஷயத்திற் சொல்லவேண்டிய பிரயாஸமொன்று மெமக்கின்றும். என்னெனின், ஸர்வஜ்ஞர்களான தீக்ஷிதமூர்த்திகள் சைவவாசகமாகிய நாராயணசபதத்தைச் சிவபரமாக வியாகயானஞ்செய்தாரென்றால் உசிதமென்னே? அது சிவனார்க்குரிய யௌகிகநாமங்களிலொன்றென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக, அதைச் சைவபரமாக வியாக்யானஞ்செய்வதி லென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? வேதத்திற் பெறப்பட்ட தேவதாநாமங்க ளெல்லாமுஞ் சிவ்நாமங்களாதலதின் னுமாக, நாராயணநாமமாத்திரம் அங்ஙனமாகாதென்ப தென்னபேதமை? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களுக் கேதாவது சைவபரமான அர்த்தத்தால தீக்ஷிதாக்ரந்தஞ்செய்ததுண்டா? அல்ல, எல்லாநாமங்களுக்குமஸமாத்தித்து நாராயணநாமத்துக்கு மாத்திரங் கூடாமல்விட்டிருந்தாலன்றோ அபராதமவாமே லேறக்கூடும்? அவா செய்திருக்குங் கிரந்தங்களில ஸமயோசிதமாக விஷ்ணுவுக்குரியனவாகவுமங்குமெந்தநாமங்களை வந்தாலுஞ் சைவத்தில பரிவானமுண்டாகச் செய்திருக்கின்றனா. அம்மாத்திரமேயன்றி யெந்தவிடத்திலும் நாராயணநாமந்தம்மைப் பாதிக்கிறதென்று சொல்லவுமில்லை. அதையவ்வளவு முக்கியநாமமாகவவா மதித்துமில்லை. இவ்வளவு கூறாது யோசியாது வீணபவாதவார்த்தைகளைச் செலவிடுவதிலென்னபயன்? இப்படிப் பிதற்றித் திரிந்த சிலமூர்க்கர் தலைகுனியும்பொருட்டு முன்னொருகாலத்தில் மைஸூர் பண்டிதவிமஹமாகிய பிரமஹஸ்ரீ இராமசாஸ்திரிகளிவ்விஷயத்தைப்பற்றியோரளமானநியாயங்கள்சொல்லி நாராயணசப்தம் சிவபாரம்யமுடைய தெனபதற்கு (நவகோடி) (சதகோடி) என்பனவாதிகிரந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனர். இன்னும, (தத்வபாத பிதுரம்) என்றற்றொடக்கத்து அநேககிரந்தங்களும் பிறவான்றோரால்

செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஹைத்வம் பாதித்தமையால் விஷ்ணுவுக்கே பரத்துவம் தீக்ஷிதரவர்களுடைய மனதிற் பட்டிருக்குமாகில் வைஷ்ணவம் இவ்வளவு கேட்டையடைந்து விடுமா? நாராயணசப்தத்துக்குச் சிவபரத்துவத்தில் யாதொரு விரோதமு மன்றியில் ஸ்பஷ்டமான அர்த்தம் ஸாமானிய வித்வான்களுக்குங் கூட வெளியாமென்பதற்கு யாமே ஸாக்ஷியாக, தீக்ஷிதரவாகளுக்கு அதுகஷ்டமாயிருந்ததென்பது என்ன துஷ்டத்தனம்? அந்த நாராயணசப்தத்துக்குச் சிவபரமான வர்த்தத்தையாமீண்டு வெளிப்படுத்துவாம். (సర్వస్యావరం వా [illegible] మనుష్య హృత్పుండరీకం తదేవ [illegible] షు మనుష్యేషు [illegible] - ఇతి సూత్రేణ - [illegible] బ్రహ్మపురే [illegible] పుండరీకం వేశ్మ [illegible] తదన్వేష్టవ్యం తద్వావ విజిజ్ఞాసితవ్యం - [illegible] [illegible] పుండరీక [illegible] పురాణే [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] పరమశివపరత్వసిద్ధిః) என்றுமிதனால், நராளுடைய ஹ்ருதயத்தை யிருப்பிடமாக வுடைமையாக தன்மையால் சிதம்பரமென்று சுருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதன்றியும் விராட்புருஷனுடைய ஹ்ருதய புண்டரீகமாகிற புண்டரீகமென்றுபிரஸித்தமானபெருமைக்ஷேத்திரமானதுஎன்னேயோபரிகதத்தகாதசிதம்பர சபாதவாச்சியரான ஆநந்தநடராஜருக்கே யிருப்பிடமாய் விளங்குவதாலும் நாராயணசபதத்துக்கு யாதொருபாதையு மன்றியில் சிவபரத்துவம் ஸித்தித்தது. பின்னும், யோகசாஸ்திரத்தை யநுசரித்துப் பார்த்தபோதிலும், மூலாதாரத்தில் கணபதியும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் பிரம்ஹாவும், மணிபூரகத்தில் விஷ்ணுவும், அநாகதமென்கிற ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் உருத்திரனும், விசுத்திஆஞ்ஞைகளில் ஈஸ்வரஸதாசிவர்களு மிருப்பதாகத் தெரிய

வருவதால் எவ்விடத்திலும் ஸ்ரீ புண்டரீக வாஸியா னசிதம்பரம் பரமசிவனே தவிர வேறில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது,

இன்னமவற்மாதிசய விலாஸத்தில் மசசரமெய்தி ஸ்ரீபுண்டரீக மென்னுஞ் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை விஷ்ணு க்ஷேத்திரமென்று அவாகூவித தொலைப்பது மொன்றுண்டாகையால அதைவிசாரித்துத் திர்மானிக கிறோம. அன்றியும் ஆழ்வார்களுடைய பாடடில் (தில்லைத் திருசசித்திரகூடம) என்றுபாடப்பட்டிருத்தலே அவர்கோ ளுககுமுக்கியலோதகமாகையால்,அதனுண்மையை யீண் டுவிளக்குவாம். தில்லை யெல்லையாகிய ஸ்ரீநடராஜக்ஷேத் திரத்தில், ஐயன், காளிமுதலிய கிராம தேவதைகளுக் கும் ஆலயங்களிருப்பது இபபோதும் பிரத்தியக்ஷம். இப்படியே விஷ்ணுவுககுங் கோயிலவ்விடத்திலுண்டா யிருப்பதில் எனன வாக்ஷேபமிருக்கின்றது ? இவ்வுண் மைகளால் சிதம்பரக்ஷேத்திரம் ஐயனார்க்கேயுரித்து.கா ளிக்கேயுரித்து.என்று சொல்வது போலவேயன்றோ அு து விஷ்ணுவுககேயுரித்து என்றுகூறவருந் துாவாதமும முடிவுபெறும்?க்ஷேத்திரபாலகாகளாகஐயன்,காளிமுத லியோரவ்வெல்லையி லமைககப்பட்டபடியே யன்றோ வி ஷ்ணுவுமாண்டோா திசையிற்றனியாலயம்பெற்றிருந்த னா?அநத விஷ்ணுவையே ஆழ்வாாகள் பாடியபடியாம். ஸ்ரீநடராஜர்ஸந்நிதிக்குள்ளாகவே தில்லைக்கோவிந்தரா ஜப்பெருமாள்கோயிலிப்போதுமிருககையால, இதுவே ஆழ்வார்கள் பாடியது என்றாலமையாதோ வெனின், அமையாது! அமையாது!! திருபபதிமலையென்றுவழஙகுந் திருவேங்கடத்தினடிவாரமாகிய (கீழ்த்திருப்பதி யில்) தில்லைக்கோவிந்தராஜர் கோயில் ஒன்றிருப்பது பிரஸித்தியல்லவா ? வேங்கடாசலபதிஸ்தானத்தில், தி ல்லைக்கோவிந்தராஜர் வரவேண்டிய காரணமென்னே ?

ஜதனென்பவன் காலத்தில் அவனுடைய துன்மார்க்கங்களுக்குப்பயந்து ஒவ்வொரு ஆலயங்களிலும் விக்கிரக மூர்த்திகளை வேற்றிடங்களிற் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்திருந்து அவனுடையகலகம் நிவிர்த்தியானபின்னர் மீண்டுங்கொண்டுவந்து நம்மவர் பிரதிட்டித்தனரென்பது ஸர்வப்பிரஸித்தம. அந்தஸமயத்தில் ஒரு ஆலயமூர்த்திமற்றோராலயத்தின்மாறிப்போயிருத்தலுமுண்மை. இதுதான் ஸமயமென்று இதரசமயிகளும நமமாலயங்களிற குடிபுகமுயன்றது முண்மை. எங்ஙன மெனின், காஞ்சியில் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி மண்டபடியாகிற மஹாமண்டபத்தை அக்காலத்தில் துலுக்கர்களகைப்பற்றிக்கொண்டனர். அப்படியே ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியினுடைய மண்டபத்தையும் அபகரித்துககொண்டனர். அவைகளைப் பிற்காலத்தில் அம்மண்டபங்களுக்குரிய இருதிறத்தவருமத் துலுக்கர்களுக்கிதஞ்சொல்லிக் கேட்கையில அவர்களோருடன படிக்கை கேட்டனர். என்னெனின், உஙகளஸ்வாமிகளை யிம்மண்டபங்களில் மண்டபடிசெய்யநாங்களவிட்டுவிடுகிறோம். உங்கள் ஸ்வாமிகளிவ்விடங்களின் மண்டபடியாகுங்காலங்கடோறும் நிவேதிக்கும் முதல் நிவேதித்தையெங்களுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டியது என்று இரும்பியதேயாம். அதற்கு ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி கோயிலார ஒப்புக்கொண்டு தங்கள்மண்டபத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களோடு அப்போது தாஙகள் செய்திருந்தவுடன்பாட்டின்படி நாளதுவரையில் நடத்திவருகின்றனர். ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸந்நிதியார் அவ்வுடன்படிக்கைக்கிசையாது மண்டபம் வேண்டாமென்றுமறுத்துவிட்டனர். அதுவே துலுக்கர்கோரியாக விப்போது காணப்படுவதாம். அம்மண்டபம் தங்கள் வசத்திலிருந்தபோது ஏராளமாய் பிணங்களை யவர்கள் அ

ப்பிடைசசநியை நம்மவர் தொட்டுககொள்ளாமல் விட்டுவிட்டதே பெருநலமென்க. இந்தவிருத்தாந்த வுண்மைப்படியே பூபிநாச்சியாரென்னுந் துலுக்க மங்கையைச்சேர்த்துக்கொண்டபடியோ, மற்றெந்தப்படியோ வீவர்களுடன் ஸமபந்தங்கலந்திருக்குமப்பாளுசராத்திரிகள் ஸ்ரீசிதம்பராலயத்தில்வந்து நுழைந்துகொண்டனர். எப்படியெனில், ஸ்ரீஸுப்பிரம்ஹணியஸ்வாமியாலயநகாரியாயிருந்தஸமயத்தில் அத்திலலேயெலலேயினோர்மூலேயிலொதுக்கமாயிருந்த பெருமாள் கோயின்மூலவிக்கிரகதகைஅந்தவிடத்தில் அதிகாரிபலங்கொளுசமிருந்தது கொண்டுபிரதிஷ்டிததுவிடடனா. அதனபின்னர்க் கொஞசங்காலமானபோது, சிவபத்தியிற சிறந்துள்ளவோர் தேவதாஸியானவள ஸ்ரீநடராஜாஆலயததிலுள்ளும்வேதபாஹ்யமாகியபாஞசராததிரஙகுடிபுகுநது விடடதே யென்னுங கவலேயால், அவ்வமயததிலஙகதிகாரஞ் செய்த்திருந்த தனது தலேவனைக் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளிருந்த பெருமாளே வெளிபபடுத்தி வீதிமத்தியிற்கிடப்பிததனள். அதைத்தடுக்க வலியற்றும், அதைப் பாாக்க மனமற்று மிருந்த சிலவைஷ்ணவாகள்கூடி அப பெருமாளே யெடுபபிததுககொண்டுபோயத(தங்கள்கீழத்திருப்பதியில)புதியகோயிலொன்றுகடடுவித்துஅதில் பிரதிஷ்டைசெயதனா. அதன்மேல,தககாலத்தை யெதிர்பார்ததுக்கொண்டிருந்தவன்றோ மற்றொருகாலத்தில் ஓரதிகாரி வலிவைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீநடராஜர் ஸந்நிதியில் அந்தப்பெருமாளிருந்து காலியாய்ப்போன விடத்திலேதானே சிலாவிக்கிரகமமைக்க வவகாசமின்றிச் சுதைப்பெருமாளேச் சுருக்கப்போதிலேதானே தாபித்துக்கொண்டனர். அவர்தாவிப்போதிருக்கின்றவர். எவ்வளவிகஷ்டபபட்டு நுழைந்துளுசூரியனுக்குமுன் பின்பிணியாமெனக கேட்பாரின்றி யேங்கித் தூங்கிக்கிடக்கும் வைபவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டும்

அவரே அந்தஸ்ரீசிதம்பரத்துக்குச் சொந்தக்காரரென்று சொல்ல எப்படி அம்மாலடியார்க்கு நாவெழுகின்றதோ வறியேம். கோபுரதேவடி வாசற்படியில் தூங்கிக்கொண்டே காவல்காக்குங்காவலாளியொருவனையே அந்தத் தேவடிக்குச் சொந்தக்காரனென்பதுபோலவேயன்றோ விதனையுங்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இந்த விருத்தாந்த விசேஷத்தால் ஸ்ரீசிதம்பரக்ஷேத்திரம விஷ்ணுவுக்கே யுரித்து என்று தொடுக்கவருமவ் வாயவழக்குந் தோல்விபெற்றதெனக. ஆயின், ஆழ்வார்கள் பாடிய தில்லை மூவாயிரவர்பணியும் பெருமான் என்றதென்னையெனின், அந்தத்தில்லையெல்லையில் பொன்னம்பலக்கோயிலிருந்தால் யார்தான் வணங்காமலிருப்பார்கள்? தீக்ஷிதர்களென்னை, விஷ்ணுத்வேஷிகளா? அவர்கள் வணங்கியிருரென்றது கொண்டு அந்தப் பெருமான் ஸ்ரீநடராஜஸந்நிதிக்குள்ளாகவேயிருந்தாரென்பது பொருந்தாதெனக. உள்ளிருந்த பெருமானையே ஆழ்வார்கள் சொன்னபடியென்று சாதிக்கப் புகினும் பாதகமின்றாம். எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதர் ஸந்நிதிக்குள் பரிவாரதெய்வங்களிலொன்றாக வோர் மூலையிலிருந்து கொண்டிருக்கும் நிலாத்துண்டப் பெருமானையே ஆழ்வார்கள்பாடினாராகலின், அப்படியே ஸ்ரீஸபாபதியினுடைய ஸந்நிதியிலோர்பாகத்திலிருந்த விஷ்ணுவையே ஆழ்வார்கள்பாடியிருக்கலாமெனவும், அந்தப்பெருமானைப்பரிவாரதேவதாபூஜாஸமயங்களில் அவசியம் தீக்ஷிதர்கள் பூஜிக்கவேண்டிய கிரமப்படிப் பூஜித்திருப்பார்களெனவும் யாமொப்புக்கொள்வதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஸ்ரீசிதம்பரஸபாநடேசமாஹாத்மியங்களை யுபநிஷத்துக்களும், ஸ்மிருதிபுராணங்களுஞ் சொல்லியிருப்பதன்றியில், பிரத்தியேகமாக அந்தச்சிதம்பர ஸ்தலத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பஞ்சமாஹாத்மியங்களு முண்டாகையாலிவற்றுளொன்றாலும் ஸித்திக்கப்பெறாத கோவிந்த

ராஜர் மான்மியம் அவாந்தர கல்பிதமென்று சொல்வதே ஆன்றோர்ஸம்மதம். ஸ்ரீநடராஜவள்ளல் ஆநந்த நிர்த்தனம் பண்ணுகையில மங்களஸேவைசெய்திருந்தவராக விஷ்ணுவை யநந்த நூல்கள் சொல்வதாலவர்க்கு ஸேவகத்வமே யாண்டுவிதிக்குமன்றி ஸேவ்யத்வங்கூறுவது பொருந்தாதென்க. இவர்மங்களஸேவைக்கு நியோகிக்கப்பட்டகாலையில் அந்தவித்தை சரிவரக் கைவராமையால ஸ்ரீ காஞ்சியிற்சென்று சிவார்ச்சனையாலதுவிதிக்கப்பெற்றனர். அவ்வுண்மை ஸ்ரீ காஞ்சியில் (மங்களமாதவேஸ்வரம) என்றுவிளங்கும் ஆலயவாயிலாலுங் கண்டுணர்க. இவ்வளவு விருத்தாந்தங்களையு நோக்காமல மங்களகார விஷ்ணுவையே ஸ்ரீ சிதம்பரபதியென்று கூறுவபோல, தாளககாரனாகிய பிரமஹாவையே அந்தக்ஷேத்திரபதியென்று ஏன கூறக்கூடாது? இப்போது முலஸ்தலபிரம்ஹதாளமென்று வழங்கப்பட்டுவருதலுஞ்சான்றெனவறிக. நந்தியையுமமங்களஸேவை செய்தவராகக்கூறுவதென்னையெனின், அந்தஸேவையிலாற்றல் போதாமையால விஷ்ணுவை யுத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளிவிட்டபோது அவர் ஸ்ரீ காஞ்சியில் வித்தைகற்றுக்கொண்டு வரப்போனஸமயத்தில அவ்வுத்தியோகத்துக்கு நந்திபகவான் நியோகிக்கப் பட்டபடியாம். இவ்விஷயங்களைபபற்றி தீக்ஷிதரவர்கள்முன்னமேயோர் கிரந்தஞ் செய்திருப்பதாலிங்கேயாமிவ்வளவில் விடுத்தாம். எவ்வளவுபெருஞ் சண்டைதொடுத்து இழுவுகொண்டாடினும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்று வாயாற் சொல்லவுமிசையாராகிய வர்களுடன் யாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டிய அவசியமேயின்றாம். அவர்களே ஸ்ரீ சிதம்பரம் தம்மதல்லவென்பது தோன்றவெறுத்திருக்கின்றாராகையால்.

இங்ஙனிற்க, கோவிந்தராஜர் ஸபாபதியாக அவண்சயனித்திருக்கையால் அவர்காணும்படிச் சிவன் கூத்

த்தால்புதுக்கிப்பிரதிஷ்டித்துக் கொண்டனர். அவ்வரச னுடையஸகாயத்தால்தங்கள் கோயிலைக்கொளுசம்பலக கப்பார்த்து வருகையில் அன்றேருபத்திரவம் கிரிப்பிர தக்ஷிணஞ்செய்துவருஞ் சிவனடியார்களுக்கு முட்டாயிரு ந்தது. இப்படியிருக்கையில், வடதேசத்தில் மத்ஸியதே சத்தரசனொருவன் ஸ்ரீமத் அருணாசல மாஹாத்மிய சிர வணஞ்செய்து, அதனால் ஸதபகதியுக்தனுய்கிரிதரிச னர்த்தமாகத் தம்பதி ஸமேதனுய்ப் புறப்பட்டுச் சதுரங் கசேனைகளோடு வந்து சேர்ந்தனன். அவனுக்குப்புத்தி ப்பேறு மந்தசிரவண விசேஷத்தாலுண்டானஸந்தே ஷமிகுதியால் திருமலைக்குத் திருமாலையொன்று ஸமர்ப் பித்துத்தரிசிப்பதாக ஸங்கல்பித்தனன். அதற்காக மூந் நூறு நந்தவனங்கள் வைப்பித்து அவற்றிலுள்ள புஷ் பங்களை யெல்லாங்கொய்து ஒரே மாலையாகத் தொடுத் து ஷை கிரிக்குச் சமர்ப்பிக்கையில், அந்தமாலை பாதிச் சும போதாமையால் அரசன் அதிக வியாகூலத்தை யடைந்தனன். அப்போது அசரீரியாக அரசன் கேட் கும்படி அரசனே! எனக்குசசாத்தும் மாலையிதுவல்ல. என்னுடைய அடியார்கள் கிரிவடிவமாகிய வென்னை வலம் வருதலே யெனக்குச் சாத்தும் மாலையாம். அப் படி வலம் வரும் அடியார்களுக்கு வேதபாஹ்யராகிய பாஞ்சராத்திரிகள் மார்க்கத்திற் கோயிலொன்று கட டிக்கொண்டு வழிமறித்து இடையூறு செய்கின்றனா. அதை நிவிர்த்திசெய்து குணப்படுத்துவதே நீயெனக் குச் சாத்தும் மாலையென்று ஸ்ரீமத் அருணாசலேச் வரர் அருளிச்செய்தனர். அதை யுறுதியாகக் கொண்ட வரசன் உடனே தண்டெடுத்து அப்பாஞ்சராத்திரிகளை யெதிர்த்தனன். அப்போது அவர்களுக்கு ஸஹாயஞ் செய்திருந்த வரசன் றனைவலியா லவரு மெதிர்த்துப் போராடினர். அப்படி நிகழ்ந்த சண்டையி லிருதிறத்த வர்ஸைனியங்களுமழியக்கண்டமத்ஸியதேசத்தரசனு அ

ஸ்திரவில் ஸ்வாமிஸந்நிதியிற் சென்று வணங்கி யிவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்தனன். எம்பெருமானே! ஒருபுத்திரனை நான் விரும்பி யுன்னையடைந்ததற்கு ஊரார் புத்திரர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்டுப் போக நேரிட்டதேயென்று கண்கலங்கிநின்றபோது, அரசனே! நீயொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம், நாளைக்கும் யுத்தத்துக்குப்போனால் வெற்றியுன்பாலே முடியும் என்று முற்படியே அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அவ்வசரீரியாற் றுணிந்து மறுநாள் அரசன் சண்டைக்குப்போகையில் அரசனும், மற்றையரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே அந்த கிரியிலே நின்று மோர்விருஷபம் ஊங்காரத்தோடு குதித்து எதிரிகள் சேனையிற்புகுந்து அனைக்கணத்தில் அவர்களரசனுட்பட யாவரையும் நாசமாக்கிவிட்டது. அதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்த மத்ஸியதேசத்தரசன் அதிகஸந்தோஷத்தையடையும்படி முதனாளிறந்துபோன தனது சேனைகள் யாவு முயிர்த்தெழுந்தன. உடனே அரசன் அந்த பெருமான்கோயிலை யடைந்து அதிலுள்ள நிதிகள் முதலியயாவுங் கைக்கொண்டு பெருமானை மாத்திரம் நாசிமாரோடு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் அருணாசலேசுவரர் ஸந்நிதியிற் சேர்த்துவிட்டு அந்தப்பெருமான் கோயிலை யிடித்து இருந்தவிடந்தெரியாமலதையொரு தீர்த்தமாக்கிவிட்டனன். அந்தப்பெருமாள் வேணுகோபாலஸ்வாமியென்று இப்போதும் ஸ்வாமியாலயத்தினோர்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அந்தப் பெருமான்கோயி லூழியக்காரர்களில் அபயமென்றுவந்தடுத்தவரையெல்லாம்ஸ்வாமியாலயத்தில் பணிக்கு அரசனமைத்துவிட்டனன். அவர்களில் ஸ்வாமிகோயில் சொந்ததாஸிகளோடு சேராமல் தாங்கள்வேறென்பது தோன்றவே வந்து குடியேறிய வப்பெருமாள்கோயில் தாஸிக ளிப்போதும் ஸ்வாமியுத்ஸவ காலங்களில்

தவித்துக் கைகோர்த்து வருகின்றனர். அப்படிவந்தேறிய நாவிகள் முன்னிருப்பவர்களால் தங்களுக்கொரு பரிபவமு முண்டாகாம லிருக்கச்செய்யவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டமையால் வந்தேறியவர்க்கு முன்மரியாதையும், முன்னுள்ளவர்க்குப் பின்மரியாதையும் அரசன் ஏற்படுத்தினன். அன்றியு மந்தப்பெருமான் கோயிலிருந்த திசையிற் றனது வெற்றிதோன்றுந்தவியக்கொடியையு மோர் கம்பத்தி லமைத்துவைத்தனன். இவைகளை முடித்துவிட்டுத் தானுந் தன்மனைவியும் இரிபிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினர். ஓர்பொற்றும்பாளத்தின்மத்தியில கல்லென்னெய் நிரம்பப்பெய்தின்னமொன்றை யமைத்து, அரசபத்னி கையிலேந்திக்கொண்டு எண்ணெய் தளும்பச் சிந்தாதபடி வலம்வரத்தொடங்குகையில், அந்தகிரியைச் சுற்றிவருவதற்குட மோசஞ்சென்றது. சந்தவிடத்தில் தங்கிய போவார்களோ, அவ்விடங்கடோறும அவ்வரசமாதினுடைய பாதமுத்திரைகளை கல்லாலமைத்து அரசன பிரதிஷ்டை செய்து வந்தான். இந்தப்படி வலம்வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு லாவணியசூடமித்தி செய்தினலனுக கிருகஸ்தியனல்வரசன் றனதேயமபோயச் சேர்ந்தனன். இவைகளேயன்றி விஷ்ணு வப்பசந்மான வேறு பிரகசிய மொன்று மவ்விடத்திலோர் காலத்தும் தலையெடுத்திலென்றெண்ணுக.

(அருணகிரிமாத்மியம்)

“இனையபல்வளங்கொணகிரிக்குமுச்சகத்தேயா
நினைவினிச்சமும்வந்துநம்பிரானருளனைத்துன்
கனைகழற்பிரசவன்றிக்கலங்குறுமெய்த்தவ
முனிவரீயடைந்தபோற்றிமுறைமையிற்றுதிக்கின்றன்-

[illegible]
[illegible]

மன்னவன்சித்திராறுல்வன்ருமயபேற்ருலங்கண்
கன்னல்வின்மதனேயென்னக்காளையொன்றீன்றினின்ருன்.

புத்திரப்பேறுபெற்றபுரவலன்புரமெரித்த
வித்தகனருளாமெனவினவகெழிலருணைமேவி
சித்தனைப்பூசைசெய்வானினைந்தாந்தனமுநூறு
வைத்தலரகொய்துயாததுமாலையாததொடுத்தானன்றே.

இருவருக்கருவரீண்டவெழிறபெருங்கிரியைச்சூழ
மருமலாமாலைபெய்தானமுன்னவனையவாறுல
அனையனகேளுமூழறுசிறிதனனயருங்காலை
விரைகமழகொன்றைவேணிவிபிாதனினனருளால்வானில.

மனைவிக்கிரியாமெனைச்சூழ்தலேமாலையாரு
மனைதற்கிடைபூரகயவவெதியோழுகநீயா
பின்னைதன்கேளவறகாங்கோரபெருகதனியியற்றியன்பாக
நினைலசெயநினைறாகதவிடாறதொலைத்தியென்று.

எழுந்தரோாவாகருககேளாவிலறயவனிலகுதிங்கட
கொழுநதணிமுடியானனபாகருறறவிகுறைமுடிப்பான
எழுநதனனபோாகனேறுமெதிர்நதமாபுரிநதகாலை
அழிநதனாகிலசுபபோரிலாவிடையுயிாவிட்டம்மா.

கீண்டிறையவனுமுன்னங்கலங்கிமாலவனாயிறகோயில
கொண்டருள்பரனையுளளோதுதித்துறிசாநதருளைமுனனி
யொண்டொடிபாகவோவென்றுனாமனங்குடிநதவீசன
புண்டரிகங்கள்போறறியபுஷ்பிறுனிலகுதில்வீழாதே.

அற்றைநாட்கங்குற்போதிலததனுலயதநிறசென்று.
கற்றைபஞ்சடையாய்போற்றி கருணையங்கடலேபோற்றி
புத்தறிங்கதியாய்கொல்லென்றுரைத்தெதிர்பணிகளூனின்றுன்
பற்றலர்புரம்பொடித்தபரமனுமருண்மீக்கொண்டு.

மன்னனேனுமப்போரின்மாற்றலர்ப்போருமைவென்றி
கின்னரேயாருமென்றுகிழ்த்திளைத்தனர்சேனை
முன்னென்னவெழுந்தான்போர்க்குமுதிர்மழவிடைபோன்றண்ணல்
தன்னகத்தற்றன்றோளைவயிர்செருத்தனன்றே.

கண்டனன்மகிழ்ந்துவேந்தன்கரியவன்பாதிப்புக்குப்
பண்டெனதிலமெல்லாமபரித்தேயித்தெம்மையாளு
மண்டர்தம்பெருமாற்காக்கியரவணைமேவிருள்
வொண்டொடிபாகன்கோயிலொருபுடையிருப்பச்செய்தான்."

என்றவருமவற்றுனுங் கண்டு தெளிக.

இங்ஙனமிற்க, திருப்பதியென வழங்குந் திருவேங் கடக்ஷேத்திரம்விஷ்ணுபதியெனவவர்கொண்டாடிவரும் ஆபாஸத்தையு மெடுத்துக்காட்டுவாம். ஸ்ரீஸ்காந்தபுரா ணம், ஸம்பவகாண்டத்தில குன்று தோறாடலுவகந் குமாரக்கடவுள குறபபெண்ணைக் களவுகொண்டு குறி ஞ்சிநிலமாககள வேண்டத திருத்தணிகையிற் குடிபுகு ந்ததுபோல, ஓர காலததிற தன்னை யின்றருளிய லோக மாதாவாகிய பாரவதியாருடன பிணங்கிகொண்டு திரு வேங்கடததை மேவி அதனைத தமது பதியாககொண் டெழுந்தருளியிருக்கின்றுனென்று சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. இதனுல், குன்றுதோருடலி லொன்றாகவெண் ணப்பட்ட வக்கௌமாரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபதியாகக் களவுசெய்யப்பட்டதென்றே நிர்மாணிக்கவேண்டியது. இவ்வுண்மை தெரியாமல் பேய்க்கூச்சலிட்டழுமவர்பே தமை சாலப்பெரிது! பெரிது!!

அது கௌமாரக்ஷேத்திரமாயின், பூர்விகர்களாகிய ஆழ்வார்களதைப்பாடிய விதமெப்படியெனின், மேலி

டத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பரம் விஷ்ணுபதி யென்று போராடிய தற்குக் காட்டிய நிலாத்துண்டப் பெருமான் சாட்சியே யிறையும் சிறந்தும். கடலினின்றுமெழுந்தவிடவேகம் பொருது கரிந்து போன திருமேனியின் வெம்மையைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவனார் பக்கல் அவ ரணிந்திருக்குஞ் சந்திரகலையின் சார்பைவிரும்பி அடைந்திருக்குங்காரணங் கருதியே அவ்விண்டு மூர்த்தியை நிலாத்துண்டப் பெருமாள் என்று உண்மை நூல்களு ரைக்கும். விண்டுவேயன்றி யெல்லாக்கடவுளரு மாண பெப்பரிவாரதேவராதல் திருவேங்கடமாகாத்மியத்தாற்கண் டுணர்க. இத்திருவேங்கட மாகாத்மியம் ஸ்காந்தமஹாபுரா ணத்துள், சநற்குமாரசங்கிதையிற்பெறப்பட்டது. சிலா தரமுனிவருடைய திருக்குமாரராகிய நந்திபகவான் தன் னைச்சிவபெருமான் வாகன மாக்கிக்கொண்டதுபோல ஆலனமாகவுங் கொண்டெழுந்தளியிருந்தற்குச் சிந்தித் துத்தவங்கிடந்து ஸ்ரீசைலம்என்னும் மல்லிகார்ஜுனபர் வதமாகத் திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் தன துமுடிமீது தாங்கும் பேறெய்தினர். அவரைத் திரிபுர தகனகாலத்தி லுபாசித்து அவருருப்பெற்றுச் சிவபெ ருமானைத்தாங்கினே மாகையால் அவருக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமுடைமை காரணமாக வவர் பருப்பதமாய் நின்று சிவபெருமானைத்தாங்குவதுபோல நாமுமவரை ப்பருப்பதவடிவாய் நின்று தாங்கவேண்டுமென்று விஷ் ணுவானவர் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்கையில, சிவகுரு வாகிய குமாரக்கடவுள் தோன்றி, அவருக்கு வேங்கட மென்னும் மலையுருவந்தந்து அம்மலையி னுச்சியிற்று மெழுந்தருளித் தம்மைத்தாங்கும்படியான பெரும்பாக் கியத்தை அவருக்குப் பிரஸாதித்தனர் என்று அத்திரு வேங்கடமாகாத்மியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக் கப்பிரமாண பாதுகாப்புவறுதிகண்டே "கந்தகாசலவேலவ" எனவும், "வேங்கடமாமலைமேவியபெருமானே" எனவும் அரு

ஷிரியார் பாடியருளினரென்க. பாஷண்ட மஹேந்த்ரா ரகளுபிய இராமாநுஜ னென்பவன் ஓர் காலத்திற்றனக் கிருந்த ராசவலியால் அந்தக்கௌமாரக்ஷேத்திரத்தைக் கவாடினனென்பது பிரஸித்தி யாகையா லதையாமி ங்கே விஸ்தரிக்கவேண்டுவதின்றாம். இப்படியே பழமு திர்சோலையென்னுங் கௌமாரக்ஷேத்திரத்தையு மோர் காலத்திற் பாஞ்சராத்திரகள்வர் அபகரித்துக்கொண் டு கள்ளழகப் பெருமான்கோயிலென்றுவாடிக்கொண்டு வருஞ் சூழ்ச்சியுங்கண்டு தெளிக. இன்னுந் திருப்பரங் குன்றம் என்னுங் கௌமார க்ஷேத்திரத்தில் மகம்மதி யர் குடியேறி அந்தத்திருமலையைச் சிக்கந்தர் மலையென் று ஓர் துலுக்கன் பேரால வழங்கிக்கொண்டுவருஞ் சா ன்றுமிதை நிறுத்தும். ஸ்கந்தா மலையே யன்றோ சிக் கந்தர்மலையென வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இதுவரை யில் துலுக்கராசாட்சி யிருந்திருக்குமாயின், ஸ்கந்தா சிக்கந்தரேயாய்விட்டிருப்பா ரல்லவா? துலுக்கர் முழு துங் குடிகொண்டு அறவே சைவப்பிரகாசத்தை மறை த்துவிட்டிருப்பாரென்பதி லென்ன வாட்சேப முண்டு? இப்படிப்பட்ட பல வேதுக்களால் அபபாஞ்சராத்திரி கள்செய்திருக்குமோசவித்தையை விவேகிகளாலுமற் போகார்.

அன்றேப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்த வத்திருமலையில் ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளே யிப்போது முப்பயாசமிமாசேடு எழுந்தருளியிருக்கின்றா ரென்பதற் கடையாளமாக ஸ்வாமிக்கு வெள்ளைமண்போலி புண்டாமாகிய அவை திக முத்திராதாரண மில்லாமையும், ஷண்டிமநேரத் லை முதலிய சைவபரிபாலன முண்டாயினமையுமே யுண்மையை நிறுத்தும். மலையுருக்கொண்ட விஷ்ணு வின் சிலையில் நமது திருப்பாதங்கள் பொருந்தும்படி யுதிகெருஞ்ஜருக்கொண்ட குமாரக்கடவுள் பதுமத்தை

யேவிஷ்ணுவின் படிவமாகப் பிறிதியல்லவர் பாவனை
யாகக்கொண்டாரன்றி அவ்வாதியுருவத்தைமாற்றி வே
றுறுதனமாக விஷ்ணுவுக்கெனவோருருவஞ் சமைத்
துப் பிரதிட்டித்ததில்லையாகையால் எமதுகுமாரகடவு
ளே யின்றுமாண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்னு மெ
மது வாசகம் பிழைபடாதென்க. வேங்கடநாராயணன்,
வேங்கடராமன் என்பனவாதிநாமங்களுக்கு வேங்கட
த்தையுடைய நாராயணன் எனவும், வேங்கடத்தின் மே
விய விராமனென்வும் அவாபொருள்கூறுவதோனு மவற்
றிற் குரியனவாக வேங்கடவடிவமாகிய நாராயணன்
எனவும், வேஙகடவுருப்பெறற விராமனெனவும் பொரு
ளுரைப்பதேசிறக்குமென்க. வேஙகடததின்மேவிய சுப்
பராயன் என்பதையேயன்றோ வேஙகடசுப்பு என்ற
தேத்யாதிநாமஙகள் காட்டுகின்றன? வேங்கடத்தி லிப
போதுஞ் சுப்பராய ரெழுந்தருளியிருக்கு முண்மை பா
ராட்டியேயன்றோ ஸ்வாமி நாமமாக வேஙகடசுப்பு என
வும், வேங்கடசுபபராயன எனவுஞ் சிவனடியாராயுள்
ளபேர் தம்புதல்வர்க்குப் பேரிட்டு மகிழ்கின்றனர்? அ
தை வைஷ்ணவமாகப் பாடிய வாழ்வாரகளு முண்மை
வெளிப்படவேயன்றோ "தாழ்சடைய நீண்முடியு மொண்மழு
வுஞ்சக்கரமுஞ், சூழரவும்பொன்னாணுந் தோன்றுமால், சூழு - மிர
ண்டருவிபாயுந் திருமலைமேலெந்தைக், கிரண்டுருவுமொன்றாயிசைந்
து" என்னும் வாக்கியததில் சைவத்தைமுதலிற்பிரதான
மாகக்காட்டினார்?

இன்னும், "ஏற்றான்புள்ளூர்ந்தா - னெயிலெரித்தான்மார
பிடந்தான், நீற்றானிழன்மணிவண்ணத்தான், கூற்றொருபால்-மங்
கையான்பூமகளான்வார்சடையானீண்முடியான், கங்கையானீள்
கழலான்காப்பு" எனவும், "அரன்நாரணனாம மான்விடைபுள்
ளூர்தி, யுரைநூன்மறையுறையுங்கோயில், வரைநீர் - கருமமழிப்ப
ளிப்புக்கையதுவேனேமி, யுருவமெரிகார்மேனியொன்று" என

வும் பாடினாராகலி னவர்க்குந் திருவேங்கடஞ் சிவஸம்பந்தமுடைய தென்பதில் விரோதமின்மை வெளிப்பட்டது. ஒவ்வொருபாடலுள்ளுஞ் சிவஸம்பந்தத்தையே முதலிற்காட்டினமையா லண்டமைந்த சைவாதிக்யமு மிதுபோதரும்.

இவ்வுண்மைகளைப் பெரியோர்பாற் கேட்டறியா ததிர்மூடனொருவன் றான்செய்த மாலப்பிரபந்தமொன்றில் பாரத்வாஜி நச்சினார்க்கினியார் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "வடவேங்கடம்" என்பதற்கு "நிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணலைநோக்கி யுலகம் வலஞ்செய்தலின் வீடுபெறு மலையாதலான வேங்கடம் எல்லையாகக் கூறப்பட்டது" என்று கூறினமையாலும், காளமேகர், சிவப்பிரகாசர், கம்பர், வில்லிபுத்தூரார் முதலியோர் வேங்கடத்தலைவராக விஷ்ணுவையே பாடியுள்ளாராகலானும் வடவேங்கடம் விஷ்ணுபதியென்று சாதிக்கப் புகுந்தனன். இதை மறுத்துரைக்குங்கால், மேலுண்மையையி னிதுணர்ந்த நச்சினார்க்கினியார் (ஸ்ரீகுமாரக்கடவுள் [illegible] ஞானமுணர்த்துதற் பொருட்டியபதலைச் செய்ததைக் [illegible] நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலாகிய மலையை நோக்கி, அப்பேற்றையடைதற்குச் செய்தருளியவச்சண்முகக்கடவுளைச் சிந்தித்து உலகினரெல்லாம் வலஞ்செய்து வீடுபெற்றனர் என்றபொருள்படக் கூறினர் என்பதே யமையும்.) "நெடியோன்குன்றம்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகப் பொருள் படக் கிடக்கும். நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி முருகக்கடவுளருளைப்பெறவேண்டி யிம்மலைம்பெற்றதன்மையா லக்கடவுளைத் தாங்கும் மலையுருவெய்திய விட்டுணுவையே சான்றோனக்கண்டு) உலகத்தவருஞ்செய்து வீடுபெற்றமையை [illegible] கற்றவர்கள் தன்னையடைந்து தன்னிடமாகக்கொண்டிருக்கும் குமாரக்கடவுளைக் குறித்துத் தவங்கிடந்தருள் பெற்ற மாண்மியத்தால் விளங்குந் திருமலை) என்றமையின் [illegible] தெளிபொருளாதல்காண்க. அன்றியும், நெடி

யோங்கியகுன்றமென முன்னர்க்கூறியபடியும் நெடுமால்வேங்கட கிரியாகத் திருவுருக்கொண்டிருப்பது வெளிப்பட்டமையால், அது காரணமாகக் காளமேகர் முதலினோர் கூறிய பாடல்களுக்கு அவரே பாட்டுத்தலைவராயிருப்பது கொண்டு மததிருமலை முருகக்கடவுள் வரைப்பாதலை யிழுக்காதென்க.

இன்னும், ஸ்காந்தத்தில், "కృతే సేనాపతిః స్కంద స్త్రేతాయాంతు కుమారకః। సుబ్రహ్మణ్యో ద్వాపరేతు కలౌ వేంకటనాయకః" எனப்போந்த வுண்மையை விசாரிக்கில, ஸ்கந்தரானவர் கிருதயுகத்திலே ஸேனாபதியும், திரேதயுகத்திலே குமாரக்கடவுளும, துவாபர யுகத்திலே சுப்பிரமணியக் கடவுளும், கலியுகத்திலே வேங்கடநாயகரும்(ஆயினர்) என்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கண்டேயபுராணத்தில், "శేషశైలశిరోరత్నం సమస్తసురసేవితం। ఆవిర్భూతం శివస్థానే కోటికందర్పసుందరం। సుబ్రహ్మణ్యం సమస్తేశ్యం కలిదోషనికృంతనం। సౌభాగ్యదాయకం స్కంధం వేంకటేశం సమర్చయ" என்னும்வசனத்தால், திருவேங்கடமலைக்குச சிரோரத்நமாயுள்ளவரும, சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்டவரும, சிவஸ்தானத்திலே வெளிப்பட்டவரும, கோடிமன்மதர்களுடைய வழகைக்கொண்டவரும், ஸுப்ரம்ஹண்யரும, எல்லாப்புகழையு முடையவரும், கலிகாலதோஷத்தை நீக்குபவரும, நல்வாழ்வைக்கொடுப்பவரும், வியாபகருமாகிய வேங்கடேசரைப் பூசித்திருக்கவென்று பெறப்பட்டது. ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த (தொல்காப்பியப பாயிரவிருத்தியில்) "தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கட் பிறவெல்லையு முளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச்செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்பரமாசாரிய ராகிய அம்முருகக்கடவுள் வரைப்பென்னும் இயைபுபற்றி யென்பது" எனப் போந்தமையுஞ் சான்றும். இங்கேபெறப்பட்ட

பிரம்மணங்களில், மார்க்கண்டேயபுராணவசனத்தி லுள்ள (விஷ்ணு) என்னும் பதத்திற்கு வியாபகர் எனப் பொருள்கொள்ளாது விஷ்ணுமூர்த்தியென்றே கொண்டாலேயாவெனின், (வேதாந்தத்தில் வெளிப்பட்டவரும்)என்பதோடு முரணியழிவுபெறும். இவ்வுண்மை நியாயத்தால் (ஸுப்ரம்மண்ய) என்னும் பதத்திற்குச் சுப்ரமணியக்கடவுளெனக்கொள்ளாது வேதாட்சகராகிய விஷ்ணுவெனப் பொருள் கூறுவதுஞ் சேரா தொழியும். ஸ்காந்தத்திலே சுப்பிரமணியகடவுள் வேங்கட நாயகராயினரெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், மூலபுராணங்களொன்றேடொன்று மாறுபடாவாகலானுந் திருவேங்கடம் சுப்பிரமணியக்கடவுள பதியென்பதே யினிது காட்டப்பட்டது. எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தைச் சாதித்தற்குப பிரமாணங்களின்னுமுளவற்றை விரிவஞ்சி வரையாதுவிடுத்தாம்.

இதுநிற்க, சிவநிர்மாலியபோஜனவிஷயத்தில் பிரஸித்தங்களான வாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தாத்திரக் கழுதை அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறதை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம். "[illegible]" என்ற சுருதிவாக்கியத்தில் பிரஸாந்தமனஸுள்ளவர்களான பிராம்மணர்கள் நிர்மாலியத்தையே புசிக்கின்றார்களென்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க, அதைத்தள்ளிப் பிராம்மணர்களெல்லோரும் சாக்ஷாத் மஹாபாகவதனுடைய தளிகைப் பிரஸாதத்தையே ஸ்வீகரிக்கின்றார்களென்று பொருள் விரித்தார். இந்தச்சுருதியின் முதலில் "[illegible]" என்றற்றொடக்கத் தன்மைகளால் ஸ்ரீ ருத்ரப் பிரஸாதஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிச் சிவநிர்மாலியத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றவர்கள் பிரஸாந்த மனஸுள்ள பிராம்மணர்களென்று மேற்காட்

டியபடியேயமையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாகவதனுடைய தளிகைப் பிரஸாதத்துக கிடங்கிடைத்ததெங்கே? ருத்ரப்பிரஸாதத்துக்கு அதிகாரிகளாகிய பிராம்ஹணர்களுக்கே சாந்தமனஸுடைமை யாண்டுப்பெறப்பட்டதைத் தள்ளி ஶாந்த சித்தனுடைய பிரஸாதத்தையே பிராம்ஹணர்கள புஜிக்கின்றார்களென்று அக்கபோதிராயின் தொண்டபடிப பொருளகூறினு மச்சாந்தசீலா பூர்வஶ்ருதி ஸம்பந்தத்தால் சிவனடியா ராவரோயனறிப் பாகவதரென்று கொள்ள விடமில்லை. பாகவதப்பிரஸாதமென்பதொன்று தனியேயுண்டோ? விஷ்ணுவாராதனஞ் செய்ததல்லது உண்மையான பாகவதர்களொனறுங் கிரகியாராகையால் விஷ்ணுப் பிரஸாதமென்றே யாவருங்கொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுப் பிரஸாதமென்பதற்கு அந்தஶ்ருதியிலவகாசங் கிடையாமையால் அறவேநிரஸ்தம். விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே ருத்ரன் கிரகிப்பதால அந்தஶ்ருதியி லெமக்கிட முண்டெனின், விஷ்ணுப்பிரஸாத ஸ்வீகாரததா லுருத்திரர் பாகவதராய்விடுதலா லவரைவிட்டு வேறேபாகவதரையவ்விடத்திறநேடுவது என்னபேதமை? அன்றியும், விஷ்ணுப்பிரஸாதத்தையே சிவன்கிரகித்தா னென்பதற்கு வைதிகமானபிரமாணமெங்கே? இன்னும் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்சிவனுக்கு நிவேதிதமாயும், பின் பாஞ்சராத்திரிளான பாகவதாகள் புஜிக்கின்றனவெனவுமன்றோ அவன் தப்பார்த்த மபிப்பிராயப் படுத்துகின்றது? இதனால், பாஞ்சராத்திரிகள பிரஸாதத்தைப் பிராம்ஹணர்களும், ருத்ரப்பிரஸாதத்தைப் பாஞ்சராத்திரிகளும் கிரகிக்கின்றார்களென்று வெளியாகின்றது. ருத்ரப்பிரஸாதம் தலைகீழாகத் தவஞ்செய்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகளுக்குக் கிட்டுமா? வேண்டிவேண்டிக் கும்பிட்டுக் கொடுத்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகள்பிரஸாதத்தைப் பிராம்ஹணர்கள்சட்டைசெய்வார்களா? இப்படிக்கெல்லாம்

பொருள்பட வவன் தப்பர்த்த மிடஞ்செய்வதை யூகியா து, விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்பாகவதர்களால்பு ஜிக்கப்பட்ட சேஷமாயுமுள்ளதையே பின்புஜிவனுடன் பிராம்ஹணர்கள் புஜிக்கின்றார்களென்பதே அவன்சொ ன்றுரைத்த வியாக்யானமாகக்காணப்படுகின்றது. இப் படியபிப்ராயமுண்டா? பாஞ்சராத்ரிகள் இவ்விதவுஸ் சோற்றையுண்டாலன்றோ வைதிகர் பாஞ்சராத்ரியன் னத்தையுண்ணக்கூடும்? வைதிகரானபிராம்ஹணர்கள் அ வனன்னத்தைகொள்ளாவிடினுமினியுள்ளவர்களனுஷ் டிக்கலாமேயெனின், இரண்டு மூன்று மாமாலங்களாகத் திருப்பாருடலையிற் கட்டிவைத்து, அவைகள்நிருமிகள் வருசரிக்கின்ற வவனுடையபுழுத்தசோற்றை நாய்களு ங்கூடத் தீண்டாவெனி னப்புராதனத்தை யாவர் தான விரும்புவார்கள்? மேல்சுருதியில் “[illegible]” என்ப போக்தமையால், அவர்க்குவேறாக வவ்விடத்தி லவன் கண்டுபிடித்த பாகவதர் அப்பிராம்ஹணரென்பது சொல் லாமேயமையும். இதனால், அவனையுமவனைபொத்த பா ஞ்சராத்ரிகளையும் பஞ்சமரென்று பலவிடங்களில் யாம்படித்துக்காட்டியதும் வமர்த்திக்கப்பட்டது.

பின்னும், சிவநிவேதித போஜனப் பிரமாணங் களான சில வசனங்களுக்கு வெருதப்பர்த்தங்களை ச செய்திருக்கிற வவன் கொடுமைக்களவேயில்லை. “[illegible] [illegible] దేవదేవస్య [illegible] [illegible]” என்னும்வசனத்தில் (குஷ்டார்த்மை:) என்ற மூன்றாவது வேற்றுமையானுஞ்சப்தபேதமிருந்தபோதி னும், க்ஷயம்முதலான ரோகங்களும், ஸம்ஸாரபந்தன முமற்றவனுமிருனென்று மர்த்தத்தைதயே சிஷ்டர்கள் சொன்னத் தக்கதாயிருக்கச் சிவன் வைதிகோரென்று அன்மார்க்கஞ் செய்திருக்கிற வப்பாஞ்சராத்ரியின் பொய்மைதெரிவதேயோன்றுத்துவக்கிவிட்டபடியா

லேனைய வாக்கியங்களுக்கு அவன்கூறும்பெரிழவர்த்தத் தையாமிங்கே விசாரிப்பது யுக்தமன்றெனவிடுத்தாம். அந்த ஸ்வபசாதமன் சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களி லுண்மையை ஸத்துக்கள் வாயிலாக வோர காலத்தும் பார்த்துங்கேட்டுமிராதவனுயிருப்பினு மவற்றிலுள்ள வசனங்களுக்குத் தப்பர்த்தஞ்செய்கிற வித்தையின்மாத்திரம் மிகவும் பண்டிதனு யிருக்கிறான். இந்தக்கழுதை யிதுவரையில வயிறெரிந்துபுழுங்கியதுபோகவினனுங்கொதிந்துசசாகும்படிககும, ஸாதுககளகண்டு ஸந்தோஷிககுமபடிக்கும் இந்நூலின முதறபாகத்தில் காட்டிய வசனஙகளையன்றி யின்னுஞ் சிலசுருதிகளை யீண்டு வரைகதுவிடுவாம். பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில, "అహర
హర్భస్మస్నానం కృత్వా ... బ్రహ్మసూత్రైర్దీక్షిత్య దేవస్యస్నానంస
హ శ్రీః పీఠ్యాసమహాపాంచభో, ము స్యతే నశోకమాప్నోముచ్యతే సంసార
బంధనాత్ తదభ్యర్చ్య నాశ్నీయాత్ ఫలమన్నమన్యద్వా యద్యశ్నీయాద్రే
తోభక్షీ స్యాత్" எனனும வசனங்களால பிரதிதினமும் விசுவேசுவர லிஙகததைபபூஜிதது, அந்தலிஙகததில ஸ்ரீ ருத்ரஸூகதஙகளாலபிஷேகஞ்செயது, அந்த அபிஷேகஜலத்தை மூன்றுதரம பானஞ்செயதவன மஹாபாதகங்களி னின்றும விடுபடுகிறான். அவன சோகத்தை யடையமாட்டான். அன்றியும், ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்துவிடுபடுகிறான். யாரும் அநதலிஙகததைபபூஜியாமல் புஜிக்ககூடாது. பழத்தையாவது, அன்னத்தையாவது, வேறெயெதையாவது புஜிககககூடாது. சிவநிவேதிதமன்றியி லவைகளை யொருவன் புஜிப்பானுகில், அவன் ரேதஸ்ஸையே புஜித்தவனுவான் எனறுவெளிப்படுகின்றது. இப்படி யநேகம் பிரபலப்பிரமாணங்களிருப்பதால், ஸ்ரீஸுந்தரசிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் தமது முதற்பாகத்தி லுதகரித்துக் காட்டிய வசனங்களெல்லாம் ஸித்தாந்தவசனங்களேயாயின. அவைகளை யெக்

தப்பாஞ்சாஸ்திர மூர்க்கனும் வாய்க்குவந்தபடித் திட்டி, அதனால் ஸந்தோஷத்தை யடையலாமே யன்றியில் பண்டிதஸபையேறி வித்வான்கள் மெச்சும்படிப் பூர்வபக்ஷஞ் செயவது முடியாது! முடியாது!! இன்னவிஷயங்களை யெமது பூர்வீகர்கள் வெகுவாயெடுத்து ஸித்தாந்தஞ்செய்துள்ளாராகையால் யாமிவ்வளவிலுபரதி யடைந்தோம். இந்நூலில் சிவாதிக்யரத்நங்களநேகமாய்ச சேர்பித்தலால (சிவாதிக்யரத்நாவளி) என்னும் பெயர் முன்னுள்ளதோடு (சிவஜ்ஞானமகுடம்) என்னும் பெயரையும் யாமிதற்கிட்டு வெளிப்படுத்தினோம். இது ஸாதுக்கள க்ஷேமார்த்தமுலகில் நீடூழிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தகுருசரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

சிவாதிக்யரத்நாவளி

இரண்டாவதுபாகம்

மேல (௪௭, ௧௧௭) வது. பக்கங்களில், முறையே (௩௦, ௧௬) வது வரிகளில (முன்னையது) எனவும், (௧௩௩) வது பக்கத்தில (௫) வது வரியில் (பின்னையது) எனவும் அமைத்துக்கொள்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பூர்வதீஸ்தந்யபாயிநேநமஃ.

திரிசிரபுரம், மஹாவித்வான்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

திரட்டிய

சிவாதிக்யம்.

———:0:———

"உலகமெலாமுணர்ந்தோதற்கரியபிரானுமைகேள்வ
னிலவுமறையகத்தொளிருநீடுபரமெனத்தெளியார்
கலகமறவைதிகத்தின்காட்டாலெம்பரனுண்மை
யிலகவெடுத்திசைப்பேமாலெம்பிறவிநசைபோமால்." (க)

அரியகடவுளராயவரிபிரமாதியர்க்கெல்லாம்
பெரியபிரான்சங்கரனேயென்றறிஞர்பேசிடுவார்
தெரியமுராசறைந்ததெனச்செகமுழுதுமவாய்க்கேட்க
வுரியமறைமாதேவனெனுந்திருப்பேரோதுதலால். (உ)

சங்கரனெவ்வுயிர்க்குந்தாவில்சுகங்கொடுத்தலினாற்
பங்கவிய சனந்தவிர்க்கும்பண்பினாலுருத்திரனே
யங்கணருள்பொழியம்பைசமேதனுமமர்தலினாற்
றங்கமிகுசாம்பனெனச்சொல்லுவாரறிவுடையோர். (ந)

பிரணவத்தினுரியபொருள்பிறவொன்றுபேசிடுவார்
முரணவித்தற்காகமங்கண்முதலாயவேண்டுபவோ
கரணவிகற்பங்கடப்பரய்ஞாவதமெண்ணிலகமழூர்
திரன்மிகுத்தசெழுங்கொன்றைமாலிகைசேர்தரக்கண்டும். (ச)

வேதகாயத்திரியின்பொருளாகும்வித்தகரார்
போதநாயகனானபொங்கொளிச்சம்புவையன்றி
யேதிலாதமரும்யாவரையும்புகன்றிடலா
மோதவாம்பர்க்கனெனுமொருமொழிகள்ளமையாதேல். (௫)

மும்மறையுணர்மறையின்முனிவிலெழுகாண்டத்திற்
செம்மைதருநடுக்காண்டநுசேர்ந்தவெழுசங்கிதையி
லம்மநடுச்சங்கிதையினடுயிரெழிந்தநுகடுப்
பொமமநுறவமாமநுவினபொருளாவானெனவனைமடிநத. (௬)

திருக்தமிருமறைமுடிவாயதந்கழதருகாலாக்கினிசா
ருருத்திரபபேருப்டதமுதலாயவுரைபப்லெலாம்
வருததமறவுலகனைநடையினைபொழித்துமாதேவன
பொருத்தமுறமெயப்பூசபுணணியநீரேபிறிதோ. (௭)

பிரியமிகவினைத்திறுசருமபிரமாணமாயமறை
தெரியவெடுத்தினிதுணாத்தலசிவலிங்கார்ச்சனையென்றே
புரியவெனபிறாவழுனாத்ததுமறநுணடுகொலோ
வரியதவததிருமைநுவலறவதெயவிதன்மேலும. (௮)

ஆதலினம்ப ... யாபல்லோர
காதலிறபூசனைபுரிநதுகருதி ... ந்தினரின்று
மேதமறயானைமுதலெறுமபீருநதயபலவுட்
போதமுறபபூசித்துபபொலிந்தவைகோரளவுண்டோ. (௯)

இன ... முயா ப ரசிவனையிரு இனையினுயிரனைத்து
மனுமழ ... றுறியவ ... வைக்கறி நறியா
மினநடல ... மன ... ரனை பிரா
னன்னும்மாருயவாப்பூசையுஞறறியதுமுண்டுகொலோ. (௧0)

விச்சுவமெனறெடுத்தியமபனிளங்குவாரெருமுனுத்தன்
விச்சுவதத்திறக்கிகனெனவிளங்குவான்பரமசிவ
னெச்சமெனயாவாகளுயியம்புவார்மாயவனை
யெச்சவதிபதிசிவனேயெனப்புகலுமெம்மறையும். (௧௧)

பரசிவனேபிரமமெனப்பன்மறையுமெடுத்தோது
முரனிலாரையும்பரமென்றேதிடுவதென்னையெனின்
விரவுமுபசாரமேயன்றியுமேவுயிர்ப்பரப்பின்
றரமுணர்ந்தும்போதுமெனச்சாற்றுவார்சான்றோரே. (கஉ)

படைத்தலொடுகாத்தலுநம்பரமசிவன்புரிதொழிலே
படைத்தலயன்றொழிலென்னிற்பாறியவோர்தலையின்னும்
படைத்ததனக்கிலதிலானமால்காப்பனெனப்பகரிற்
படைத்தமகாருருப்பழிவுமுடம்பழிவுபார்த்திருந்தான. (கங)

எம்பெருமானித்தியமுமேனையோரனித்தியமு
நம்பமைமயமறையாதியெடுத்துநவின்றிடவேண்டா
கம்பமுறவருகற்பகாலங்கடொறுங்கவர்ந்த
வம்பதுமன்முதலியர்தந்தலைத்தொடையேயறிவிக்கும். (கச)

ஆயமலரவனாதியமாரெலாம்பசுக்களே
மேயபசுபதிசிவனேவிளம்புவதெனின்னுங்கே
ணையமிருமாதேவனின்மலன்வானபரசுவயிடை
மாயவனாதியரொருங்கிவலையாமெனறுணருதியால. (கரு)

அந்தமாதேவனேயகிலகாரணன்காண்டி
பந்தமுமற்றஃதொழியப்பற்றுமொருபெருவீடு
நந்தவளருளன்றிநண்ணார்நண்ணுவர்நெடுவா
னுந்தவமைபசுந்தோலிற்சுருட்டும்வலியுளராவார். (கசு)

கூற்றுவன்செய்கொடுந்தண்டங்குறித்துய்யக்கூறித்தவர்க
ளேற்றமிசைவருபெருமானடியன்றியெண்ணுவரோ
போற்றுமறையாகமபுராணமெலாம்புகல்பவர்தோங்
காற்றுவலியமைகாலகாலனெனத்துதித்தலினால். (கஎ)

எண்ணியபூங்கணைமதவேளிரவுபகலாவியற்றுவ
வண்ணியவெந்துயரனைத்துங்கடந்துய்யவுளங்குறித்த
புண்ணியர்களவனையன்றிப்பிறரையும்பூசிப்பர்கொலோ
தண்ணியதூவெலாங்காமதகனனெனமுறையிடலால். (கஅ)

மேயபலதுயரமெலாம்விளைக்கெழுவான்றோற்றிவித்
தாயபிறப்பொழித்திடுவானமையவுளத்திடைக்குறித்த
தூயமதியினர்சிவனையல்லாதுகுறிப்பர்கொலோ
பாயமறைபிறப்பிலியென்றெடுத்துரைக்கும்பான்மையினால். (௧௯)

மறைகளவன்வாய்மொழியேமறைகளவன்வந்தியரே
மறைகளவன்பாதுகையேமறைகளவன்காற்சிலம்பே
மறைகளவனூர்பரியேகாணுதுமயங்குதனு
மறைகளெனிற்சிவபெருமான்மான்மியாரனென்னுரைக்கேன். ()

எங்குமவன்றிருமுடியேயெங்குமவன்றிருமுகமே
யெங்குமவனுலோசனமேயெங்குமவன்குழைச்செவியே
யெங்குமவன்செவ்வாயேயெங்குங்கையேபதமு
மெங்குமெனிற்சிவபெருமானேற்றாரென்னுரைக்கேன். (௨௧)

புனைபுருவெட்டொன்பதுமுற்புணர்ந்துமோருருவுமிலன்
வினையொருகான்கொன்றியறிமேவினுமோர்வினையுமிலன
புனையிழையோர்பான்மருவப்பொருந்தினும்விகாரமில
ன்னையபிரானுண்மைநிலையாரியம்பவல்லாரே. (௨௨)

மண்ணிடையைந்தாயமர்ந்தானீரிடைநான்காய்வதிந்தான்
கண்ணிடைதீயிடைமூன்றாய்க்காலிடைமற்றோரிரண்டாய்
விண்ணிடையொன்றாயமைந்தானுறும்விம்பியவை
யெண்ணிடைவதல்லாமலின்னனெனவுணர்வனவோ. (௨௩)

வேறு.

எவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமெய்து
மெவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமாயு
மெவனருள்வலியாலோவாவின்பமெவ்வுயிர்க்குமேவு
மவனொருசீயேயன்றியாருளாரரவேற்றன்னால். (௨௪)

எவனுடையாணையாலேமதிகதிரியங்காநிற்கும்
கவனவீரத்திரைநீர்வேலைகரைகடவாதுமேவும்
புவனங்களனைத்துமவைத்தனிலைமையிற்பொருந்தாநிற்கு
மவனொருசீயேயன்றியாருளார்பிளிர்முக்கண்ணாய். (௨௫)

அதிசயம்பயக்குநாராயணவுபநிடதம்யாவை
மதியினிற்குறித்தியாவர்வணங்கினுமவ்வணக்கந்
அதிசெழுநினவேயென்றுசொலுமுனைக்குறித்தநாயேன்
விதியிற்செய்வணக்கம்வேறுமேவுமோவிமலவாழ்வே. (௨௬)

சாதலும்பிறப்புமில்லாய்தணைதலும்புணர்வுமற்றாய்
காதலும்வெறுப்புந்தீர்ந்தாய்நினைத்தலுமறப்புங்காணாய்
நோதலுங்களிப்புங்கூடாய்நுண்மையாயதிநூலத்தா
யாதன்முன்னொடுபினசாராயடியினிற்புகழாநின்றேன். (௨௭)

விரிதருபடைப்புக்காப்புவிளைத்திடுதேவர்தாமுந்
திரிபில்சட்டுவமேபோன்றுசெயற்படச்செயற்படுத்தி
யுரிமையிற்காலநோக்கியொழித்துமீட்டுறத்தல்செய்தும்
புரிதருவிகாரஞ்சற்றும்புணராய்நிற்புணாவானவேட்டேன். (௨௮)

அரிதனைத்தனையலாளையளிவினைமுதலாச்செயலு [து
தெரியொராபாறபடைத்திரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளாச்செய்
மெரிகணைசெய்துமூன்றும்வேற்றுமைபொருணீயென்றும்
புரியடையருள்நான்காம்வேற்றுமைப்பொருள்புணாத்தும். (௨௯)

செறியினைப்பொழியவைந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளுஞ்செய்து
நெறிகொளத்தழுவியாறும்வேற்றுமைப்பொருணிறைத்துங் [டு
குறிகொண்மாபமாநதேயேழாம்வேற்றுமைப்பொருளாக்கொண்
மறிபெயர்ப்பொருளேநின்னையடைதரமுயலாநின்றேன். (௩௦)

மாயவன்வந்துவேண்டமலரணைப்பொருட்டுமேய
தாயனைமகவாத்தந்துஞ்சுந்தரமுகங்களுன்கு
மேயவப்பிரமன்வேண்டவிண்டுலவமகவாத்தந்தும்
பூயகாரணமாய்நின்றபரமநிற்பழிச்சாநின்றேன். (௩௧)

திருமேனியோரொட்டுள்ளுஞ்சிலீமுகமொருமூன்றாக
விருமேனியுருவாயாகவியவையொன்றாகமற்று
மொருமேனியிரதமாகவொன்றுதானவர்கள்சோரப் [டேன்.
பொருமேனிலாஞ்சோ மூன்றும்பொடித்தாய் நிறபுணர்தல்வேட்

சீயந்தன்மறைத் துணைக்குந்தானமுஞ்சடைமுற்பூண
வெப்பதப்பலவகன்மைக்கும்பேறையுந்தானன்மேனா
வைவத்துபெற்சுழலிற்பூண்மெருவதும்பிவமாச்செய்து
சயங்குலவடிவேணினைச்சார்தரமுயன் றுநின்றேன். (௧௩)

பசிக்களைபுனைவுசெல்லுமட்டிதும்பகைபோய்ப்பாற
விகெணையிட்டினைக்குமாவமும்விரும்பினஞ்சே
யபெபிப்பிணிதவிர்க்குமருமருந்தன்னசெப்புந்
தொபெயக்கடலாக்கொண்டுயதிற்றெமுதல்வேட்டேன். (௧௪)

(தேவாரம்-வாழ்த்து.)

"வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயவெல்லாமரனாமமே
சூழ்கவையகமுந்துயர்தீர்கவே." (௧௫)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸாம்பபரப்பிரம்மார்ப்பணமஸ்து.

